Οδοιπορικό στη Μελβούρνη

Ελένη Χριστοδούλου

2017

© Eleni Chistodoulou - 2017
Desgn & layout: Frixos Ioannides

Η πνευματική ιδιοκτησία του παρόντος βιβλίου ανήκει στην Ελένη Χριστοδούλου. Η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του περιεχομένου, μερική ή ολική, χρειάζεται την γραπτή άδειά της, σύμφωνα με τους κανόνες του διεθνούς δικαίου. Γι' αυτό, μπορείτε να επικοινωνήσετε με τη συγγραφέα μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου.

Email: eleni.panthea@gmail.com

Contents

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ 5
ΣΤΟΕΣ ΚΑΙ ΔΡΟΜΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ 34
ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΣΕ ΠΑΡΚΟ ΜΕ ΚΑΓΚΟΥΡΟ 42
ΟΙ ΒΟΤΑΝΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ 48
MOUNT MACEDON
Το βουνό με την Ελληνική ονομασία 64
STATE LIBRARY OF VICTORIA
Η κεντρική βιβλιοθήκη της Μελβούρνης 68
YOUNG AND JACKSON
Ένα ιστορικό μπαρ στο κέντρο της Μελβούρνης 85
RODODENDRON GARDENS
Οι κήποι με τα ροδόδενδρα 88
ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΘΥΜΗΣΗΣ 95
ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ 105
KATH WALKER (OODGEROO NOONUCCAL) 113
ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ DOCKLANDS 118
MANCHESTER UNITY BUILDING 123
ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΣΤΟ CARLTON 126
LONSDALE STREET ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ 128
Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΣΤΟ ΚΥΒΕΡΝΕΙΟ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ 130
Επίλογος. 136

ΑΦΙΕΡΩΣΗ

Το βιβλίο αυτό αφιερώνεται σε όλους τους μετανάστες. Σ' αυτούς που με υπεράνθρωπη προσπάθεια άλλαξαν τη μοίρα τους, γύρισαν τον τροχό της ζωής, αγωνίστηκαν και δημιούργησαν σε χώρες μακρινές, σε κοινωνίες που συχνά τους έβλεπαν σαν τα παιδιά ενός κατώτερου θεού. Αυτοί, για μένα, είναι ήρωες, πρωτοπόροι της μετανάστευσης, που με πείσμα και ακλόνητη επιμονή σφυρηλάτησαν τον εαυτό τους και δημιούργησαν μια νέα ζωή σε καινούριες πατρίδες.

Εύχομαι σ' αυτούς που είναι παιδιά μεταναστών να έχουν τις αξίες, το κουράγιο, την υπομονή και επιμονή των γονιών τους, που έφυγαν από την πατρίδα τους, ταξιδεύοντας στα καταστρώματα και στα αμπάρια καραβιών, για να ξαναρχίσουν τη ζωή τους σε ξένες χώρες.

Σ' αυτούς που με σκληρή δουλειά και κάτω από απίστευτα δύσκολες συνθήκες, επέζησαν, αγωνίστηκαν και δημιούργησαν το θαύμα της ομογένειας του εξωτερικού, σ' αυτούς τους πρωτοπόρους της μετανάστευσης που αποτελούν παράδειγμα θάρρους και επιμονής για τις νεότερες γενιές, οφείλομε ένα μεγάλο «ευχαριστώ».

Με τις καλύτερες μου ευχές
Ελένη Χριστοδούλου

ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ ΣΤΗ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗ

Η Μελβούρνη βρίσκεται στην Πολιτεία της Βικτώριας, στο νοτιοανατολικό άκρο της Αυστραλίας. Είναι μια πόλη χτισμένη στο βάθος ενός μεγάλου θαλάσσιου κόλπου με υπέροχες παραλίες και φυσικά λιμάνια.

Το οικονομικό και επιχειρηματικό κέντρο της Μελβούρνης είναι γεμάτο από ψηλά μοντέρνα κτίρια. Επίσης υπάρχουν πολλά παραδοσιακά και νεοκλασικά κτίρια που έχουν εξαιρετική αρχιτεκτονική και φυσικά τη δική τους ιστορία. Σήμερα, πολλά από αυτά τα παλιά κτίρια ανήκουν στην Αυστραλιανή Πολιτιστική Κληρονομιά. Η ευρύτερη οικιστική ζώνη της Μελβούρνης, ιδίως στα εξωτερικά προάστια, αποτελείται από μονοκατοικίες, ο δε πληθυσμός της πολης υπολογίζεται γύρω στα 4 εκατομμύρια.

Σήμερα η Μελβούρνη αποτελεί το κέντρο του ελληνισμού της Αυστραλίας με περίπου 250 χιλιάδες Έλληνες. Το κέντρο της πόλης με τους ωραίους δρόμους, κήπους, δεντροστοιχίες, και ωραία πλατιά πεζοδρόμια προσφέρει στον επισκέπτη την ευκαιρία να περπατήσει και να απολαύσει τη θαυμάσια αυτή πόλη. Θα δει πολλά παραδοσιακά κτίρια, κτίρια με ελληνορωμαϊκές επιρροές αλλά και πανέμορφα μοντέρνα κτίρια. Το κέντρο της πόλης συνδυάζει το παλιό με το νέο, το μοντέρνο με το παραδοσιακό. Δίπλα από ένα ουρανοξύστη μπορεί κάποιος να δει και ένα σχετικά μικρό παραδοσιακό κτίριο που σε παραπέμπει σε περασμένες εποχές. Ανάμεσα στους πλατιούς δρόμους του εμπορικού κέντρου, υπάρχουν και τα μικρά δρομάκια με καφεστιατόρια, χαρτοπωλεία, και διάφορα άλλα μαγαζιά.

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ ΣΤΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΗΣ ΠΟΛΗΣ

Η Πλατεία Ομοσπονδίας (Federation Square)

Ο επισκέπτης στη Μελβούρνη θα πρέπει να περάσει οπωσδήποτε από την Πλατεία Ομοσπονδίας (Federation Square), όπου μεταξύ πολλών άλλων υπηρεσιών και επιχειρήσεων, βρίσκεται και το Κέντρο Πληροφόρησης Επισκεπτών (Melbourne Visitor Centre). Εκεί μπορεί ο επισκέπτης να ενημερωθεί για τα δρώμενα της πόλης, τον τρόπο διακίνησης, τα καταστήματα, τις εκδρομές, να εφοδιαστεί με χάρτες και να αγοράσει ενθύμια.

Η πλατεία είναι πολύ δημοφιλής χώρος για όλο τον κόσμο, γιατί είναι ένα μοντέρνο αστικό σύμπλεγμα, με δημόσιους ανοιχτούς και κλειστούς χώρους, στην καρδιά της πόλης. Διαμορφώθηκε το 2002 για την επέτειο των εκατοντάχρονων από τη δημιουργία της Αυστραλιανής Κοινοπολιτείας. Εκεί στεγάζονται χώροι τέχνης, μπαρ και εστιατόρια. Εκεί επίσης στεγάζεται ο ραδιοσταθμός SBS

που εκπέμπει προγράμματα σε διάφορες γλώσσες. Αυτό όμως που κάνει την πλατεία μοναδική στο είδος της είναι τα θεαματικά δρώμενα που φιλοξενεί. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει το μουσείο τέχνης Ίαν Πότερ (Ian Potter Centre), όπου στεγάζεται μια μεγάλη συλλογή Αυστραλιανής τέχνης. Εκεί στην πλατεία, στο κτίριο Yarra, στεγάζεται και η γκαλερί τέχνης των Ιθαγενών, γνωστή ως Koorie Heritage Trust.

Στη πλατεία μέσα, ο επισκέπτης θα δει κόσμο από όλες τις γωνιές του πλανήτη. Μπορεί να ξεκουραστεί σε μια από τις πολυθρόνες που είναι διαθέσιμες για το κοινό, να δοκιμάσει διεθνή κουζίνα, να απολαύσει τον καφέ του με παρέα ή απλώς να παρακολουθήσει προγράμματα τηλεόρασης στη μεγάλη οθόνη που είναι στημένη στην άκρη της πλατείας. Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι διάφορες πολιτιστικές εκδηλώσεις που συχνά διοργανώνονται στην πλατεία, ή κατά μήκος της όχθης του ποταμού από διάφορες εθνικές κοινότητες η φιλανθρωπικούς οργανισμούς.

Μέρα και νύκτα η πλατεία σφύζει από ζωή και προσφέρει πολλαπλές επιλογές για τον κάθε επισκέπτη. Αν στην περιπλάνησή του ο επισκέπτης θέλει περισσότερες πληροφορίες για την πόλη, να μην διστάσει να πλησιάσει τους πρεσβευτές και τις πρέσβειρες της πόλης με την κόκκινη στολή. Είναι οι εθελοντές που βρίσκονται σε διάφορα κεντρικά σημεία έτοιμοι και με χαμόγελο να δώσουν πληροφορίες για τα δρώμενα της πόλης, και γενικά να βοηθήσουν τους επισκέπτες να βρουν αυτό που τους ενδιαφέρει.

Μπορεί ο επισκέπτης να επιβιβαστεί σε ένα τραμ και να διακινηθεί στο κέντρο της πόλης χωρίς να χρειάζεται εισιτήριο. Ο γύρος της πόλης της Μελβούρνης προσφέρεται στον επισκέπτη, επίσης δωρεάν, με παραδοσιακό τραμ. Το τραμ «City Circle» δίνει εύκολα και απλά την ευκαιρία για ξενάγηση και γνωριμία της πόλης στα πιο ενδιαφέροντα σημεία, με 13 σταθμούς. Θα δει παραδοσιακά κτίρια με ιστορία, κήπους, στοές, καταστήματα, στάδια και γενικά θα πάρει λίγη από την αύρα αυτής της όμορφης

πόλης. Από την πλατεία μπορεί ο επισκέπτης να απολαύσει τη θέα προς το ποταμό Γιάρα, με τα ποταμόπλοια να πηγαινοέρχονται και πολλούς νέους να ασκούνται στην κωπηλασία.

Ο σιδηροδρομικός σταθμός Flinders Street Station

Απέναντι από την πλατεία είναι και το μεγαλοπρεπές κτίριο του σταθμού των τρένων Flinders Street Station και τα ρολόγια του, τα οποία ήταν σημεία συνάντησης τις περασμένες δεκαετίες. «Να συναντηθούμε στα ρολόγια» ήταν η συνήθης έκφραση του κόσμου. Είναι ο πιο πολυσύχναστος σιδηροδρομικός σταθμός στη Μελβούρνη και ο παλαιότερος της Αυστραλίας.

Ο καθεδρικός ναός St Paul's Cathedral

Διαγώνια απέναντι από το σταθμό, μπορεί κάποιος να θαυμάσει τον Καθεδρικού Ναό του Αγίου Παύλου και να ατενίσει τα τρία μυτερά καμπαναριά του, τα οποία ορθώνονται τόσο ψηλά, σαν να θέλουν

να στείλουν μήνυμα στον ουρανό για το τι συμβαίνει στη γη. Το όλο οικοδόμημα είναι κομψοτέχνημα νεογοτθικής αρχιτεκτονικής. Ο ναός θεμελιώθηκε το 1881 στη θέση παλαιότερης εκκλησίας. Η αρχιτεκτονική του ναού, καθώς επίσης η εσωτερική διακόσμηση και τα βιτρό του θόλου είναι εξαιρετικά έργα. Μια επίσκεψη στο εσωτερικό του ναού θα εντυπωσιάσει τον κάθε επισκέπτη.

Η γέφυρα Princes Bridge

Σε πολύ μικρή απόσταση από την πλατεία είναι η επιβλητική γέφυρα Princes Bridge. Χιλιάδες πεζοί, ποδηλατιστές και οχήματα περνούν από αυτή τη γέφυρα κάθε μέρα. Η γέφυρα συνδέει την οδό Swanston στη βόρεια πλευρά του ποταμού Γιάρα με το δρόμο St Kilda Road που είναι και η κεντρική λεωφόρος από τα νότια προάστεια προς το κέντρο της πόλης.

Η γέφυρα κτίστηκε το 1888 και σήμερα ανήκει στην πολιτιστική

κληρονομιά της Βικτώριας. Από τη θέση που βρίσκεται η γέφυρα παρέχει θέα προς τις δύο πλευρές του ποταμού, αλλά και της πόλης γενικότερα. Σχεδιάστηκε από τον John Granger και κτίστηκε από τον David Munro χρησιμοποιώντας σίδερο και μεγάλες πελεκημένες πέτρες, γνωστές ως μπλέ πέτρες (blue stones). Πολλά άλλα παραδοσιακά κτίρια είναι κτισμένα με μπλε πέτρες. Η γέφυρα διαθέτει γραμμές για αυτοκίνητα, για τραμ, ξεχωριστή γραμμή για ποδηλάτες, και φαρδιά πεζοδρόμια για τους πεζούς. Πολλοί επισκέπτες έρχονται στη γέφυρα για να θαυμάσουν τη θέα του ποταμού, των κτιρίων της γύρω περιοχής, καθώς και το υπέροχο ηλιοβασίλεμα.

Περίπατος στο Southgate

Μεταξύ των πολλών επιλογών που έχει ο επισκέπτης στην πόλη της Μελβούρνης, είναι και ένας περίπατος στο Southgate, κατά μήκος του ποταμού Γιάρα, να θαυμάσει συμπλέγματα μεγάλων

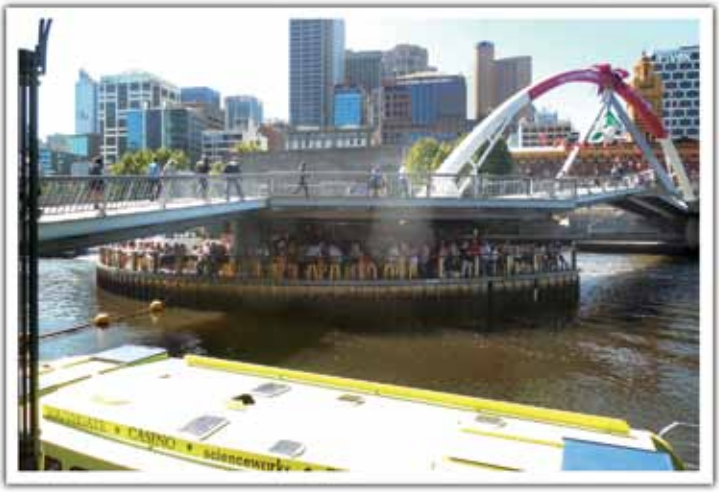

κτιρίων μεταξύ των οποίων και το διάσημο Eureka Tower με 88 ορόφους. Από εκεί ψηλά στον 88ον όροφο ο επισκέπτης μπορεί να δει την πανοραμική θέα της πόλης.

Το περπάτημα κατά μήκος του ποταμού είναι απολαυστικό και η θέα των ποταμόπλοιων είναι πολύ ευχάριστη. Θέατρα, καφέ, εστιατόρια, ξενοδοχεία, καζίνο, καταστήματα αλλά και θεάματα στις πλατείες εμπλουτίζουν τον περίπατο του επισκέπτη. Ο καφές που μπορεί κανείς να απολαύσει στην τεχνική νησίδα όπου βρίσκεται καφεστιατόριο στο μέσο του ποταμού, γίνεται ακόμα πιο απολαυστικός με θέα τα φώτα της πόλης, δεξιά και αριστερά, τις φωτισμένες γέφυρες πλημμυρισμένες κόσμο, αλλά ιδιαίτερα τον ποταμό. Το κομμάτι αυτό της πόλης είναι σημείο αναφοράς, γιατί έχουν γίνει τεράστιες επενδύσεις για οικονομική και πολιτιστική ανάπτυξη και δίκαια θεωρείται η πιο κοσμοπολίτικη περιοχή της πόλης.

Οι μελωδικές καμπάνες Federation Bells

Σε μικρή απόσταση από την πλατεία βρίσκονται οι καμπάνες, γνωστές σαν «Federation Bells» μέσα σ' ένα ξεχωριστό χώρο με θέα την πόλη, κοντά στην όχθη του ποταμού Γιάρα. Είναι μια συλλογή από 39 καμπάνες, σε διαφορετικά μεγέθη, οι οποίες σε ορισμένες ώρες της ημέρας παίζουν διάφορα κομμάτια μουσικής.

Οι ήχοι των καμπάνων συνεπαίρνουν τον επισκέπτη γιατί νομίζει ότι βρίσκεται σε αίθουσα μουσικής. Κάτω από τη σκιά ενός δέντρου, ή σε ένα παγκάκι, μπορείς να κλείσεις τα μάτια σου και να αφήσεις τη μουσική να σε ταξιδέψει.

Σιδηροδρομικός σταθμός Southern Cross

Μια επίσκεψη στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μελβούρνης (Southern Cross Station), οπωσδήποτε θα εντυπωσιάσει με το μέγεθος και την επιβλητικότητά του. Ο σταθμός είναι κτισμένος στη δυτική πλευρά του κέντρου της Μελβούρνης.

Εδώ είναι το τέρμα των επαρχιακών τρένων και των τρένων από άλλες πολιτείες. Από εδώ επίσης περνούν και όλα τα μητροπολιτικά τρένα της Μελβούρνης που έχουν αφετηρία το Flinders Street Station. Ανά πάσα στιγμή γίνονται αφίξεις ή αναχωρήσεις τρένων. Καθημερινά χιλιάδες επιβάτες περνούν από τις πύλες του σταθμού καθ' οδό προς ή από το χώρο εργασίας. Επίσης χιλιάδες επισκέπτες από την επαρχία και από άλλες πολιτείες αποβιβάζονται εδώ για να επισκεφτούν τη Μελβούρνη.

Στις κτιριακές εγκαταστάσεις του σταθμού λειτουργούν πολλά καταστήματα και καφεστιατόρια. Επίσης, από εδώ ο επισκέπτης έχει εύκολη πρόσβαση σε συγκοινωνίες με τραμ, ταξί, ή λεωφορεία. Ένας περίπατος δυτικά του σταθμού, σε φέρνει στην καινούργια οικιστική και εμπορική περιοχή γνωστή ως Docklands, που είναι κτισμένη εκεί που ήταν το παλιό λιμάνι.

Το άγαλμα του ναυάρχου Matthew Flinders

Στην οδό Swanston, πολύ κοντά στη γωνία με την οδό Flinders, βρίσκεται αυτό το υπέροχο άγαλμα του ναυάρχου Matthew Flinders.

Ο Matthew Flinders (1774 – 1814) στάλθηκε το 1798 από τη Βρετανική κυβέρνηση να εξερευνήσει τα παράλια του μεγάλου νησιού στο νότιο ημισφαίριο. Το 1810, μετά από πολλές περιπέτειες και κακουχίες επέστρεψε στην Αγγλία και προήχθη σε «Post Captain». Με κλονισμένη την υγεία του, συνέχισε τη μοναδική στο είδος της εργασία «A Voyage to Terra Australis». Εκδόθηκε δε η μελέτη αυτή το 1814 μια μέρα πριν το θάνατό του.

Ο Matthew Flinders, θεωρείται ένας από τους μεγαλύτερους θαλασσοπόρους, εξερευνητές, υδρογράφους και μελετητές. Πολλές από τις εξερευνήσεις του έγιναν κάτω από αντίξοες συνθήκες και ακατάλληλα πλοία για το σκοπό αυτό. Παρ' όλα

αυτά, οι εξερευνήσεις του πρόσφεραν πολλά στην εξέλιξη της ναυσιπλοΐας. Επίσης οι έρευνές του για αντιμετώπιση της παλίρροιας, την κατεύθυνση των ανέμων, τις βαρομετρικές πιέσεις, αλλά και πρακτικές συμβουλές, βοήθησαν τα μέγιστα τους νέους θαλασσοπόρους.

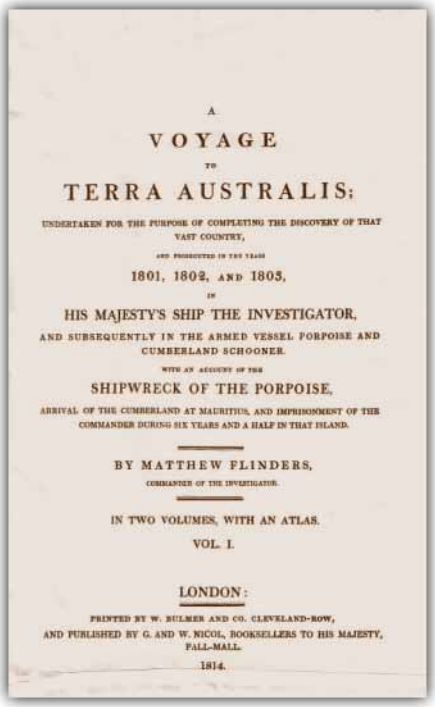

A

VOYAGE

TO

TERRA AUSTRALIS:

UNDERTAKEN FOR THE PURPOSE OF COMPLETING THE DISCOVERY OF THAT VAST COUNTRY,

AND PROSECUTED IN THE YEARS

1801, 1802, AND 1803,

IN

HIS MAJESTY'S SHIP THE INVESTIGATOR,

AND SUBSEQUENTLY IN THE ARMED VESSEL PORPOISE AND CUMBERLAND SCHOONER.

WITH AN ACCOUNT OF THE

SHIPWRECK OF THE PORPOISE,

ARRIVAL OF THE CUMBERLAND AT MAURITIUS, AND IMPRISONMENT OF THE COMMANDER DURING SIX YEARS AND A HALF IN THAT ISLAND.

BY MATTHEW FLINDERS,

COMMANDER OF THE INVESTIGATOR.

IN TWO VOLUMES, WITH AN ATLAS.

VOL. I.

LONDON:

PRINTED BY W. BULMER AND CO. CLEVELAND-ROW,
AND PUBLISHED BY G. AND W. NICOL, BOOKSELLERS TO HIS MAJESTY, PALL-MALL.

1814.

Μερικές από τις παρατηρήσεις του εκδόθηκαν από το Royal Society με τίτλο: «Concerning the differences in the magnetic needle». Η εργασία του «A Voyage to Terra Australis» είναι κατατοπιστική και συναρπαστική ιστορία, με εξαιρετική ναυτική εφευρετικότητα, γεμάτη κατορθώματα αλλά και τραγικότητες, θυσίες και αφοσίωση από το πλήρωμα.

Ο Flinders αναφέρεται ως ένας μεγάλος αυτοβιογράφος, εξερευνητής, αγαπητός από το πλήρωμα των πλοίων του, ακόμα και από τους ιθαγενείς. Όπως ο Richard White αναφέρει στο βιβλίο του «Investing Australia», ο Matthew Flinders απέδειξε ότι το μέρος που ονομαζόταν τότε New Holland και η αποικία του New South Wales είναι μέρη της ίδιας τη χώρα και πρότεινε το όνομα Australia.

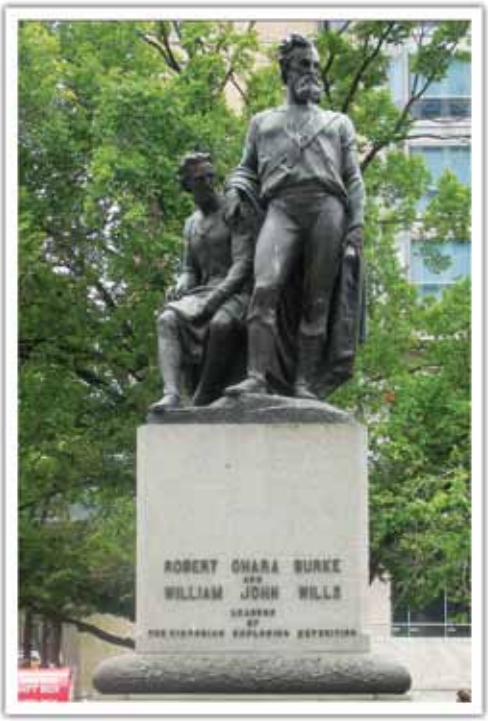

Το άγαλμα των Burke και Wills

Στην οδό Swanston , κοντά στην γωνία με την οδό Collins βρίσκεται ακόμη ένα υπέροχο άγαλμα που παριστάνει τους εξερευνητές Robert Burke και William Wills.

Η ιστορία αυτών των εξερευνητών συνεχίζει να δημιουργεί μεγάλο ενδιαφέρον σε μικρούς και μεγάλους γιατί η περιπέτειά τους ήταν μοναδική στα χρονικά της Αυστραλίας. Επικεφαλής της αποστολής που είχε σκοπό να διασχίσει την Αυστραλία από τα νότια ως τα βόρεια παράλια, ξεκίνησαν από τη Μελβούρνη το χειμώνα του 1860 με προορισμό τον κόλπο Carpentaria, μια απόσταση 3250 χιλιομέτρων. Θα πρέπει δε να σημειωθεί ότι τον

τότε καιρό η ενδοχώρα της Αυστραλίας ήταν εντελώς άγνωστη στους λευκούς.

Μετά από πολυάριθμες δυσκολίες, ταλαιπωρίες, και αναδιοργάνωση της ομάδας που θα συνέχιζε τη διαδρομή, οι Burke, Wills και δύο άλλοι έφθασαν κοντά στον προορισμό τους, όπου βαλτότοποι δεν τους επέτρεπαν να προχωρήσουν βορειότερα προς την ακτογραμμή.

Περισσότερες κακουχίες όμως τους βρήκαν στο ταξίδι της επιστροφής, λόγω των τροπικών βροχών. Όταν τελικά έφτασαν στο σημείο όπου είχαν συμφωνήσει να συναντηθούν με την υπόλοιπη ομάδα, στο Coopers Creek, τους περίμενε μεγάλη απογοήτευση. Τα υπόλοιπα μέλη της αποστολής είχαν φύγει γιατί δεν μπορούσαν να περιμένουν περισσότερο. Η έλλειψη τροφής και ειδικότερα νερού τους έφερε σε απελπιστική κατάσταση. Έτσι αποκαμωμένοι και εγκαταλειμμένοι έμειναν εκεί όπου και απέθαναν, γύρω στις 30 Ιουνίου του 1861. Συνολικά επτά άνθρωποι έχασαν την ζωή τους κάτω από τραγικές συνθήκες. Ένας μόνο βρέθηκε περιπλανώμενος, μισοπεθαμένος από τη φυσική εξάντληση. Αυτός ήταν ο John King. Σώθηκε αλλά ποτέ δεν ανέκαμψε φυσιολογικά ή πνευματικά από αυτήν την οδυνηρή περιπέτεια και πέθανε στα 32 του χρόνια.

Υπάρχει βέβαια η άποψη ότι αν είχαν στην αποστολή τους ιθαγενείς, οι οποίοι ως γνωστόν ζούσαν στην έρημο και ήξεραν που μπορούν να βρουν νερό και τροφή, θα μπορούσαν να επιζήσουν.

Η αποστολή αυτή παρ' όλη την τραγική κατάληξη πρόσφερε πολλές κατατοπιστικές χαρτογραφήσεις και πληροφορίες για το εσωτερικό της χώρας. Έτσι με τα χρόνια, το γνωστό πια «The Victorian Exploring Expedition 1860-1861», έχει ταυτιστεί με τον Burke και Wills και παραμένει ένα από τα πιο συναρπαστικά ταξίδια περιπέτειας στην «ηρωική εποχή» της Αυστραλίας.

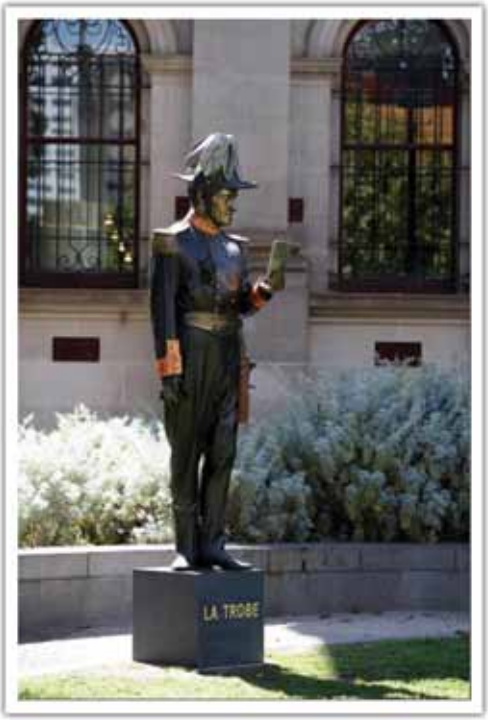

Το άγαλμα του Charles La Trobe

Στην αυλή της βιβλιοθήκης της Βικτώριας στην οδό Swanston , υπάρχουν πολλά και επιβλητικά αγάλματα, μεταξύ αυτών και ένας όμορφος ανδριάντας του Charles La Trobe.

Ο Charles La Trobe γεννήθηκε στο Λονδίνο το 1801 και μεγάλωσε σε μια θρησκευόμενη και παραδοσιακή οικογένεια. Στα πρώτα χρόνια εργάστηκε σαν δάσκαλος, αλλά αργότερα μετέβη στην Ελβετία για να διδάξει εκεί και ταυτόχρονα συνέχισε τις σπουδές του από το 1824 μέχρι το 1827.

Το 1839 διορίστηκε από την κυβέρνηση της Μεγάλης Βρετανίας προϊστάμενος στην περιοχή του Port Philip όπου και έφτασε με την οικογένειά του, με δυο οικιακούς βοηθούς και με

προπαρασκευασμένο σπίτι, το γνωστό La Trobe Cottage. Το σπίτι, που σώζεται μέχρι σήμερα, βρίσκεται έξω από τους Βοτανικούς Κήπους της Μελβούρνης, και αποτελεί μέρος της πολιτιστικής κληρονομιάς της Βικτώριας.

Σαν διοικητής της περιοχής ο La Trobe είχε πολύ καλές και εποικοδομητικές σχέσεις με τον κυβερνήτη της Νέας Νότιας Ουαλίας Sir George Gipps. Η περιοχή του Port Philip ανήκε τότε στην αποικία της Νέας Νότιας Ουαλίας και έτσι οι αποφάσεις για διοικητικά θέματα παίρνονταν από τον κυβερνήτη στο Σίδνευ.

Όταν έφτασε ο La Trobe στη Μελβούρνη είχε να αντιμετωπίσει τεράστια προβλήματα. Ο πληθυσμός της πόλης συνεχώς αυξανόταν λόγω της ανακάλυψης χρυσού. Δημιουργήθηκαν πολλές ανάγκες στην πόλη που έπρεπε να αντιμετωπιστούν. Ο La Trobe άρχισε έργα για το αποχετευτικό και δημιουργία δρόμων. Επίσης έπρεπε να επιληφθεί θέματα των ιθαγενών σχετικά με τη γη που τους ανήκε και εκδιώχθηκαν, καθώς και με την ένταξή τους στον πολιτισμό των Ευρωπαίων.

Το 1840 ιδρύθηκε μια επιτροπή για ανεξαρτοποίηση του Port Philip ώστε να γίνει ξεχωριστή αποικία. Ο La Trobe με επιστολή του στον Gipps τον προσκάλεσε να παρουσιάσει τη γνώμη του για το θέμα της ανεξαρτησίας. Έτσι με τις προσπάθειες των δυο αντρών, το 1851 το Port Philip απέκτησε την ανεξαρτησία του και ανακηρύχτηκε Αποικία της Βικτώριας με πρώτο κυβερνήτη τον La Trobe.

Στα τρία χρόνια διακυβέρνησης της πόλης από τον La Trobe, τέθηκαν τα θεμέλια για τη δημιουργία πανεπιστημίου, δημιουργήθηκαν πάρκα, άρχισαν οι σχεδιασμοί για τους Βοτανικούς Κήπους, δημιουργήθηκε δημόσια βιβλιοθήκη και θεσμικά όργανα για καλύτερη λειτουργία της δημόσιας διοίκησης.

ΕΜΠΟΡΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Melbourne Central

Το κτιριακό συγκρότημα αυτού του κέντρου είναι ένα πολυώροφο κτίριο με καταστήματα, καφεστιατόρια, καθώς επίσης και πρόσβαση στον υπόγειο σιδηροδρομικό σταθμό που έχει το ίδιο όνομα, *Melbourne Central*. Βρίσκεται ακριβώς απέναντι από τη βιβλιοθήκη της Μελβούρνης.

Κάτι που θα τραβήξει την προσοχή του επισκέπτη και ιδίως των παιδιών είναι το πελώριο, κρεμαστό ρολόι που δείχνει, εκτός από την ώρα, τη μέρα, το μήνα και το χρόνο. Κάθε μια ώρα χτυπά, και τότε αρχίζουν να εμφανίζονται από το εσωτερικό του ρολογιού, μηχανισμοί με παιδικές φιγούρες να παίζουν βιολί, πουλιά να κελαηδούν και ζωάκια να πηγαινοέρχονται. Είναι ένα απολαυστικό θέαμα και τα παιδιά που το βλέπουν για πρώτη φορά, ανυπομονούν πότε να περάσει η ώρα για να ξανακτυπήσει το ρολόι και να εμφανιστούν πάλι όλες αυτές οι διασκεδαστικές φιγούρες. Οι μεγάλοι μπορούν να περιεργαστούν το παλιό τούβλινο κτίριο που παλιά λειτουργούσε σαν εργοστάσιο πυρομαχικών για κυνηγετικά όπλα. Σήμερα το κτίριο είναι αναπαλαιωμένο, προστατεύεται με ένα τεράστιο θόλο και λειτουργεί σαν κατάστημα ενδυμάτων.

QV

Ένα άλλο σημείο της πόλης όπου προσφέρει ξεκούραση, αλλά και τη δυνατότητα για αγορές από την πληθώρα των καταστημάτων που λειτουργούν εκεί, είναι το εμπορικό κέντρο QV. Βρίσκεται στην οδό Lonsdale, και κρατάει ολόκληρο το τετράγωνο από την οδό Swanston μέχρι την οδό Russell. Είναι ένα μεγάλο σύμπλεγμα κτιρίων με καταστήματα, καφέ και χώρο πρασίνου για ξεκούραση. Φοιτητές από τις γύρω σχολές συχνάζουν σε αυτό το χώρο γιατί έχουν εύκολη πρόσβαση σε συγκοινωνίες καθώς και προσιτές τιμές σε είδη ενδυμασίας και εστίασης.

Το μπροστινό μέρος του κτιριακού συγκροτήματος παραμένει όπως ήταν πολύ παλιά και είναι μέρος του παλιού νοσοκομείου Queen Victoria Hospital, από το οποίο πήρε και την ονομασία QV. Η πρόσοψη του παλιού κτιρίου διατηρείται για να υπενθυμίζει την ιστορία και την παραδοσιακή αρχιτεκτονική του νοσοκομείου που λειτουργούσε εκεί στα παλιά χρόνια.

Burke Street Mall

Η εμπορική περιοχή της οδού Bourke, γνωστή σαν Bourke Street Mall, οπωσδήποτε θα απορροφήσει αρκετό χρόνο του επισκέπτη, είτε επιθυμεί να αγοράσει ή απλά να δει τις βιτρίνες των μαγαζιών. Είδη ένδυσης και υπόδησης από διεθνείς οίκους μόδας, μέσα στις στολισμένες βιτρίνες καταστημάτων προκαλούν για επίσκεψη στα πολυώροφα καταστήματα Myer και David Jones και το μεγάλο εμπορικό κέντρο γνωστό ως Emporium.

Τα Χριστούγεννα η περιοχή αυτή είναι ιδιαίτερα δημοφιλής για οικογένειες με παιδιά, απλά για να θαυμάσουν τις στολισμένες βιτρίνες των καταστημάτων. Στις βιτρίνες του πολυκαταστήματος Myer παρουσιάζονται σκηνές από γνωστά παραμύθια. Κινούμενες φιγούρες και σκηνικά σαν θεατρική παράσταση συνεπαίρνουν και εξάπτουν τη φαντασία παιδιών και μεγάλων.

Η δημοτική αγορά (Queen Victoria Market)

Μια επίσκεψη στη δημοτική αγορά Queen Victoria Market θα ενθουσιάσει τον επισκέπτη από την ποικιλία, τη φρεσκάδα των προϊόντων που προσφέρονται και σε προσιτές τιμές. Τρόφιμα φτάνουν από την επαρχία και από άλλες πολιτείες. Είναι μια πλούσια αγορά με προϊόντα από όλον τον κόσμο. Κρέατα κυρίως βοδινό είναι εξαιρετικής ποιότητας, αλλά και τα θαλασσινά είδη βρίσκονται σε μεγάλη ποικιλία και ολόφρεσκα. Υπάρχει επίσης μεγάλη ποικιλία ειδών ένδυσης και υπόδησης, καθώς επίσης κοσμημάτων και ενθυμίων. Τα λουλούδια και τα φυτά βέβαια δεν θα μπορούσαν να απουσιάζουν από τις πτέρυγες της αγοράς.

Η αγορά λειτουργεί από το 1878 και στεγάζεται σε ένα παραδοσιακό κτίριο που ανήκει στην πολιτιστική κληρονομιά της Βικτώριας. Είναι η μόνη εναπομείνασα αγορά του 19ου αιώνα στη Μελβούρνη και θεωρείται η καρδιά και η ψυχή της πόλης.

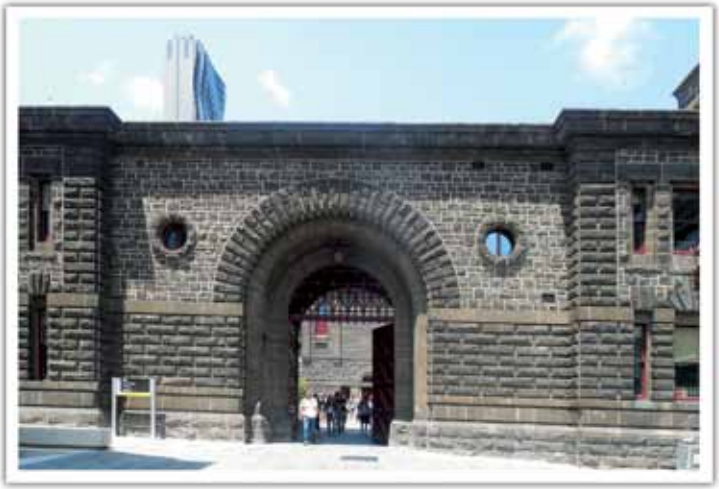

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΜΕΡΗ

Οι παλιές φυλακές (Old Melbourne Goal)

Αν στην περιήγησή του ο επισκέπτης τύχει να τον φέρουν τα βήματά του στην οδό Russell, μπορεί να επισκεφθεί ένα επιβλητικό πέτρινο κτίριο, που σήμερα είναι μουσείο, αλλα παλιά ήταν οι φυλακές της πόλης. Το κτιριακό συγκρότημα των φυλακών άρχισε να κτίζεται το 1839 και από τον καιρό της λειτουργίας τους μέχρι το 1929, εκτελέστηκαν 133 κατάδικοι. Μεταξύ των εκτελεσθέντων ήταν και ο Ned Kelly για τον οποίο υπάρχει ξεχωριστή αναφορά σε άλλες σελίδες.

Το μουσείο εκθέτει πληροφορίες για τους φυλακισμένους, το προσωπικό που διέθεταν οι φυλακές, τις πτέρυγες ανδρών και γυναικών και προσωπικά αντικείμενα των φυλακισμένων. Οι φυλακές τελικά έκλεισαν το 1929.

Η καταπαχτή με το σχοινί απαγχονισμού παραμένουν τα τεκμήρια της μεθόδου εκτέλεσης των καταδίκων και προκαλεί

δέος και πόνο για τον τρόπο που εκτελείτο η θανατική καταδίκη. Πολλά τα ερωτήματα για τις συνθήκες που επικρατούσαν τα χρόνια εκείνα και ανάγκαζαν τον κόσμο να παρανομεί, γιατί φαίνεται ότι οι ανάγκες των φτωχών ανθρώπων για επιβίωση, τους οδηγούσαν σε ακραίες καταστάσεις. Πολλοί από τους κατάδικους δεν θα οδηγούνταν στις φυλακές, αν οι τοπικές αρχές κατανοούσαν τους λόγους που τους οδηγούσαν στην παρανομία, ή έστω να υπήρχε κάποια κοινωνική πρόνοια, γιατί η φτώχεια και η ανέχεια φαίνεται να ήταν τα κύρια κίνητρα παρανομίας. Το ανθρωπιστικό πρόσωπο των αρχών ήταν, είναι και θα είναι απαραίτητο για τη σωστή λειτουργία μιας κοινωνίας. Τα συναισθήματα του επισκέπτη μετά από την περιδιάβαση στις φυλακές είναι μάλλον δυσάρεστα και προξενούν προβληματισμό. Ας μη χρειαστεί ποτέ να κτίζουμε φυλακές. Ας προσπαθήσουμε όλοι να φτιάξουμε καλύτερες ανθρώπινες κοινωνίες. Με αγάπη, προσφορά και κατανόηση να δημιουργήσουμε τις αναγκαίες συνθήκες που θα βοηθήσουν την κοινωνία να ξεφύγει από τον κλοιό του εγκλήματος. Πολιτεία και κοινωνία μπορούμε!

Το Ελληνικό Μουσείο (Hellenic Museum)

Το Ελληνικό Μουσείο στην οδό William Street στη Μελβούρνη είναι το πρώτο και μοναδικό στο είδος του στην Αυστραλία. Ήταν ένα όνειρο ζωής για τον ιδρυτή του, Σπύρο Σταμούλη, ο οποίος οραματίστηκε ένα κέντρο για την διαιώνιση του ελληνικού πολιτισμού στους Αντίποδες.

Το κτίριο, μεγαλοπρεπές με αρχαιοελληνικές επιρροές, στέγαζε παλαιότερα το Νομισματοκοπείο. Σήμερα αυτό το κτίριο είναι γνωστό ως Hellenic Museum και φιλοξενεί συλλογές από το Μουσείο Μπενάκη στην Αθήνα.

Επισκεφθήκαμε το μουσείο κατά τη διάρκεια μιας έκθεσης

με τίτλο «*Θεοί, μύθοι και θνητοί*» με εκθέματα αρχαιολογικών θησαυρών από το Μουσείο Μπενάκη. Ήταν μια αξιόλογη έκθεση που έδωσε την ευκαιρία στο Αυστραλιανό κοινό να δει και να γνωρίσει την ιστορία του Ελληνικού πολιτισμού από τα βάθη των αιώνων. Ήταν επίσης καλή ευκαιρία για παιδιά του απόδημου ελληνισμού που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν στην Αυστραλία, να γνωρίσουν την ιστορία, την τέχνη και τον πολιτισμό της χώρας από όπου κατάγονται.

Το Μουσείο Μετανάστευσης (Immigration Museum)

Το Μουσείο Μετανάστευσης στην οδό Flinders είναι ένα στολίδι στο κέντρο της πόλης. Το παλιό κτίριο του Τελωνείου, με αρχιτεκτονική βασισμένη σε αρχαιοελληνικές επιρροές, σήμερα στεγάζει την ιστορία της μετανάστευσης στη Βικτώρια. Η ιστορία ανθρώπων που αναγκάστηκαν να αφήσουν τις πατρίδες τους για μια καλύτερη ζωή. Φωτογραφίες, συνεντεύξεις, γράμματα, αντικείμενα, έγγραφα, διαφάνειες και βίντεο δείχνουν τους

μετανάστες να φθάνουν κουρασμένοι, εξαντλημένοι από το μεγάλο ταξίδι στην αποβάθρα της Μελβούρνης.

ΚΗΠΟΙ ΚΑΙ ΕΚΔΡΟΜΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ

Οι κήποι Φιτζρόι (Fitzroy Gardens)

Στην ανατολική πλευρά της πόλης βρίσκονται οι εντυπωσιακοί κήποι γνωστοί με το όνομα Fitzroy Gardens, όπου ο επισκέπτης μπορεί να δει και να θαυμάσει δεντροστοιχίες με πανύψηλα δέντρα, τεχνητή λίμνη με υδρόφυτα, πουλιά, βραχόκηπους με πίδακες νερού και αγαλματίδια. Εδώ επίσης είναι και το σπιτάκι του καπετάνιου James Cook. Σε άλλο μέρος, αναπαραστάσεις από ένα παραμύθι έχουν χαρακτεί στον κορμό ενός ξηραμένου δένδρου. Οι ανάγλυφες αυτές παραστάσεις ελκύουν ιδιαίτερα τα παιδιά.

Αυτό όμως που ικανοποιεί μικρούς και μεγάλους, είναι το μοντέλο ενός αγγλικού χωριού που βρίσκεται στο κέντρο των κήπων. Δημιουργήθηκε στην Αγγλία από τον Edgar Wilson, και

προσφέρθηκε από τους κατοίκους του χωριού Κεντ σε ένδειξη ευχαριστιών για τα τρόφιμα που έστελλαν οι κάτοικοι της Μελβούρνης στο Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Το μοντέλο του χωριού, που εγκαινιάστηκε το 1948, είναι τυπικό πρότυπο με τα σπίτια, την εκκλησία, το σχολείο, το πανδοχείο και τους δρόμους που συνθέτουν αυτό το χωριό της Αγγλίας.

Ένας δημοφιλής προορισμός για τον επισκέπτη των κήπων είναι το Conservatory, το οποίο χρονολογείται από το 1930 και καλλιεργεί και αναπτύσσει σπάνια φυτά και λουλούδια. Σ' ένα ειδικά διαμορφωμένο θερμοκήπιο γίνεται η έκθεση των λουλουδιών, και δημιουργείται μια πανδαισία χρωμάτων και αρωμάτων. Γίνονται διαφορετικές εκθέσεις ανάλογα με την εποχή. Ο επισκέπτης δεν ξέρει τι να πρωτοθαυμάσει, τις πρασιές των λουλουδιών ή το ίδιο το κτίριο όπου στεγάζεται η έκθεση! Στον περίβολο βρίσκονται εξαιρετικά αγάλματα και σιντριβάνια.

Τα μικρά αγαλματίδια που στολίζουν τους κήπους είναι

εξαιρετικά έργα τέχνης, καθώς επίσης το τέμπλο των ανέμων το οποίο στηρίζεται από 10 κορινθιακού τύπου κολόνες και είναι αφιερωμένο στον La Trobe, τον πρώτο κυβερνήτη της Βικτώριας.

Οι κήποι του Κάρλτον (Carlton Gardens)

Σε μικρή απόσταση από το κέντρο της Μελβούρνης βρίσκονται οι κήποι του Κάρλτον (Carlton Gardens) μέσα στους οποίους είναι κτισμένο το Royal Exhibition Building. Το κτίριο, αρχιτεκτονικό κομψοτέχνημα του 19ου αιώνα, μαζί με τους κήπους είναι μνημείο παγκόσμιας πολιτιστικής κληρονομιάς της UNESCO, σπάνιας ιστορικής, αρχιτεκτονικής και αισθητικής αξίας.

Στην αυλή του κτιρίου, σιντριβάνια με αγάλματα, διακοσμητικές λίμνες και πανέμορφοι κήποι είναι τα πρώτα εκθέματα που θα δει ο επισκέπτης. Αυτά και μόνο είναι άξια θαυμασμού. Εκεί στεγάζεται και το Μουσείο της Μελβούρνης. Λέγεται ότι αυτό το μουσείο είναι το μεγαλύτερο στο νότιο ημισφαίριο. Χιλιάδες εκθέματα σε

οχτώ πτέρυγες αφηγούνται τη φυσική και πολιτιστική ιστορία της Βικτώριας. Ξεχωρίζει το πολιτιστικό κέντρο για την κουλτούρα των ιθαγενών, η παιδική πτέρυγα και η γιγαντιαία οθόνη του σινεμά.

Η λίμνη του Άλπερτ Πάρκ (Albert Park Lake)

Η τεχνητή λίμνη στο προάστιο Albert Park, περίπου 3 χιλιόμετρα από το κέντρο της Μελβούρνης, είναι ένας θαυμάσιος προορισμός για εκείνους που αγαπούν τα θαλάσσια σπορ, το περπάτημα γύρω από τη λίμνη, την άσκηση στα υπαίθρια όργανα γυμναστικής, στα γήπεδα και στους χώρους γκολφ.

Σ' αυτό το μέρος διοργανώνεται και το Grand Prix της Μελβούρνης κάθε χρόνο. Ο ειδικά διαμορφωμένος χώρος για αγώνες αυτοκινήτων δίνει μεγάλο θέαμα στους λάτρεις της ταχύτητας.

Το μικρό νησάκι της λίμνης με τα δέντρα του, δίνει την εντύπωση ότι ταξιδεύει κι αυτό, όπως οι βαρκούλες με τα πανιά που στολίζουν

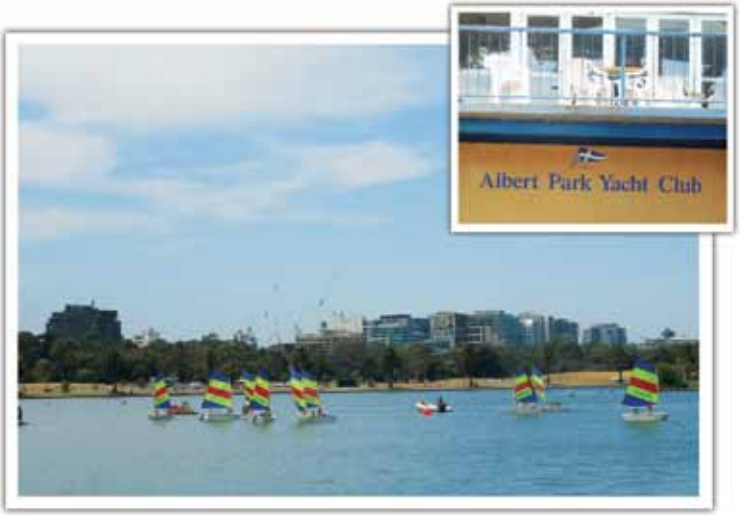

τη λίμνη. Τα παγκάκια, περιμετρικά της λίμνης, περιμένουν τους επισκέπτες για να ξεκουραστούν και να απολαύσουν μοναδικές εικόνες φυσικής ομορφιάς.

Το πάρκο γύρω από τη λίμνη του Albert Park είναι ένας παράδεισος και προσφέρεται για ολόκληρη την οικογένεια. Το πάρκο διαθέτει άριστα εξοπλισμένους εκδρομικούς χώρους και υπηρεσίες για ετοιμασία φαγητού. Τα παιδιά κυρίως έχουν τους δικούς τους χώρους για να παίξουν και να χαρούν τις ομορφιές του πάρκου. Οι διάφορες σχολές ιστιοπλοΐας, με επικεφαλής τους δασκάλους, δίνουν οδηγίες στους μαθητές από τη μικρή αποβάθρα. Οι μαθητές ξανοίγονται στη λίμνη ανάλογα με το επίπεδο που βρίσκονται. Είναι απολαυστικό θέαμα να βλέπεις τα παιδιά να ασκούνται στην ιστιοπλοΐα.

ΣΤΟΕΣ ΚΑΙ ΔΡΟΜΑΚΙΑ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

Στοές και μικρά δρομάκια συνθέτουν το κέντρο της Μελβούρνης, όπου καφέ, εστιατόρια, καταπληκτικά καταστήματα, χώροι για κοινωνικές συναντήσεις, προκαλούν τον επισκέπτη να τα επισκεφθεί και να τα απολαύσει.

Το πλεονέκτημα αυτών των στοών και μικρών δρόμων είναι η σχετική ησυχία που παρέχουν σε σύγκριση με τους κύριους δρόμους και τα μεγάλα καταστήματα στο κέντρο της πόλης. Εκεί μπορεί κάποιος να ξεκουραστεί, να απολαύσει την ατμόσφαιρα που παρέχουν αυτοί οι χώροι και, αν επιθυμεί, να γνωρίσει κάτι από την ιστορία αυτών των κτιρίων, γιατί είναι κτίσματα των περασμένων αιώνων, ίσως όση και η ηλικία της πόλης. Οι στοές

αυτές ανήκουν στην πολιτιστική κληρονομιά της Αυστραλίας. Δύο από αυτές είναι οι πολύ γνωστές Block Arcade και Royal Arcade.

Block Arcade

Αυτή η στοά βρίσκεται στην οδό Collins, κοντά στη γωνία με την οδό Elizabeth. Το κτίριο κτίστηκε μεταξύ 1891 και 1893, έχει σχήμα Τ και συνδέει τις οδούς Collins με το μικρό δρομάκι Little Collins Street και την Elizabeth Street. Η στοά είναι έργο του αρχιτέκτονα David C. Askew, ο οποίος ήταν εντεταλμένος να κάνει κάτι ανάλογο με τη στοά «Galleria Vittorio Emanuele» του Μιλάνου. Το αποτέλεσμα ήταν η ακριβότερη σε σχεδιασμό, διακόσμηση και κατασκευή όσο καμία άλλη στοά στον κόσμο. Οι μοναδικοί διάκοσμοι με ψηφίδες στο πάτωμα, ο γυάλινος

θόλος που στέλλει το ουράνιο φως εσωτερικά σε όλους τους χώρους, οι μικρότεροι θόλοι που χωρίζουν τη στοά σε μικρότερα διαμερίσματα, με διακοσμήσεις και παραστάσεις από ανθρώπινες δραστηριότητες, οι συνδυασμένοι χρωματισμοί των ψηφίδων με φυτά και λουλούδια, είναι ένας ύμνος στην αρχιτεκτονική. Τα χάλκινα αγαλματίδια στο εσωτερικό της στοάς παριστάνονται με πολύ ζωντάνια λες και πανηγυρίζουν και διαλαλούν την τόση ομορφιά.

Τα γήινα χρώματα που χρησιμοποιήθηκαν για το βάψιμο της στοάς ξεκουράζουν το βλέμμα και είναι οι ίδιες αποχρώσεις με τις διακοσμήσεις του δαπέδου.

Το πιο συναρπαστικό είναι όταν υψώσεις το βλέμμα σου σε εκείνον τον πελώριο γυάλινο θόλο με διακοσμημένες παραστάσεις και τέλειους χρωματισμούς όπου τονίζονται όλα από το άπλετο ηλιακό φως. Οι πολυέλαιοι είναι κι αυτοί ανάλογου σχήματος, διακόσμησης και τεχνικής, που κοσμούν και δίνουν το ανάλογο φως στο χώρο.

Τα διακοσμητικά σχέδια του δαπέδου με σχήματα λουλουδιών και πουλιών σε απαλούς γήινους χρωματισμούς, τέλεια συνδυασμένα δίνουν την εντύπωση στον επισκέπτη ότι περπατά σε λουλουδένιο τάπητα. Την όλη ομορφιά συμπληρώνουν τα μικρά καταστήματα με προσεγμένα είδη και προϊόντα, μικρά καφέ και εστιατόρια. Οι χώροι των καταστημάτων αυτών ανάλογα διακοσμημένοι, φαίνονται σαν στολίδια της στοάς.

Το εξωτερικό κτίριο με έξι πατώματα για γραφεία συγκαταλέγεται σαν ένα από τα καλύτερα δείγματα της Βικτωριανής εποχής. Η στοά παλαιότερα ήταν γνωστή σαν δρομάκι των ξυλουργών και διακοσμητών, όμως αργότερα καθιερώθηκε σαν η στοά Block. Από τον καιρό που τέλειωσαν οι εργασίες της στοάς, τοπικοί καταστηματάρχες άνοιξαν μικρά καταστήματα με επιτυχία και με την πάροδο των δεκαετιών, παρουσιάζεται σήμερα με όλη της τη μεγαλοπρέπεια.

Είναι μοναδική στοά για να θαυμάσει ο επισκέπτης το διάκοσμο,

τις φιγούρες, τα λουλούδια, το θόλο, τις καμπύλες και τις κόχες που σχηματίζουν εσωτερικά οι χώροι. Να απολαύσει τον καφέ, το φαγητό και να ψωνίσει μοναδικά κομμάτια. Μια ή δυο φορές δεν είναι αρκετές για να μελετήσει και να θαυμάσει κανείς το έργο αυτό.

Ακόμα και εξωτερικά η στοά δείχνει την αρχοντιά της. Σε μια διακοσμημένη κολόνα υπάρχει το «βέλος» που δείχνει την κατεύθυνση της στοάς. Οι σιδερένιες πόρτες που κλείνουν το βράδυ για προστασία της στοάς, είναι και αυτές ένα καλλιτεχνικό δημιούργημα.

Δίκαια λοιπόν το Block Arcade συγκαταλέγεται στο Victorian Heritage Register και μαζί με άλλες στοές όπως η Royal Arcade, είναι τουριστικός προορισμός και έτσι, επισκέπτες και ντόπιοι, έχουν την ευκαιρία να θαυμάσουν, να ψωνίσουν, και να χαλαρώσουν μέσα στο όμορφο περιβάλλον που παρέχει αυτή η στοά στο κέντρο της Μελβούρνης.

Royal Arcade (335 Bourke str.)

Στην καρδιά της Μελβούρνης, η στοά Royal Arcade είναι η πιο παλιά στοά της Αυστραλίας. Η στοά στεγάζει παραδοσιακά, ιστορικά συμπλέγματα καταστημάτων στο κέντρο της οικονομικής δραστηριότητας της Μελβούρνης. Κτίστηκε το 1869 και η στοά ενώνει το μικρό δρομάκι Little Collins Street με την οδό Bourke Street και το Bourke Street Mall. Κτίστηκε από τον αρχιτέκτονα Charles Webb και δόθηκε για λειτουργία το 1870. Το χαρακτηριστικό της στοάς αυτής είναι η στενόμακρη γυάλινη οροφή, πολύ όμορφα τοποθετημένη, αλλά επίσης και τα μικρά γυάλινα μικρομάγαζα σαν συνέχεια του πάνω μέρους της στοάς. Ένας μικρός θόλος με φωτιζόμενα μακρόστενα παράθυρα, ένα πελώριο ρολόι με δυο φιγούρες δεξιά και αριστερά του ρολογιού, οι οποίες

έχουν τη δική τους μυθική ιστορία, στολίζουν τη στοά.

Οι φιγούρες αυτές έγιναν το 1892. Είναι βασισμένες στον βρετανικό μύθο, από τη σύγκρουση των αρχαίων Βρετανών και Τρώων. Οι φιγούρες είναι μέρος του ρολογιού και το ρολόι που κτυπά κάθε μια ώρα ακούεται σ' ολόκληρη τη στοά.

Τα κιγκλιδώματα είναι αριστοτεχνικά κατασκευασμένα. Το κάθε κομμάτι της στοάς και όλα μαζί συνθέτουν μια τέλεια εικόνα που τα χαρακτηρίζει η τέχνη και η φαντασία. Το δάπεδο με διακοσμημένα μωσαϊκά με σχήματα τετραγώνων και με χρώματα άσπρο και μαύρο δίνουν τέλεια γεωμετρικά σχήματα με μοναδική ομορφιά.

Μικρά ξύλινα τραπεζάκια και καρέκλες περίτεχνα σκαλισμένες με παραδοσιακές κατασκευές, καθορίζουν και το χαρακτήρα αυτής της στοάς. Τα γυάλινα παράθυρα, βιτρίνες θα λέγαμε των μικρομάγαζων, μοιάζουν με ανοιχτά βιβλία που σε ελκύουν να μπεις μέσα και να εξερευνήσεις τα πράγματα που έχουν προς πώληση.

Το άπλετο φως που διεισδύει από την οροφή αλλά και το λίγο από το φωτισμό των μικρών μαγαζιών δίνουν μοναδικές εικόνες ομορφιάς. Η στοά αν και έχει υποστεί κάποιες αλλαγές το 1902 για να ενωθεί με την οδό Elizabeth Street και για να κτιστούν περισσότερα μαγαζιά, δεν έχει χάσει τον αρχικό της χαρακτήρα. Το 2002-2004 ανακαινίσθηκε χωρίς να επηρεαστεί η περασμένη αίγλη του οικοδομήματος.

Μετά από τόσα χρόνια η στοά παραμένει σημείο αναφοράς κι αυτό φαίνεται από τους επισκέπτες που δέχεται κάθε μέρα. Ο επισκέπτης έχει την ευκαιρία να δει, να θαυμάσει, να ψωνίσει και να ξεκουραστεί σε ένα χώρο μοναδικής αρχιτεκτονικής ομορφιάς στο κέντρο της Μελβούρνης. Το ίδιο το κτίριο ανήκει στην πολιτιστική κληρονομιά της Αυστραλίας.

Εικόνες από το Bourke Street Mall,
στο κέντρο της Μελβούρνης

ΕΞΟΡΜΗΣΗ ΣΕ ΠΑΡΚΟ ΜΕ ΚΑΓΚΟΥΡΟ

Η εκδρομή μας στο εθνικό πάρκο Churchil National Park, λίγο έξω από το Dandenong, μας άφησε μοναδικές και αξέχαστες εμπειρίες, γιατί είχαμε την ευκαιρία να θαυμάσουμε το φυσικό περιβάλλον αλλά και να ανακαλύψουμε τα όμορφα καγκουρό που ζουν μέσα στο πάρκο. Το είδος αυτών των ζώων είναι μοναδικό, ζει μόνο στην Αυστραλία και εμπλουτίζει ακόμα πιο πολύ την πανίδα της χώρας. Είναι το σήμα κατατεθέν της Αυστραλίας, θα λέγαμε.

Η διαδρομή, μας αποκάλυπτε μοναδικές ομορφιές και η αγωνία μας κορυφώθηκε όταν πήραμε το μονοπάτι για να συναντήσουμε τα υπέροχα αυτά ζώα. Πολύ πρωί ή το απόγευμα μετά τη δύση του

ήλιου, είναι οι καλύτερες ώρες για να συναντήσει κάποιος αυτά τα ζώα, που στην πραγματικότητα είναι νυκτόβια, γιατί βόσκουν τις νυκτερινές ώρες, και αναπαύονται σε σκιερά μέρη κατά τη διάρκεια της ημέρας. Διαλέξαμε το δειλινό για να τα συναντήσουμε σε μέρος που συνηθίζουν να βόσκουν. Περπατώντας σιγά, με βλέμμα διεισδυτικό και με τη φωτογραφική μηχανή έτοιμη, ψάχναμε στις πλευρές και τις πλαγιές του βουνού.

Εντελώς ξαφνικά ξεπετάχτηκε ένα μπροστά μας! Ήταν το αρσενικό, γιατί πιο πέρα εντοπίσαμε την υπόλοιπη οικογένεια καγκουρό να απολαμβάνει με ησυχία την τροφή της. Το αρσενικό έστρεψε αμέσως το κεφάλι, έτοιμο να δώσει το σύνθημα στην υπόλοιπη οικογένεια αν χρειαζόταν. Ήταν σε εγρήγορση, αλλά αντιλήφθηκε φαίνεται ότι δεν διέτρεχε η οικογένειά του κίνδυνο από εμάς. Πιστεύω δεν τους φόβισε το κλικ της φωτογραφικής. Έστρεψαν τα κεφαλάκια τους, σε ένδειξη αναγνώρισης της παρουσίας μας και αφού είδαν ότι δεν υπάρχει κανένας κίνδυνος, συνέχισαν να βόσκουν. Φιλικά και άκακα ζώα. Τα μικρά της

οικογένειας ήταν πολύ χαριτωμένα και όμορφα. Ήθελα πραγματικά αν μπορούσα, να τα σφίξω στην αγκαλιά μου και να τα χαϊδέψω. Αλλά αυτό το εγχείρημα αγάπης δεν είναι κατορθωτό. Θέτουν τους δικούς τους κανόνες. Μόνο από μικρή απόσταση θα μπορούσαμε να τα απολαύσουμε.

Άρχισε να νυκτώνει. Το φεγγάρι ολόγιομο πρόβαλε και έντυσε με χαμηλά χρώματα την πλάση. Όλο και περισσότερα από αυτά τα φιλικά ζώα πρόβαλλαν για να βοσκήσουν στο φως του φεγγαριού. Ανηφορίζοντας, φτάσαμε σε ένα πλάτωμα με πλούσιο χορτάρι. Ένας τέλειος βοσκότοπος για τα καγκουρό. Πράγματι, εκεί βρίσκονταν αρκετές οικογένειες από αυτά τα χορτοφάγα ζώα. Μια μητέρα έβοσκε με το μικρό της, το μάθαινε φαίνεται τα μυστικά του τρόπου ζωής τους και τους κινδύνους. Απολαυστική εικόνα. Η μάνα και στο ανθρώπινο και στο ζωικό βασίλειο έχει αυτή τη μοναδική αποστολή. Να μαθαίνει στα παιδιά της την ίδια την ζωή, να προσέχουν, να χαίρονται τη φύση, και να μεγαλώνουν σωστά. Η μητρότητα σε όλο της το μεγαλείο πρόβαλε ξαφνικά μπροστά

μας. Μια άλλη μητέρα είχε στο μάρσιπο της κοιλιάς το μικρό της, απολαμβάνοντας την τροφή της, και εκείνο με την ασφάλεια που του παρείχε η μητέρα του, μας παρακολουθούσε. Ίσως να έπαιρνε και μαθήματα επιβίωσης. Ο τρόπος που τρέφεται και αναπτύσσεται από τη μέρα που γεννιέται στο σάκο της μητέρας του, είναι ένα άλλο θαύμα της φύσης. Τα αρσενικά έβοσκαν κι αυτά αλλά ήταν σε επιφυλακή μετά την παρουσία μας. Οι εικόνες ήταν μοναδικές. Η προσπάθειά μας να τα πλησιάσουμε πιο πολύ τους δημιουργούσε φόβο και με ένα σάλτο με τα πισινά τους πόδια, απομακρύνθηκαν σε απόσταση ασφαλείας και αμέσως έστρεψαν τα κεφάλια τους προς εμάς. Με τον τρόπο τους μας έστελλαν το μήνυμα να μείνουμε λίγο μακριά τους για να νιώθουν ασφάλεια και ξεγνοιασιά. Το τρέξιμο τους ήταν πολύ γρήγορο αλλά και τα διαστήματα των βημάτων τους πολύ μεγάλα. Τα βλέμματά μας γύριζαν εδώ κι εκεί για να αντιληφθούμε τον τρόπο συμπεριφοράς των άκακων αυτών ζώων. Εντύπωση μας έκανε η εγρήγορση και η επιφυλακή του αρσενικού, αλλά και η προστασία που παρέχει το

θηλυκό στα μικρά της. Επίσης το στήσιμό τους στα πίσω πόδια και στη μεγάλη ουρά που διαθέτουν, είναι αξιοπερίεργο, καθώς επίσης ο διασκελισμός που μπορούν να αναπτύξουν. Είναι σπουδαία ζώα και η φύση τους έδωσε την αποκλειστικότητα να ζουν μόνο σ' αυτή τη χώρα και να ομορφαίνουν με την παρουσία τους το φυσικό περιβάλλον.

Το τοπίο ήταν πανέμορφο αν και λίγα χρόνια πριν είχε περάσει από εκεί η λαίλαπα της φωτιάς και έκαψε το δάσος. Καμένα δέντρα και θάμνοι με το μαύρο χρώμα, ήταν οι μάρτυρες της πύρινης καταστροφής. Ευτυχώς άρχισε δειλά-δειλά να αναγεννιέται το δάσος, να φυτρώνουν νέα δενδρύλλια και όσα δέντρα δεν κάηκαν εσωτερικά να αγωνίζονται να βγάλουν νέα κλαδιά. Παρ' όλα αυτά, τα καμένα δέντρα με τα περίεργα σχήματα των κορμών και των κλώνων τους, πεσμένα στη γη, μας έδιναν αποκαλυπτικές εικόνες. Έστω και νεκρά είχαν ομορφιά. Η φωτογραφική μας μηχανή δούλευε ασταμάτητα. Μικρά καλοκαιρινά φυτά έβγαζαν τα ροζ λουλουδάκια τους και έδιναν σημάδια δημιουργίας νέας χλωρίδας στο δάσος. Η φύση βρίσκει τελικά τον τρόπο να αναγεννιέται με τους δικούς της κανόνες δημιουργίας. Αυτό κι αν είναι θαυμάσιο. Από την τέφρα ξαναγεννιέται η ζωή.

Το τοπίο ήταν διάσπαρτο με μεγάλους μαυριδερούς και διαβρωμένους ογκόλιθους, σημάδια μεγάλης ηφαιστειακής δραστηριότητας που έγινε ίσως πριν εκατομμύρια χρόνια, μάρτυρες κι αυτοί των μεγάλων αλλαγών που υπέστη ο πλανήτης μας. Περίεργα σχήματα και χρώματα, με τις κόχες τους γεμάτες μαυριδερό χώμα και σπόρους που σκόρπισε ο αέρας, κρυμμένους στις εσοχές τους, να δίνουν πανέμορφα καλοκαιρινά λουλούδια. Κάθε τρύπα των βράχων και μια γλάστρα χωρίς την ανθρώπινη παρέμβαση. Η ομορφιά το τοπίου μας καθήλωσε. Στρέφαμε το βλέμμα παντού μήπως μας ξέφυγε κάτι. Και οι πέντε

αισθήσεις βρίσκονταν στο ζενίθ. Αναπνεύσαμε καθαρό αέρα και ξεκουραστήκαμε σε ένα βράχο ατενίζοντας την απεραντοσύνη και το μεγαλείο της φύσης. Η ομορφιά της πλάσης, η ησυχία, το ελαφρύ αεράκι και το φεγγάρι ψηλά γαλήνευαν την ψυχή μας.

Κατηφορίσαμε προς το μονοπάτι για επιστροφή αφού κλείσαμε στο νου και στις φωτογραφικές μας εικόνες μοναδικές. Τα τελευταία κελαηδήματα των πουλιών μας συντρόφευαν, γιατί κι εκείνα έψαχναν φυλλωσιές να κουρνιάσουν για το βράδυ. Τα τιτιβίσματά τους για τακτοποίηση μέσα στα κλαδιά έδιναν το μήνυμα ότι η μέρα τέλειωσε. Η περιφορά μέσα στο δάσος έλαβε τέλος. Ήταν ώρα για ξεκούραση. Το φεγγάρι εξακολουθούσε να φωτίζει το μονοπάτι και να κάνει την κάθοδό μας εύκολη και ξεκούραστη. Προτίμησα για λίγο τη σιωπή για να αφουγκραστώ τους ήχους των πρώτων ωρών της νύχτας, αλλά και να απολαύσω την ομορφιά του τοπίου φωτιζόμενο από το άπλετο φως του φεγγαριού. Με την απόλαυση ζωγραφισμένη στα πρόσωπά μας, φτάσαμε στην έξοδο του πάρκου.

Ήταν πραγματικά μια ξεχωριστή εμπειρία η περιδιάβασή μας μέσα σ' αυτό το υπέροχο εθνικό πάρκο, με πλούσια πανίδα και χλωρίδα. Φυσικός και εθνικός πλούτος. Επιστρέφοντας είχαμε μπροστά μας την πόλη της Μελβούρνης ντυμένη με τα φώτα της νύχτας, φανταχτερή και όμορφη να μας περιμένει για βραδινή έξοδο, για διαφορετικές εικόνες και ομορφιές.

ΟΙ ΒΟΤΑΝΙΚΟΙ ΚΗΠΟΙ ΤΗΣ ΜΕΛΒΟΥΡΝΗΣ

Πολύ κοντά στο κέντρο της ωραίας αυτής πόλης αναπτύχθηκε ένα μεγάλο πάρκο, ένας παράδεισος που μπορεί κανείς να απολαύσει, να περιπλανηθεί και να αφεθεί στη μαγεία της βλάστησης και των περιποιημένων παρτεριών, με κάθε λογής φυτά και λουλούδια. Είναι ένα απίστευτο τοπίο που χρειάστηκε πολλές δεκαετίες για να είναι σήμερα τόσο όμορφο.

Η τεχνική του τοπίου και η ταξινόμηση των φυτών είναι πραγματικά αξιοθαύμαστη. Η αναφορά του επιστημονικού ονόματος, των ιδιαιτεροτήτων, της χώρας προέλευσης και της σπανιότητας του κάθε φυτού, βοηθά τον επισκέπτη να ενημερώνεται για πάρα πολλά από τα φυτά που υπάρχουν στους κήπους. Το μόνο

που έχει να κάνει ο επισκέπτης είναι να αφεθεί στην ομορφιά της φύσης, στην απόλαυση των χρωμάτων και των αρωμάτων των εποχιακών λουλουδιών. Περπατώντας μέσα στα μονοπάτια των κήπων πραγματικά θα ζήσει την αρμονία της δημιουργίας και της φαντασίας.

Η διαμονή μου στο κέντρο της Μελβούρνης, ακριβώς απέναντι από το πάρκο στην St Kilda Road, μου έδινε την ευκαιρία να επισκέπτομαι συχνά τους θαυμαστούς αυτούς κήπους, τόσο περιμετρικά για περπάτημα και λίγη εξάσκηση, αλλά και για απόλαυση της φύσης. Το θέαμα, με εκατοντάδες ανθρώπους να απολαμβάνουν τη γυμναστική τους κάθε ώρα της ημέρας και ειδικά τις πρωινές και απογευματινές ώρες, σχηματίζει κάποιος την εντύπωση ότι οι κάτοικοι της Μελβούρνης έχουν ένα πολύ υγιεινό τρόπο ζωής. Ομάδες ανθρώπων με τον οδηγό και γυμναστή τους προπονούνται κάτω από πελώρια δέντρα σαν να βρίσκονται σε γυμναστήριο κι αυτό γιατί το πάρκο προσφέρεται για προπόνηση

και έτσι οι εικόνες γίνονται μοναδικές. Στην πλευρά του Yarra, του ποταμού που διασχίζει τη Μελβούρνη, μαθητές διάφορων σχολών εξασκούνται στην κωπηλασία με δασκάλους, καθοδηγώντας τους μαθητές από τις όχθες του ποταμού, κατά τις πρωινές και απογευματινές ώρες. Ολόκληρο το κέντρο της Μελβούρνης φαίνεται να είναι ένα γυμναστήριο, είτε στους κήπους, στο ποτάμι, είτε στα πεζοδρόμια, αλλά και η περιδιάβαση στους κήπους είναι από μόνη της μοναδική εξάσκηση και απόλαυση. Ο νους, και το σώμα αφήνονται να χαλαρώσουν στην τόση ομορφιά των συνθέσεων, χρωμάτων και αρωμάτων των λουλουδιών, των πελώριων εξωτικών δέντρων και γενικά της βλάστησης, που είναι τόσο καλά φροντισμένη από τους κηπουρούς. Μελετημένα και σχεδιασμένα τα μέρη των κήπων με λίμνες, ρυάκια που κελαρύζουν, πουλιά που κελαηδούν, ο επισκέπτης μπορεί να καθίσει σε ένα παγκάκι ή στο γρασίδι και να αφεθεί στη μαγεία της φύσης. Τα περισσότερα παγκάκια είναι δωρεές ανθρώπων που έζησαν και απόλαυσαν τους κήπους παλαιότερα και στη μνήμη τους οι συγγενείς, δωρίζουν στα

τόσα άλλα και παγκάκια. Έτσι μαθαίνει κανείς και τους άγνωστους δωρητές.

Το παλιό αστεροσκοπείο έξω από τους κήπους φιλοξενεί πολλούς επισκέπτες και ειδικά παιδιά για να ξεναγηθούν στον κόσμο του σύμπαντος, στα όργανα, τηλεσκόπια και χάρτες μιας άλλη εποχής. Το τουριστικό περίπτερο για καφέ, δροσιστικά ποτά, σουβενίρς, βιβλία και υπηρεσίες που σχετίζονται με τους κήπους, περιμένει τους επισκέπτες. Οι υπεύθυνοι με ευγένεια και χαμόγελο είναι έτοιμοι να εξυπηρετήσουν. Μια δροσιστική απόλαυση είναι το νερό μέσα σε φιάλη με αρωματικό δυόσμο και λεμόνι όπου προσφέρεται δωρεάν για μικρούς και μεγάλους. Εκεί ακούονται όλες οι γλώσσες του κόσμου, ειδικά η κινέζικη κι αυτό γιατί οι περισσότεροι τουρίστες στην Αυστραλία αυτό τον καιρό προέρχονται από την Κίνα. Με τη φωτογραφική μηχανή αποθανατίζουν το κάθε τι. Μπαίνοντας στην κεντρική είσοδο, μικροί και μεγάλοι είναι έτοιμοι για περιδιάβαση.

Το πρώτο κομμάτι του κήπου είναι αποκλειστικά για μικρά

παιδιά σωστά μελετημένο για τις ανάγκες, την ασφάλεια και το παιχνίδι των παιδιών. Μονοπάτια μικρά καταλήγουν σε μικρές σπηλιές για κρυφτό, νερό σε ρυάκια για να παίζουν και να απολαμβάνουν την επαφή με το νερό, τάφρος με άμμο, παιχνίδια, βρύσες που αναβλύζουν νερό για να παίζουν και να δροσίζονται τα παιδιά, λίμνη για ψάρεμα, κιόσκια για πάρτι είναι όλα στη διάθεσή των παιδιών και των συνοδών τους. Βλάστηση, δέντρα εξωτικά και ένας κήπος φυτεμένος με λαχανικά και βότανα για να βλέπουν και να μελετούν τα παιδιά την πορεία της ανάπτυξής τους. Ο υπεύθυνος του κήπου ενημερώνει τα παιδιά για τα διάφορα είδη που καλλιεργούνται και μπορούν να φυτέψουν το δικό τους λαχανικό ή λουλούδι. Αλλά η απόλαυση και η ξεκούραση γίνεται συνήθως κάτω από τα σκιερά δέντρα του κήπου. Μια όαση για μικρούς και μεγάλους.

Προχωρώντας προς το εσωτερικό του κήπου το βλέμμα πέφτει στον πρώτο τεράστιο φίκο που η ευλογημένη αυτή γη με το μαυριδερό και εύφορο χώμα, το νερό και την περιποίηση, του

έδωσαν τέτοια ανάπτυξη που καθηλώνει τον επισκέπτη με το ύψος, την περίμετρο, το φύλλωμα αλλά και το υπέργειο ρίζωμα του όπου σχηματίζεται μια πλεκτάνη, και διερωτάται ο επισκέπτης για την έκταση που κρατεί το υπόγειο ρίζωμά του. Φυτά με παράξενους ακανθώδεις κορμούς και άνθη κατακόκκινα, θάμνοι με γαρδένιες που αρωματίζουν το τοπίο, διαμορφωμένοι χώροι με πολύχρωμα λουλούδια και ένα μικρό δάσος με καμέλιες είναι στην αρχή του πρώτου μονοπατιού. Χρώματα και αρώματα μοναδικά. Κάθε κομμάτι του κήπου φιλοξενεί φυτά και λουλούδια από διάφορες χώρες αλλά και ντόπια Αυστραλιανά. Δεν θα μπορούσαν φυσικά να λείπουν φυτά και βότανα από χώρες της Μεσογείου, μαζί με πληροφορίες για τη χρήση και τις φαρμακευτικές ιδιότητές των. Αυτή η πληροφόρηση έρχεται από τα πανάρχαια χρόνια. Σήμερα ξαναθυμόμαστε τα θαυματουργά αυτά βότανα που δεν πρέπει να λείπουν από κανένα σπίτι. Η τσουκνίδα, ο δυόσμος, το θυμάρι, η σπατζιά, το δεντρολίβανο, ο κατηφές, ο βασιλικός, το αγριοτριαντάφυλλο, το μελισσόχορτο και τόσα άλλα βρίσκονται

στους κήπους και μαθαίνουμε, πως μπορούν να βελτιώσουν την υγεία μας και να προλάβουν παθήσεις.

Το τροπικό κομμάτι βλάστησης με ρυάκια να τρέχουν ανάμεσα στις ρίζες των εξωτικών φυτών, αλλά και το εναέριο πότισμα των φύλλων που γίνεται, με τη δυνατότητα να περνάς ανάμεσα τους, σου δίνει την αίσθηση ότι βρίσκεσαι σε τροπικό δάσος. Παγκάκια προσφέρουν την ευκαιρία ξεκούρασης και την απόλαυση της μαγείας του μικρού τροπικού παραδείσου. Τα διάφορα κιόσκια όπου ο επισκέπτης μπορεί να ηρεμήσει και να ξεκουραστεί είναι διάσπαρτα στους κήπους και είναι πραγματικά καλλιτεχνήματα. Η μουσική των επισκεπτών από άλλες χώρες, τους οδηγεί σε χορούς, τραγούδι και γυμναστική. Στη σκιά των δέντρων δεκάδες επισκέπτες έρχονται για ξεκούραση. Μπορούν απλά να κλείσουν τα μάτια και να αφεθούν στο άκουσμα του κελαηδήματος των πουλιών που φιλοξενούν οι κήποι, ή ακόμα να ταΐσουν με λίγα ψίχουλα τα πουλιά που πλησιάζουν γυρεύοντας τροφή. Όλες οι αισθήσεις απολαμβάνουν την ομορφιά της φύσης. Το βλέμμα

φτάνει πολύ μακριά σε όποιο σημείο κι αν βρίσκεται κανείς. Στο βάθος φαίνονται τα ψηλά κτίρια της πόλης και το κτίριο του κυβερνήτη.

Ένας απολαυστικός περίπατος προς τη βόρεια πλευρά του κήπου οδηγεί στην περιοχή των κάκτων και της λίμνης η οποία σφίζει από ζωή. Περιμετρικά της λίμνης υπάρχει μια μεγάλη έκταση με διάφορα είδη κάκτων σε βραχόκηπους. Η φύτευση τόσων ειδών κάκτων, ο καλλωπισμός του τοπίου με διαφορετικά είδη σε σχήμα και μέγεθος, με πανέμορφα χρώματα λουλουδιών, η τεχνική του φυτέματος και η αρχιτεκτονική του χώρου κάνουν τον κήπο των κάκτων ξεχωριστό. Είναι φυτά κυρίως από τις χώρες της Λατινικής Αμερικής. Με τη φωτογραφική μηχανή μπορεί κανείς να συλλάβει περίεργους κάκτους, πέτρες και χρώματα μοναδικά.

Η περιήγηση στους ροδώνες, στο καλιφορνέζικο κομμάτι φυτών και λουλουδιών, καθώς και στο ιαπωνέζικο, είναι πραγματικά μοναδική, μια πανδαισία χρωμάτων και αρωμάτων, ειδικά κατά την περίοδο της άνοιξης. Το Αυστραλιανό κομμάτι του κήπου με

τα πολλά είδη ευκαλύπτων και άλλων φυτών είναι πολύ επιβλητικό και χρειάζεται χρόνος και μελέτη για τα τόσα είδη ευκαλύπτων της αυστραλιανής γης. Αυτοί οι κήποι είναι πραγματική ευλογία για τους κατοίκους της Μελβούρνης, αλλά και για τους επισκέπτες στην πόλη αυτή.

Όλα τα μονοπάτια στο τέλος θα οδηγήσουν τον επισκέπτη στο πιο μαγευτικό σημείο των κήπων. Στην Πράσινη Λίμνη, όπως την ονομάζει κάποιο βιβλίο που είχα διαβάσει. Ένα απίστευτο τοπίο και πολύ ρομαντικό. Μια λίμνη με έντονο πράσινο χρώμα λόγω της βλάστησης που έχει στο βυθό αλλά και στην επιφάνεια, ένας ζωντανός υδροβιότοπος όπου τα νούφαρα σε διάφορους χρωματισμούς καλύπτουν τη λίμνη σαν έργο τέχνης. Ένας πίνακας που μόνο η φύση μπορεί να ζωγραφίσει. Οι πάπιες και οι κύκνοι απολαμβάνουν το κολύμπι και την τροφή τους μέσα στο νερό και ταξιδεύουν μέσα στη λίμνη κατά ομάδες ή και ζευγάρια. Ένα θέαμα που μόνο οι ταξιδιώτες της λίμνης μπορούν να δώσουν. Οι φοίνικες, τα πεύκα και άλλα πανύψηλα δέντρα καθρεφτίζονται μέσα

στα νερά της λίμνης. Η όλη μαγεία του τοπίου συμπληρώνεται με μελωδίες κλασσικής μουσικής από κάποια γαμήλια τελετή ακριβώς κοντά στη λίμνη, ένας χώρος ανοιχτός, ειδικά διαμορφωμένος για εκδηλώσεις και τελετές. Ένα βιολί ή σαξόφωνο αφήνει τις νότες του για να συμπληρώσει τη μαγεία. Το ζευγάρι στο τέλος της τελετής απολαμβάνει την ευτυχία του πηγαίνοντας βαρκάδα με τη γόνδολα μέσα στα περάσματα της αρυτίδωτης λίμνης και αισθάνεται ότι βρίσκεται στη Βενετία. Ο βαρκάρης όρθιος, παραδοσιακά ντυμένος, οδηγεί τη μικρή γόνδολα με δεξιοτεχνία και το θέαμα είναι καταπληκτικό.

Το τουριστικό περίπτερο, καφέ και εστιατόριο περιμένει τον επισκέπτη για να απολαύσει τον καφέ του είτε στη δροσιά εσωτερικά ή εξωτερικά κάτω από τη σκιά των δέντρων. Το καλύτερο σημείο για να αφήσει κανείς τις αισθήσεις του να απολαύσουν. Κι αν είναι τυχερός θα έχει και παρέα. Μια μεγάλη σαύρα πολύ φιλική που δέχεται την κάθε προσφορά σε κρεατάκι, ή σάντουϊτς. Σίγουρα όμως θα απολαύσει τα πουλιά να τσιμπολογούν από τα τραπέζια

των θαμώνων τυρόπιττα, γλύκισμα ή και χυμό. Είναι τόσο εξοικειωμένα που απολαμβάνουν τα απομεινάρια της τροφής και φαίνονται να είναι τακτικοί θαμώνες. Η φωτογράφηση από κοντά δεν τα ενοχλεί, και έτσι δίνουν την ευκαιρία για μοναδικές εικόνες με φόντο τα λουλούδια και τη λίμνη.

Θεατρικές παραστάσεις για παιδιά και μεγάλους γίνονται κατά τη θερινή περίοδο σε διάφορα σημεία των κήπων, απογευματινές για τους μικρούς μας φίλους και βραδινές για τους ενήλικες. Όλα προγραμματισμένα και διαμορφωμένα για τέτοιες εκδηλώσεις και με σκέπαστρο τον ουράνιο θόλο με όλα τα ουράνια σώματα και ασφαλώς το φεγγάρι να κυριαρχεί. Επίσης ένα παραδοσιακό κτίσμα με θαυμάσιο κήπο αφού είναι μέρος των Βοτανικών κήπων είναι στη διάθεση των πολιτών για δεξιώσεις και τελετές.

Η έξοδος προς την πλευρά του ποταμού Yarra φέρνει τον επισκέπτη σε ένα πολύ παλιό παραδοσιακό σπιτάκι όπου διακρίνονται γλυκύτατες γυναικείες παρουσίες κάτω από ένα κιόσκι να απολαμβάνουν το τσάι τους. Είναι χαριτωμένες γιαγιάδες,

εθελόντριες που μαζεύουν διάφορα βότανα, τα αποξηραίνουν και αφού τα φυλάξουν σε αεροστεγή μπουκαλάκια τα προωθούν για πώληση στο περίπτερο που διατηρούν. Επίσης κάνουν απόσταξη αρωματικών και θεραπευτικών βοτάνων και διαθέτουν προς πώληση αιθέρια έλαια. Φτιάχνουν χειροποίητα σουβενίρ και πολλά άλλα που πραγματικά είναι καλλιτεχνήματα. Ο εθελοντισμός είναι γενικά πολύ ανεπτυγμένος στην πόλη της Μελβούρνης. Λίγη κουβεντούλα με τις ηλικιωμένες και δραστήριες κυρίες, ξενάγηση στους χώρους των εργαστηρίων που διατηρούν, δίνοντας ιδέες και το καλό παράδειγμα, ότι σε όποια ηλικία κι αν βρισκόμαστε μπορούμε να προσφέρουμε. Προσφορά για την πόλη που ζούμε, στους συνανθρώπους μας και γενικά στην κοινωνία. Υπάρχει πολύς χώρος για εθελοντισμό σε όλους τους τομείς.

Η έξοδός από τους κήπους προς την πλευρά του ποταμού, φέρνει τον επισκέπτη στο πέτρινο κιόσκι γνωστό και ως «Temple of the Winds». Η πορεία με θέα την πόλη και τον ποταμό, που

προσφέρεται από εκείνη την πλευρά μέσα από το πάρκο, οδηγεί στο κομμάτι όπου βρίσκονται οι κήποι της βασίλισσας Βικτώριας. Κήποι με τρεχούμενα νερά, με κυρίαρχο λουλούδι το τριαντάφυλλο, το άγαλμα της Βασίλισσας που δεσπόζει σε μικρό λοφίσκο αγναντεύοντας την πόλη, είναι πραγματικά αξιοθέατα.

Μια βραδινή απόλαυση των κήπων κάτω από τη μαγεία του έναστρου ουρανού κατά τους θερινούς μήνες είναι εμπειρία μοναδική. Επίσης οι εκδηλώσεις την παραμονή των Χριστουγέννων στους κήπους, αλλά και στο θερινό θέατρο μουσικών εκδηλώσεων (Myer Music Bowl), πλημμυρίζει την ψυχή με συναισθήματα. Τραγούδια χριστουγεννιάτικα γεμάτα μελωδία και αγάπη. Κάλαντα στους κήπους της Μελβούρνης. Μια αξέχαστη εμπειρία να νοιώσει κανείς το πνεύμα των Χριστουγέννων κάτω από τον έναστρο ουρανό σε ένα πάρκο με τόση ομορφιά και μάλιστα καλοκαίρι. Πλήρης αρμονία ψυχής και σώματος.

Έτσι και τώρα με έντονα συναισθήματα, ατενίζω από μακριά τις Ολυμπιακές εγκαταστάσεις των γηπέδων τένις. Τον ποταμό με τους μαθητές κωπηλασίας, τα ποταμόπλοια να πηγαινοέρχονται γεμάτα τουρίστες και στην περίμετρο του πάρκου αθλητές να απολαμβάνουν το τρέξιμο, οικογένειες να περπατούν και να απολαμβάνουν το τοπίο, και κάτω στο δρόμο οι ποδηλάτες στη δική τους γραμμή, οι άμαξες με τα άλογα και τα όμορφα κορίτσια οδηγούς, να περιμένουν τους πελάτες για ξενάγηση. Μια πόλη γεμάτη ζωντάνια, ομορφιά, ησυχία και ασφάλεια.

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΚΗΠΩΝ
Μια σύντομη αναδρομή στην ιστορία
των Βοτανικών Κήπων της Μελβούρνης

Ο μεγάλος οραματιστής για τη δημιουργία των κήπων, υπήρξε ο τότε διοικητής της περιοχής του Port Philip, Charles La Trobe. Πίστεψε σθεναρά στην ιδέα της δημιουργίας βοτανικών κήπων γιατί έβλεπε μπροστά και στο μέλλον, όπως έκαμε άλλωστε και με τους κήπους στο Carlton και Fitzroy. Αν και είχε πολλά προβλήματα να αντιμετωπίσει, η ιδέα των βοτανικών κήπων τον απασχολούσε ιδιαίτερα. Έτσι άρχισε διαπραγματεύσεις με τον κυβερνήτη της Νέας Νότιας Ουαλίας Sir George Gipps ο οποίος θα έπρεπε να δώσει την έγκρισή του και την οικονομική στήριξη.

Η γραφειοκρατία και οι σκοπιμότητες απέρριπταν την έκκληση του La Trobe, αλλά η πρόταση υποβλήθηκε ξανά με την προϋπόθεση να αναλάμβανε το κόστος η τοπική αυτοδιοίκηση. Το έργο του μεγάλου αυτού οραματιστή άρχισε να γίνεται πραγματικότητα. Εξέτασε όλες τις περιοχές της πόλης και σαν βοτανολόγος που ήταν, επέλεξε τη γη στη νότια πλευρά του ποταμού Yarra. Το πλούσιο μαύρο χώμα, η αφθονία νερού από ένα μικρό ποταμάκι όπου θα πότιζε τους κήπους αλλά και η ίδια βλάστηση με τους υπέροχους ευκαλύπτους, τον έπεισαν ότι ήταν το καταλληλότερο μέρος για την ανάπτυξη τέτοιων κήπων. Με συνεννόηση

και συνεργασία με τις τοπικές αρχές, κάλεσε ειδικούς επιστήμονες βοτανολόγους που να διαθέτουν όμως και φαντασία, να υλοποιήσουν αυτό το έργο.

Ο πρώτος βοτανολόγος και ειδικός στον τομέα αυτόν ήταν ο Σκωτσέζος John Arthur. Διέθετε εμπειρία αλλά και όραμα. Στη συνέχεια, αρχιτέκτονες τοπίου και σχεδιαστές ανέλαβαν το σχεδιασμό των κήπων. Εργατικό προσωπικό ήταν κάπως δύσκολο να βρεθεί γιατί όλοι ήταν έξω στο ύπαιθρο για ανεύρεση χρυσού. Τελικά όμως λύθηκε κι αυτό το πρόβλημα αν και οι εργάτες ήταν ανειδίκευτοι. Έτσι άρχισε η φύτευση των πρώτων δέντρων το χειμώνα του 1846. Δύο από τα δέντρα που φύτεψε ο John Arthur υπάρχουν μέχρι σήμερα. Δυστυχώς όμως ο εξαιρετικός αυτός βοτανολόγος πέθανε το Γενάρη του 1849 πολύ νέος, και το έργο που οραματίστηκε, έπρεπε να το συνεχίσει κάποιος άλλος.

Ο νέος ειδικός ήταν ο επίσης Σκωτσέζος, John Dallachy. Στα οχτώ χρόνια παρουσίας του στους κήπους φύτεψε περίπου 10000 φυτά από την ίδια τη χώρα, μαζεύοντας τα φυτά αυτά από τις περιηγήσεις του στην ύπαιθρο και στα βουνά. Οι κήποι με τα μονοπάτια και τα παρτέρια με κάθε λογής φυτά και λουλούδια γίνονταν πραγματικότητα. Σιγά–σιγά κάθε εκτάριο γης πρασίνιζε και ομόρφαινε.

Αυτός όμως που πραγματικά συνέβαλε με τις γνώσεις του για τελειοποίηση των κήπων ήταν ο Γερμανός Mueller, ο οποίος διορίστηκε σαν ο πρώτος διευθυντής των κήπων. Φτιάχτηκαν μέσα στους κήπους φυτώρια αλλά δόθηκε μεγάλη ανάπτυξη και σε βότανα με ενδείξεις για τις θεραπευτικές τους ιδιότητες. Μεταφέρθηκαν από όλο τον κόσμο φυτά και λουλούδια για να εγκλιματιστούν και να φυτευτούν. Φτιάχτηκαν καλλιτεχνικά κιόσκια για ξεκούραση και διάβασμα. Δημιουργήθηκε το National Herbarium και εργαστήριο για πειράματα τα οποία λειτουργούν μέχρι σήμερα. Πάνω από 2000 είδη νέων σπόρων φυλάχθηκαν για συνέχιση της δημιουργίας νέων φυτών. Επίσης δημιουργήθηκε μια σπουδαία βιβλιοθήκη με πάνω από 1000 βιβλία σχετικά με τη βοτανολογία. Η δημιουργία λιμνών ήταν επίσης ένα τεράστιο έργο που έθεσε τις προϋποθέσεις

για υδροβιότοπους. Κύκνοι, πάπιες, και άλλα είδη πουλιών εμπλούτισαν την πανίδα των κήπων. Τα μονοπάτια για περπάτημα μέσα στους κήπους ξεπερνούν τα 25 χιλιόμετρα. Δίκαια ο Mueller θεωρείται ένας από τους πιο αξιόλογους βοτανολόγους της χώρας και όλοι αναγνωρίζουν το έργο του. Προς τιμή του σπουδαίου αυτού βοτανολόγου, συγγραφέα και ερευνητή, στήθηκε η προτομή του ακριβώς έξω από το National Herbarium. Εργάστηκε για τους κήπους από το 1857 μέχρι το 1873.

Το 1873 ανέλαβε ως Έφορος των κήπων ο Άγγλος William Guilfoyle, ειδικός για σχεδιασμό τοπίων σε κήπους με εμπειρία στην Αγγλία. Το αγγλικό πρότυπο για τοπία ήταν οι σχεδιασμοί του νέου υπεύθυνου για τους βοτανικούς κήπους. Δημιουργήθηκαν νέες εικόνες στο τοπίο και η αισθητική έγινε φανταστική. Η τελειοποίηση και η πραγματικότητα ήταν πολύ κοντά. Φυτεύτηκαν ακόμα περισσότερα φυτά και λουλούδια, με αναφορά σε μεταλλικές πινακίδες, τη χώρα προέλευσης, τη σπανιότητα, τις ιδιότητες και τις ιδιαιτερότητες κάθε φυτού. Το Κιόσκι των Ανέμων το οποίο κτίστηκε επί της θητείας του William Guilfoyle, το 1901, αφιερώθηκε στον πρωτεργάτη της ιδέας για τους κήπους, Charles La Trobe.

Αργότερα η Dorothy και Alex Jessep ανέλαβαν ως υπεύθυνοι των κήπων από το 1941 μέχρι το 1957. Ζούσαν μέσα στους βοτανικούς κήπους και ο Alex Jessep υπήρξε σπουδαίος βοτανολόγος και ήταν διεθνώς αναγνωρισμένος για τις έρευνές του στις καμέλιες και τριαντάφυλλα και πήρε πολλά βραβεία και μετάλλια.(Royal Botanic Gardens Melbourne).

Έτσι ένα πάρκο με βοτανικούς κήπους δόθηκε στον κόσμο της Μελβούρνης και πραγματικά είναι μια όαση για τους κατοίκους και για τους τουρίστες που επισκέπτονται τους χώρους. Οι κήποι είναι στην καρδιά των κατοίκων και δεν είναι τυχαίο που υπάρχουν τόσοι εθελοντές, φίλοι και υποστηριχτές των κήπων.

MOUNT MACEDON
Το βουνό με την Ελληνική ονομασία

Η εκδρομή μας στο βουνό που φέρει την ονομασία Macedon, μας δίνει την ευκαιρία να απολαύσουμε και να χαρούμε παρθένες περιοχές με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά πανίδας και χλωρίδας.
Η διαδρομή, περίπου μία ώρα από τη Μελβούρνη, σε βορειοδυτική κατεύθυνση, είναι πολύ ευχάριστη. Ο αυτοκινητόδρομος διασχίζει μιαν απέραντη πεδιάδα. Αφήνοντας πίσω μας τη μητροπολιτική περιοχή της Μελβούρνης, φυτείες δασικών δένδρων εναλλάσσονται με γεωργικές περιοχές και φάρμες με ζώα να βόσκουν αμέριμνα. Κατά μήκος του αυτοκινητόδρομου, πινακίδες καθοδηγούν τους οδηγούς να φτάσουν με ασφάλεια στο προορισμό τους.

Ιστορική αναδρομή

Προτού ακόμα ανακηρυχθεί η πολιτεία της Βικτώριας και όταν η Μελβούρνη ήταν ακόμη ένα μικρό χωριουδάκι, ο εξερευνητής Thomas Mitchell έφθασε σ' αυτή την περιοχή το 1836. Όταν ανέβηκε στην κορυφή του βουνού διέκρινε στο βάθος μακριά τον κόλπο, όπου σήμερα είναι κτισμένη η Μελβούρνη. Ο κόλπος είχε ήδη ονομαστεί Port Phillip Bay, προς τιμή του Arthur Phillip, ενός από τους κυβερνήτες της Νέας Νοτίου Ουαλλίας. Αλλά στο μυαλό του Mitchell ήλθε κάποιος άλλος Φίλιππος από την αρχαιότητα. Προς τιμή, λοιπόν, του Φιλίππου του Δευτέρου, πατέρα του Μεγάλου Αλεξάνδρου, ο Mitchell ονόμασε αυτό το βουνό "Macedon". Ο Mitchell φαίνεται να ήταν καλός γνώστης και λάτρης της Ελληνικής ιστορίας και πολιτισμού, γιατί έδωσε και άλλα ονόματα από την Μακεδονική περίοδο σε μέρη της περιοχής, όπως το Mount Alexander προς τιμή του Μεγάλου Αλεξάνδρου. Επίσης ο ποταμός Campaspe, όπως λέγεται, πήρε την ονομασία του από την «Πανκάσπη», μια σύντροφο του Μεγάλου Αλεξάνδρου.

Κοντεύοντας στην περιοχή της οροσειράς που έχει την ελληνική ονομασία Macedon, ο δρόμος αρχίζει να ανηφορίζει, και όσο πιο ψηλά ανεβαίνεις, τόσο το τοπίο γίνεται εντυπωσιακό. Δεξιά και αριστερά του δρόμου επιβλητικά δάση ευκαλύπτων σε προετοιμάζουν για τη θέα που θα αντικρίσεις από την κορυφή του βουνού. Δεν αργήσαμε να φτάσουμε στο χώρο στάθμευσης. Από εκεί, θα συνεχίζαμε την πορεία μας με τα πόδια.

Η πορεία ήταν ανηφορική για να φτάσουμε στα πιο ψηλά σημεία του βουνού και από εκεί να περπατήσουμε μέσα στη φύση με τις μοναδικές ομορφιές. Δάση από πολλές ποικιλίες ευκαλύπτων και άλλων φυτών, πουλιά μοναδικής ομορφιάς εμφανίζονταν μπροστά μας. Δεν χορταίναμε να βλέπουμε την απεραντοσύνη των δασών και την καταπράσινη βλάστηση. Το υψόμετρο, μας έδινε τη δυνατότητα να βλέπουμε πολύ μακριά. Στο βάθος μακριά

διακρίνονταν τα ψηλά κτίρια της Μελβούρνης. Κάτω στη πεδιάδα, απέραντες εκτάσεις με σιτηρά, φάρμες, λίμνες, δάση με πλούσια βλάστηση, μας έδιναν μοναδικές εικόνες. Το μονοπάτι μας έφερε σε ένα μνημείο αφιερωμένο στους πεσόντες του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Εκεί ακριβώς όπου είναι το ψηλότερο σημείο του βουνού, είναι ένας πελώριος σταυρός που φαίνεται από χιλιόμετρα μακριά. Η θέα από αυτό το σημείο σου κόβει την ανάσα. Η απεραντοσύνη της χώρας σε όλο το μεγαλείο της. Με τις φωτογραφικές στο χέρι αποθανατίσαμε τη μαγευτική θέα της περιοχής.

Μετά από λίγα λεπτά ξεκούρασης, πήραμε το μονοπάτι της επιστροφής. Τα πουλιά μας συντρόφευαν με τους δικούς τους ήχους και έκαναν την επιστροφή μας πιο ξεκούραστη. Στο τουριστικό κιόσκι που λειτουργεί κοντά στο χώρο στάθμευσης, απολαύσαμε το παραδοσιακό «Devonshire Tea» και εκεί ξεκουραστήκαμε από την περιπλάνησή μας στο βουνό.

Το απόγευμα, στο δρόμο της επιστροφής, είχαμε αρκετή ώρα για ένα ακόμη σταθμό στο γραφικό χωριό Gisborne. Μικρά ισόγεια σπιτάκια με κήπους και ξύλινες περιφράξεις, παλιά δημόσια κτήρια, άριστα συντηρημένα, και ένα πανέμορφο πάρκο στο κέντρο της πόλης, αφήνουν αξέχαστες εντυπώσεις στους επισκέπτες. Πολλά από τα κτήρια φαίνονται να είναι κτίσματα του 19ου αιώνα. Δικαιολογημένα, μας θύμιζαν κινηματογραφικές ταινίες του Far West. Σε μια μικρή γκαλερί απολαύσαμε έργα τέχνης με απεικονίσεις ζώων, πουλιών και της ζωής παλιών καλών καιρών. Περπατήσαμε στα μικρά δρομάκια και απολαύσαμε τη φιλικότητα των κατοίκων που παραμένουν απλοί και εγκάρδιοι. Η ημέρα μας πέρασε γεμάτη από εικόνες από το πανέμορφο περιβάλλον της περιοχής.

STATE LIBRARY OF VICTORIA
Η κεντρική βιβλιοθήκη της Μελβούρνης

Στο κέντρο της πόλης της Μελβούρνης είναι το επιβλητικό κτίριο της βιβλιοθήκης της Βικτώριας. Η θέση του κτιρίου αισθητά υπερυψωμένη ώστε να δεσπόζει στο χώρο, ο εξωτερικός κήπος με τα αγάλματα και τις προτομές αλλά και η αρχιτεκτονική του όλου κτιριακού συγκροτήματος είναι απαράμιλλου κάλλους.

Όπως και για πολλά άλλα κτίρια της περιόδου του χρυσού, οι εμπνευστές του κτιρίου της βιβλιοθήκης άντλησαν ιδέες από τη κλασσική περίοδο της αρχαίας Αθήνας. Εξωτερικά βρίσκονται οι προτομές ανθρώπων που πρωτοστάτησαν στη λειτουργία της

βιβλιοθήκης όπως του Charles Joseph La Trobe, πρώτου κυβερνήτη της Βικτώριας. Στο κέντρο του κήπου δεσπόζει η προτομή του Sir Redmond Barry, ο οποίος υπήρξε «δόκτωρ» του Δικαίου σαν δικαστής στο Ανώτατο Δικαστήριο της Βικτώρια. Δεξιά το άγαλμα της Ιωάννας της Λωραίνης και αριστερά του Αγίου Γεωργίου στο άλογο να σκοτώνει το δράκοντα.

Επίσης, στον προαύλιο χώρο ευρίσκονται βάσεις και τα κομμάτια για σκάκι. Επισκέπτες του χώρου, εξωτερικά μπορούν να απολαύσουν τη δροσιά του κήπου με τον καφέ τους και στη συνέχεια να παίξουν μια παρτίδα σκάκι. Πολλοί από τους φοιτητές του πανεπιστημίου RMIT έχουν το πλεονέκτημα να ξεκουράζονται στον κήπο της βιβλιοθήκης γιατί τα κτίρια του πανεπιστημίου βρίσκονται ακριβώς απέναντι από τη βιβλιοθήκη στην οδό Latrobe.

Το πιο περίεργο κατασκεύασμα όμως βρίσκεται πάνω στο πεζοδρόμιο μπροστά από το κτίριο της βιβλιοθήκης. Ένα έργο γλυπτικής που παρουσιάζει μια γωνιά του κτιρίου της βιβλιοθήκης, διαγώνια τοποθετημένο να δίνει την εντύπωση ότι το υπόλοιπο

κτίριο είναι θαμμένο κάτω από το έδαφος. Μια βιβλιοθήκη βυθισμένη μέσα στη γη, ασφαλώς με αλληγορικό μήνυμα.

Τις Κυριακές το προαύλιο γίνεται χώρος κοινωνικών συναντήσεων και, όχι σπάνια, πολιτικών διαδηλώσεων, καθώς επίσης και δημοσίων συζητήσεων όπου διανοούμενοι κάνουν ομιλίες για διάφορα επίκαιρα θέματα.

Στον προθάλαμο βρίσκονται οι υπηρεσίες και οι υπεύθυνοι για τη λειτουργία της βιβλιοθήκης, έτοιμοι να εξυπηρετήσουν τους επισκέπτες. Μπαίνοντας στο εσωτερικό αρχίζει το ταξίδι της μάθησης, της έρευνας και μελέτης.

Τα εσωτερικά πατώματα είναι σε σχήμα οκταγώνου και οι προθήκες με τα βιβλία παίρνουν όλο τον περίγυρο, τέλεια ταξινομημένα και αρχειοθετημένα. Τα θρανία για τους αναγνώστες είναι σε ακτινοειδείς γραμμές, με ένα υπολογιστή στο κάθε θρανίο με πρόσβαση στους καταλόγους της βιβλιοθήκης. Υπάρχουν επίσης διαμορφωμένοι χώροι για ομαδικές μελέτες και έρευνες. Το αναγνωστήριο σχεδιάστηκε για να φιλοξενεί πάνω από 600

αναγνώστες. Ο υπεύθυνος κάθε τμήματος της βιβλιοθήκης είναι πάντα πρόθυμος να βοηθήσει ώστε ο σπουδαστής ή ο ερευνητής να έχει στη διάθεσή του το συγκεκριμένο βιβλίο που τον ενδιαφέρει. Σπάνια βιβλία, χειρόγραφα, περιοδικά και ημερολόγια βρίσκονται στη βιβλιοθήκη. Τρεις όροφοι με βιβλία για να προσφέρουν γνώση, αλλά και οι εκθέσεις που φιλοξενούνται στους ορόφους της βιβλιοθήκης δίνουν ακόμα περισσότερη πληροφόρηση στον επισκέπτη ή σπουδαστή.

Ο τεράστιος θόλος από γυαλί κάνει το θαυμαστό αυτό κτίριο μοναδικό. Το φως διοχετεύεται άπλετο από τα γυαλιά και έτσι η μελέτη μπορεί να γίνει και μόνο με το φυσικό φως. Ο θόλος ήταν ο μεγαλύτερος του είδους του στον κόσμο μετά την ολοκλήρωσή του.

Στη βιβλιοθήκη υπάρχουν εκατομμύρια βιβλία, και χιλιάδες περιοδικά, εικόνες, και χάρτες. Υπάρχουν τα ημερολόγια των πρωτοπόρων της Μελβούρνης Johhn Batman και John Fawkner,το ημερολόγιο του Captain Cook καθώς επίσης η πανοπλία του

Ned Kelly. Κάθε χρόνο η βιβλιοθήκη εμπλουτίζεται με χιλιάδες τεμάχια είτε βιβλία, περιοδικά ή χάρτες. Στη βιβλιοθήκη υπάρχουν εξειδικευμένα αναγνωστήρια όπως:

- Το Αναγνωστήριο του Σκακιού. Ο χώρος αυτός φιλοξενεί μια ευρεία σειρά από υλικά αφιερωμένα στην ιστορία, μελέτη και πρακτική του σκακιού. Βιβλία και περιοδικά εμπλουτίζουν την αίθουσα καθώς επίσης τραπέζια παιχνιδιού με σκακιέρες και πιόνια. Φιλοξενούνται επίσης ιστορικά εξαρτήματα του σκακιού.
- Το Αναγνωστήριο Redmond Barry. Φιλοξενεί σύγχρονες συλλογές βιβλίων και περιοδικών. Το κέντρο της αίθουσας έχει υπολογιστές με πρόσβαση στο διαδίκτυο, ανεξάρτητα γραφεία μελέτης και κοινόχρηστα γραφεία. Το αναγνωστήριο είναι σίγουρα το πιο πολυάσχολο κατά την προ-εξεταστική περίοδο των πανεπιστημίων.
- Το Αναγνωστήριο των Συλλογών Κληρονομιάς. Εδώ υπάρχουν

συλλογές από υλικά πολιτιστικής κληρονομιάς, όπως, χάρτες της Μελβούρνης και άλλες συλλογές ιστορικών υλικών.

- Το Αναγνωστήριο των Τεχνών. Η βιβλιοθήκη διατηρεί μια εκτενή, παγκόσμιας κλάσης συλλογή βιβλίων, περιοδικών, καταγραφών και άλλων υλικών που αφορούν την τέχνη, τη μουσική και τις τέχνες του θεάματος.
- Το Αναγνωστήριο της Γενεαλογίας. Η αίθουσα διαθέτει μια συλλογή από μικροφίλμ και διαφάνειες, τυπωμένες αναφορές, βάσεις δεδομένων και βιογραφίες εύρεσης ανθρώπων.
- Το Αναγνωστήριο των Εφημερίδων. Η αίθουσα αυτή κατέχει μικροφίλμ Βικτωριανών, διαπολιτειακών και κάποιων διεθνών εφημερίδων.

Η φωτογραφική συλλογή της βιβλιοθήκης περιλαμβάνει 2000 ρολά φιλμ που περιέχουν τη πόλη της Μελβούρνης και την πολιτεία της Βικτώριας από τις αρχές του περασμένου αιώνα. Η περιδιάβαση στις διάφορες αίθουσες της βιβλιοθήκης όπου φιλοξενείται έκθεση παλαιών χειρόγραφων βιβλίων και περιοδικών από το μεσαίωνα μέχρι τις αρχές του 19ου αιώνα είναι μοναδική εμπειρία. Τί να θαυμάσει κανείς; Την αρχαιότητα, τα θέματα ή την τέχνη της βιβλιοδεσίας; Παλιά συγγράμματα, θρησκευτικά, ιστορικά, λογοτεχνικά, φιλοσοφικά, φυσικής ιστορίας, αστρονομίας και τόσα άλλα ευρίσκονται στη διάθεση του κοινού για να δει και να μελετήσει. Σ' αυτό το χώρο υπάρχει σε μια προθήκη το όνομα του Κύπριου Παναγιώτη Λυσιώτη (Peter Lyssiotis) βραβευμένος για την τέχνη της βιβλιοδεσίας και σχεδιασμού βιβλίων. Ταξιδεύεις πραγματικά στη γνώση για την ιστορία της γραφής, σελιδοποίησης και δεσίματος του βιβλίου από την εποχή του Γουτεμβέργιου μέχρι σήμερα.

COWEN GALLERY

Στο χώρο αυτό παρουσιάζονται εκθέσεις. Μια από τις παρουσιάσεις που έγινε το 2016 ήταν «*Η πορεία και η Εξέλιξη της Μελβούρνης*» Η ανάπτυξη της πόλης από την εποχή του John Batman μέχρι σήμερα. Επίσης πορτρέτα επιφανών προσωπικοτήτων της τέχνης, των γραμμάτων και κυβερνώντων, από την απαρχή του εποικισμού της Μελβούρνης από τους λευκούς, μέχρι τις αρχές του 20ου αιώνα.

Ανακαλύπτει κανείς τις αλλαγές που επήλθαν μέσω όλων αυτών των δεκαετιών και πώς αναπτύχθηκε ραγδαία μετά το 1850 με την εξεύρεση κοιτασμάτων χρυσού. Ο πλούτος που άρχισε να δημιουργείται έδωσε ώθηση για περαιτέρω ανάπτυξη σε όλους τους τομείς, οικονομικούς, κοινωνικούς, πολιτικούς, στις επιστήμες στα γράμματα και στις τέχνες. Τα περισσότερα κτίρια με αρχαιοελληνικές επιρροές κτίστηκαν τα χρόνια της μεγάλης

ευμάρειας και του πλούτου. Μπήκαν οι σωστές δομές για προστιθέμενες αξίες στην οικονομία. Σχεδιάστηκε η πόλη με ένα σύγχρονο πολεοδομικό σχέδιο, η διάνοιξη δρόμων και η δημιουργία τεράστιων χώρων πρασίνου έδωσαν περαιτέρω ώθηση για εποικισμό και ανάπτυξη. Έτσι άρχισε μια ισόρροπη ανάπτυξη με σεβασμό στον άνθρωπο και στο περιβάλλον.

Μέσα σ' όλες τις προσωπικότητες της έκθεσης, ξεχωρίζει το πορτρέτο του William Buckley, ο οποίος ήταν κατάδικος αλλά δραπέτευσε μόλις έφθασε στην Αυστραλία το 1803. Στη συνέχεια έζησε για 32 χρόνια με τους ιθαγενείς. Μετά την κάθοδο των λευκών και δη των Βρετανών, άρχισε να δουλεύει για λίγο σαν μεταφραστής και μεσολαβητής των ιθαγενών και των λευκών αλλά το βρήκε πολύ δύσκολο να ξαναμπεί στον ευρωπαϊκό τρόπο ζωής. Έτσι συνέχισε την ζωή του με τους ιθαγενείς.

Μια άλλη μορφή η οποία άφησε ιστορία είναι ο William Barak, ιθαγενής ο οποίος από το 1860 μέχρι το 1904 ήταν αρχηγός της φυλής Kulin στην ανατολική περιοχή της Βικτώριας.

Μεγάλη μορφή θεωρείται επίσης ο John Batman, ο οποίος σαν αρχηγός της αποστολής στην περιοχή του Port Philip, εξερεύνησε την περιοχή και αποφάσισε να δημιουργηθεί ένας νέος οικισμός. Έχει μείνει στην ιστορία η ρήση του: «εδώ είναι ωραίο μέρος για ένα χωριό».

ΟΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΙΤΕΙΑΣ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Στον 5ον όροφο της βιβλιοθήκης φιλοξενείται η έκθεση για την ιστορία της πόλης και πολιτείας της Βικτώριας. Άνθρωποι, χώροι και εκδηλώσεις που έχουν αφήσει το στίγμα τους στην πολιτεία αλλά και τη πόλη της Μελβούρνης. Μια βαθιά ανάλυση της ιστορίας του Ned Kelly και της οικογένειάς του. Φωτογραφίες διάσημων ανθρώπων που συνέβαλαν στην αλλαγή του προσώπου της πολιτείας, απλών ανθρώπων όπως οι μετανάστες, οι οποίοι συνέβαλαν στην ανάπτυξη της οικονομίας αλλά και της κοινωνίας ευρύτερα. Πρόσωπα και πράγματα των ιθαγενών, αλλά και εκδηλώσεις που έλαβαν χώρα στην πολιτεία, για την προστασία του περιβάλλοντος, για τα ανθρώπινα δικαιώματα, αντιπολεμικές και αντιπυρηνικές εκδηλώσεις. Γράμματα και προσωπικές ιστορίες ανθρώπων που έζησαν τη φρίκη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου.

Επίσης στην έκθεση φιλοξενείται η Συμφωνία του John Batman

με τους ιθαγενείς. Φωτογραφίες των πρώτων μεταναστών κυρίως μετά το Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο και τις συνθήκες που επικρατούσαν τα χρόνια εκείνα στην πολιτεία της Βικτώριας δεσπόζουν στην έκθεση. Μια χαρακτηριστική φωτογραφία μιας ηλικιωμένης ελληνίδας έξω από το κατάστημα που διατηρούσε. Ντυμένη με την παραδοσιακή νησιώτικη φορεσιά. Η Φωτογραφία του 1951 και η σχετική λεζάντα τα λέει όλα: «Δραστήρια ελληνίδα έξω από το milk bar».

Έτσι κάθε ένας, είτε είναι σπουδαστής, μελετητής, ερευνητής, συγγραφέας σκεπτόμενος, διανοούμενος ή απλός επισκέπτης, είναι καλοδεχούμενος. Η βιβλιοθήκη της Μελβούρνης είναι ο χώρος όπου μπορεί κάποιος να έχει πρόσβαση στις συλλογές της βιβλιοθήκης, να μελετήσει και να συνδεθεί με άλλους μελετητές και να εμπλουτίσει τις γνώσεις του. Όποιος διψά για μάθηση και ταξίδι σε νέους ορίζοντες η βιβλιοθήκη τον περιμένει.

Σύντομη αναδρομή στην ίδρυση της Μελβούρνης

Ο John Batman θεωρείται ο ιδρυτής της Μελβούρνης. Υπήρξε μια αμφισβητούμενη προσωπικότητα κι αυτό οφείλεται στο ρόλο, τις δοσοληψίες και συμφωνίες με τους ιθαγενείς. Είναι πολύ γνωστός για το ρόλο που διαδραμάτισε για την ίδρυση και την εγκατάσταση νεοφερμένων παρά τον Yarra ποταμό, όπου κι αναπτύχθηκε η πόλη της Μελβούρνης, η οποία εξελίχθηκε σε πρωτεύουσα της νέας αποικίας της Βικτώριας και η δεύτερη σε μέγεθος πόλη της Αυστραλίας.

Έτσι το χωριό που οραματίστηκε ο Batman άρχισε να κτίζεται και να μεγαλώνει αλλά σε βάρος των ιθαγενών. Οι εκτοπισμοί των ιθαγενών από τους λευκούς προς άλλες κατευθύνσεις όπου δεν υπήρχαν οι συνθήκες για να επιβιώσουν, επέφεραν σιγά-σιγά και την εξόντωσή τους. Οι διάφορες φυλές άρχισαν να μετατοπίζονται και να προσπαθούν να επιβιώσουν στις νέες συνθήκες που αντιμετώπιζαν από τους νεοφερμένους λευκούς.

Έπαιρναν σαν δώρα μερικά εργαλεία ή καθρέφτες που πρώτη φορά έβλεπαν και χαίρονταν. Άνθρωποι οι οποίοι δεν ήξεραν τη χρήση των μετάλλων αφού ζούσαν με τους δικούς τους τρόπους, ενθουσιάστηκαν από τα εργαλεία και μάλιστα να μπορούν να βλέπουν τον εαυτό της στον καθρέφτη. Άνθρωποι απλοί, με πρωτόγονους τρόπους ζωής στις διάφορες φυλές, με οργανωμένες κοινωνίες, όχι «πολιτισμένοι» όμως στα μάτια των νεοφερμένων λευκών.

Η λέξη «πολιτισμένος» οριζόταν στα πρότυπα των λευκών με τη δύναμη των πυροβόλων όπλων, αφού έτσι μπορούσαν να επιδεικνύουν τον πολιτισμό τους. Οι ιθαγενείς γίνονταν εύκολος στόχος των λευκών. Αλλά κι εκείνοι που εργάζονταν σαν δούλοι στα σπίτια των λευκών δεν είχαν καλύτερη τύχη. Χωρίς να το καταλαβαίνουν και οι ίδιοι, παίρνοντας συνήθειες των λευκών για να ντυθούν ή να μάθουν να πίνουν αλκοόλ γίνονταν υπέρβαροι και μεθύστακες. Αυτά τους δίνονταν για πληρωμή, αυτά έπαιρναν. Ο εκφυλισμός του τρόπου ζωής τους, οι βιασμοί και οι βιαιότητες από τους λευκούς, με τα χρόνια αφανίστηκαν σαν γνήσιοι ιθαγενείς. Σήμερα οι ιθαγενείς τρίτης και τέταρτης γενεάς είναι εντελώς διαφορετικοί από της προγόνους τους, αφού έχουν υποστεί διασταυρώσεις με ξένες από της δικές τους φυλές.

Ο τρόπος που διαπραγματεύονταν οι λευκοί με τους ιθαγενείς ήταν εντυπωσιακός. Οι αναφορές είναι από το βιβλίο του Gary Presland : «First People» στο 7ον κεφάλαιο του βιβλίου, The Port Philip Aboriginal Protectorate: «Όταν ο John Batman ταξίδευε στη δυτική πλευρά του Port Philip Bay τον Ιούνιο του 1835, μετέφερε μαζί του συμφωνία να

Ο John Batman συνθηκολογεί με τους ιθαγενείς, 6 Ιουνίου 1835. Έργο του John Wesley Burtt στη Βιβλιοθήκη της Μελβούρνης

αγοράσει ¼ του εκατομμυρίου εκτάρια γης από τοπικές φυλές των ιθαγενών. Αυτό το ντοκουμέντο ετοιμάστηκε από το δικηγόρο Joseph Gellibrand. Για αντάλλαγμα για τη γη τους, η φυλή των Koories θα έπαιρνε 20 ζευγάρια κουβέρτες, 100 μαχαίρια, 30 ανοιχτήρια, 200 χαρτομάντηλα, 30 καθρέφτες 30 ψαλίδια 100 κιλά αλεύρι και 6 πουκάμισα. Αλλά επιπλέον ο Batman συμφώνησε να πληρώνει ετήσιο ενοίκιο με κουβέρτες, καθρέφτες κ.ά μικροπράγματα. Αυτές ήταν οι συμφωνίες οι οποίες θεωρούνταν και νόμιμες, γιατί πίστευαν ότι έτσι θα κέρδιζαν τη φυλή των ιθαγενών και θα αποφεύγονταν οι συγκρούσεις. Η Βρετανική κυβέρνηση πίστευε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να εκπολιτίσει τη φυλή των Koories στην περιοχή αυτή.

Οι συγκρούσεις ήταν αναπόφευκτες. Το 1836 μια μερίδα αντρών άναψε φωτιά και έκαψε έξι ιθαγενείς. Ένα κοριτσάκι κάηκε και όπως ήταν πληγωμένο το πυροβόλησαν και το σκότωσαν. Αργότερα τέσσερις γυναίκες απήχθηκαν και κακοποιήθηκαν με βιαιότητα. Εξ άλλου οι βιασμοί νεαρών κοριτσιών ήταν σύνηθες φαινόμενο. Είναι χαρακτηριστική η έρευνα που έγινε για τα περιστατικά αλλά ποτέ κανείς δεν συνελήφθηκε ή τιμωρήθηκε. Σε αναφορά του ο υπεύθυνος της αστυνομίας βρήκε ότι το ένοχο μέρος, δηλαδή οι ιθαγενείς, δεν βρίσκονταν πια στην περιοχή, είχαν ήδη φύγει».

Μα πώς να μείνουν; Αφού αυτός ήταν ο τρόπος να εξοντώνουν οι λευκοί τους αδύνατους αυτούς ανθρώπους που δεν ήξεραν από όπλα, συμφωνίες και διακανονισμούς, αλλά πολύ περισσότερο δεν κατανοούσαν τον «πολιτισμό», τη «δικαιοσύνη» και την «ευσπλαχνία» των νεοφερμένων λευκών. Κι αν ακόμα κατάφερναν οι ιθαγενείς σε κάποιες περιοχές να φτιάξουν φάρμα με ζώα ή γεωργικά προϊόντα,

τους ανταγωνίζονταν οι λευκοί, και τους καθόριζαν αυτοί πώς και πού να πωλήσουν τα αγαθά που παρήγαν. Αποτέλεσμα πάλι οι ιθαγενείς να δέχονται πιέσεις και διωγμούς.

Σε κάθε περίπτωση όμως ο κυβερνήτης Bourke αποφάνθηκε ότι η συμφωνία ήταν άκυρη, καθώς η γη ανήκε στο στέμμα και όχι στους ιθαγενείς. Κι αυτό γιατί ο Captain Cook στο πρώτο ταξίδι του στην εξερεύνηση της Αυστραλίας ανακήρυξε την Αυστραλία έδαφος της Αυτού Μεγαλειότητας βασιλιά Γεωργίου, τοποθετώντας τη σημαία της Μ. Βρετανίας.

Ο Batman και η οικογένειά του κατοίκησαν στο γνωστό Batman's Hill στο δυτικό κομμάτι της οδού Collins. Η υγεία του λόγω σύφιλης χειροτέρεψε, έμεινε παράλυτος, και αποξενώθηκε από τη γυναίκα του η οποία ήταν πρώην κατάδικος. Είχαν επτά κόρες και ένα γιο. Ο γιος του όμως πνίγηκε στον Yarra ποταμό. Η ειρωνεία είναι ότι τους τελευταίους μήνες της ζωής του, τον φρόντιζαν ιθαγενείς της περιοχής. Ο Batman πέθανε στις 6.5.1839. Οι ιθαγενείς που τόσο διώχτηκαν, υπέστησαν βασανισμούς, και εξευτελισμούς από τον ίδιο τόσο στην Τασμανία αρχικά όσο και στη νέα περιοχή του Port Philip, έγιναν οι φροντιστές και η παρέα του.

Παρ' όλα αυτά υπάρχουν σήμερα πολλά μέρη, δρόμοι, πάρκα και γέφυρες που φέρουν το όνομά του. Επίσης τα αποκαλυπτήρια του ανδριάντα του John Batman στην οδό Collins στο National Mutual Plaza, έγιναν στις 26.1.1979. Είναι εντυπωσιακό έργο, απεικονίζοντας τον άνδρα να έχει το πόδι του πατημένο σε μια τυλιγμένη κουβέρτα και στο γόνατό του χαρτογραφεί ή ετοιμάζει τη συμφωνία.

Τα τελευταία χρόνια έγιναν και συνεχίζουν να γίνονται προσπάθειες για συμφιλίωση και αποκατάσταση των ιθαγενών με προβολή του πολιτισμού και της παράδοσής τους αλλά και ενσωμάτωσή τους στην κοινωνική και οικονομική ζωή της χώρας. Θα πρέπει βέβαια να γίνουν περισσότερα ώστε να ικανοποιηθεί το αίσθημα της κοινωνικής δικαιοσύνης των ανθρώπων αυτών.

William Barak
Αγωνιστής για κοινωνική δικαιοσύνη

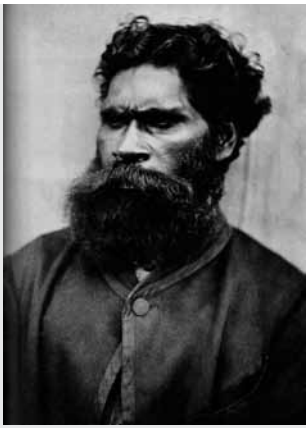

Ο William Barak μαζί με άλλους οχτώ ιθαγενείς είχαν βάλει όρια στη συνθήκη του John Batman, αρχηγού της αποστολής των λευκών το 1835. Ήταν ο άνθρωπος που αντιπροσώπευε τη φυλή του, αλλά και άλλες φυλές, για κοινωνική δικαιοσύνη, ωστε να μπορέσουν να συνεχίσουν να ζουν στον τόπο τους με τον τρόπο που ήξεραν.

Αργότερα το 1837 πήγε σχολείο και παρακολούθησε μαθήματα μέχρι το 1839. Το 1844 κατατάχτηκε στα σώματα ασφαλείας και εργάστηκε σαν αστυνομικός. Στις αρχές του 1875, μετά το θάνατο του αρχηγού της φυλής του, ανέλαβε αυτός ως νέος αρχηγός. Δούλευε ακούραστα για τους ανθρώπους της φυλής του και απεδείχθη καλός διαπραγματευτής. Ήταν πολύ σεβαστό πρόσωπο, ηγέτης με ψηλό επίπεδο προσφοράς, και προσπάθησε να φέρει ισορροπία στις σχέσεις των ιθαγενών και των Ευρωπαίων. Ήταν επίσης σπουδαίος καλλιτέχνης και έργα του ευρίσκονται στην Εθνική Πινακοθήκη της Βικτώριας αλλά και σε άλλους εκθεσιακούς χώρους. Τα έργα του απεικονίζουν την παραδοσιακή ζωή των ιθαγενών, αλλά και την ζωή τους με τους νεοφερμένους, με υλικά και χρώματα παρμένα από τη φύση. Ο William Barak πέθανε το 1903 σε ηλικία 85 χρόνων.

Σήμερα ένα μοντέρνο κτίριο ύψους 85 μέτρων στο κέντρο της Μελβούρνης, φέρει στην εξωτερική του όψη τη μορφή του μεγάλου αυτού άνδρα και η απεικόνιση της μορφής του φαίνεται από πολύ μακριά. Μια σπουδαία αναγνώριση για τον άνθρωπο του οποίου το όνομα έχει συνδεθεί με την ιστορία της Μελβούρνης.

Ned Kelly
Ήρωας ή εγκληματίας;

Η ιστορία του Edward "Ned" Kelly είχε διχάσει την κοινωνία της Αυστραλίας, για πάνω από ένα αιώνα. Τί ήταν, καλός άνθρωπος ή κακός, ήρωας ή εγκληματίας; Αφήνεται στον καθένα να αποφασίσει για τον άντρα αυτόν, του οποίου η ζωή έγινε θρύλος στη φαντασία των ανθρώπων, και που μέχρι σήμερα συνεχίζει να κινεί το ενδιαφέρον τόσο του απλού κόσμου όσο και των ιστοριογράφων της Αυστραλιανής ζωής του 19ου αιώνα.

Για πολλούς Ιρλανδούς μετανάστες της τότε εποχής, ο Νεντ Κέλλυ αποτελούσε σύμβολο αντίστασης. Ήταν αυτός που πολέμησε τη διεφθαρμένη εξουσία και ειδικά τις αυθαιρεσίες της αστυνομίας. Ο Κέλλυ και η συμμορία του λήστευε τράπεζες, κυνηγούσε τους τοκογλύφους της περιοχής, αλλά συγχρόνως βοηθούσε και τους φτωχούς. Για πολλούς άλλους ο Νεντ Κέλλυ δεν ήταν παρά ένας σκληρός και ψυχρόαιμος δολοφόνος που σκότωνε αστυνομικούς, έπιανε ομήρους, έκλεβε ζώα και έσπερνε τον τρόμο στη γύρω περιοχή που ζούσε αυτός και η οικογένειά του.

Ο Νεντ Κέλλυ γεννήθηκε το 1855 στο Beveridge, μια μικρή πόλη περίπου 70 χιλιόμετρα βόρεια της Μελβούρνης. Ήταν ο μεγαλύτερος από τα 9 παιδιά της οικογένειας. Στιγματίστηκε από νωρίς επειδή ο πατέρας του καταδικάστηκε για ζωοκλοπή. Στα έντεκα του χρόνια, ο πατέρας του πέθανε και η μητέρα του μετακόμισε με τα παιδιά της στην Greta, μια άλλη μικρή πόλη περίπου 160 χιλιόμετρα βορειοανατολικά της Μελβούρνης. Εκεί ζούσαν και οι γονείς της. Σύντομα ο Νεντ βοηθούσε τον παππού του στις κτηνοτροφικές εργασίες και συνεργάστηκε μαζί του σε διάφορες παρανομίες.

Στα δεκατέσσερα του ο Κέλλυ είχε την πρώτη εμπειρία με την αστυνομία. Συνελήφθηκε και καταδικάστηκε σε φυλάκιση επτά εβδομάδων για επίθεση και ζωοκλοπή. Ο ίδιος υποστήριξε στο δικαστήριο ότι ο χοιροτρόφος εκμεταλλευόταν και απειλούσε τους κατοίκους της Γκρέτα και ο λόγος που έκλεψε τα ζώα ήταν για να τα μοιράσει στους φτωχούς.

Αργότερα συνελήφθη και πάλι για επίθεση και κατοχή κλεμμένου αλόγου και αυτή τη φορά έμεινε στη φυλακή τρία χρόνια. Η οικογένειά του ωστόσο αντιμετώπιζε σοβαρά οικονομικά προβλήματα. Οι αρχές της περιοχής κατέσχεσαν τα ζωντανά της οικογένειας και η κατάσταση έγινε δραματική.

Μετά την αποφυλάκισή του, ο Νεντ αποφάσισε να εκδικηθεί τους υπεύθυνους. Όμως στο πατρικό του σπίτι διαδραματίστηκαν κι άλλα γεγονότα. Ο αστυνομικός που επισκέφθηκε την οικογένεια για να συλλάβει το μικρότερο αδελφό του, τον Νταν, για την κατηγορία της ζωοκλοπής, παρενόχλησε σεξουαλικά μια από τις αδελφές του. Ακολούθησε λογομαχία και συμπλοκή και έτσι η μητέρα του Νεντ καθώς και άλλα δυο άτομα οδηγήθηκαν στο κρατητήριο.

Ο αστυνομικός ισχυρίστηκε ότι ο Νεντ τον τραυμάτισε αν και άλλοι υποστήριξαν ότι ο Νεντ έλειπε από το σπίτι την ώρα της συμπλοκής. Έτσι ο Νεντ μαζί με τον αδελφό του Νταν, επέλεξαν να φύγουν από το σπίτι, να εξαφανιστούν στα δάση, για να μη συλληφθούν από την αστυνομία. Τους ακολούθησαν ακόμα δυο ληστές και έτσι δημιούργησαν την περιβόητη συμμορία του Νεντ Κέλλυ.

Το 1878 έστησαν ενέδρα σε τέσσερις αστυνομικούς που τους κυνηγούσαν. Τρεις αστυνομικοί σκοτώθηκαν και ο τέταρτος διέφυγε και ανέφερε το επεισόδιο. Στη συνέχεια η συμμορία επικηρύχτηκε για 500 λίρες ο καθένας, νεκροί ή ζωντανοί. Οι τέσσερις κακοποιοί λήστευαν

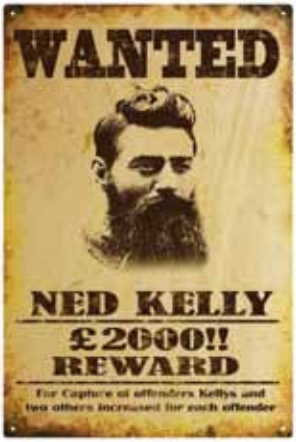

τράπεζες και κρατούσαν ομήρους για να ξεφύγουν από την αστυνομία. Κατάφεραν να αρπάξουν πάνω από 6000 λίρες από τις τράπεζες.

Έπειτα από μια ληστεία, ο Κέλλυ έγραψε ένα πολυσέλιδο γράμμα εξηγώντας τους λόγους που τον οδήγησαν στην παρανομία και κατήγγειλε τις τοπικές αρχές για τη σκληρή καταδίωξη της οικογένειάς του.

Η δράση της συμμορίας πανικόβαλε τις αρχές. Η επικήρυξη έφθασε τα 2000 λίρες το κεφάλι. Στο μεταξύ, με τα λεφτά από τις τράπεζες οι καταζητούμενοι έφτιαξαν και πανοπλίες. Η περίφημη πανοπλία του Νεντ ζύγιζε 40 κιλά. Η χειροποίητη πανοπλία καθιστούσε τον Νεντ αλώβητο, αλλά του περιόριζε κατά πολύ τις κινήσεις.

Τον Ιούνιο του 1880 η συμμορία κατέλαβε ένα ξενοδοχείο στο Glenrowan, μια μικρή πόλη της περιοχής, και κρατούσε ομήρους 60 πελάτες και εργαζόμενους του ξενοδοχείου. Στις τρεις τα ξημερώματα, η αστυνομία περικύκλωσε το ξενοδοχείο και ξεκίνησε η επίθεση, όπου ο Νεντ τραυματίστηκε στο πόδι, αλλά κατάφερε και δραπέτευσε. Τα χαράματα γύρισε στο ξενοδοχείο για να σώσει τον αδελφό του. Η αστυνομία όμως είχε βάλει φωτιά στο ξενοδοχείο. Ο Νταν ο αδελφός του και ο Χαρτ απανθρακώθηκαν.

Οι αρχές συνέλαβαν επιτέλους τον εικοσιπεντάχρονο Νεντ Κέλλυ. Μεταφέρθηκε στη Μελβούρνη και έπειτα από συνοπτικές διαδικασίες, τον Οκτώβρη του 1880 καταδικάστηκε σε θάνατο διά απαγχονισμού.

Ο Νεντ Κέλλυ ανέβηκε στο ικρίωμα στο Παλαιό Κάτεργο της Μελβούρνης. Αντιμετώπισε το θάνατο με γενναιότητα και λίγο πριν το τέλος φέρεται να είχε πει “Such is life” (έτσι είναι η ζωή).

Η πολιτεία της Βικτώριας μετά από πολλά χρόνια, έδωσε τα οστά του στους απογόνους του Κέλλυ που τα τοποθέτησαν κοντά στους τάφους της οικογένειας.

Ο «ληστής ήρωας των φτωχών» όπως χαρακτηρίστηκε ο Κέλλυ από πολλούς, συνεχίζει να προκαλεί αντιδράσεις, καθώς η λαϊκή τέχνη τον εκθειάζει σαν θρύλο της Αυστραλίας, προβάλλοντας τις ληστείες των τραπεζών και τους αγώνες του υπέρ των φτωχών μεταναστών της υπαίθρου.

YOUNG AND JACKSON

Ένα ιστορικό μπαρ στο κέντρο της Μελβούρνης

Σ' ένα από τα πιο κεντρικά σημεία της Μελβούρνης, στη γωνία των οδών Flinders και Swanston, και ακριβώς απέναντι από τον κεντρικό σιδηροδρομικό σταθμό, βρίσκεται το πολύ γνωστό ξενοδοχείο Young and Jackson. Η φήμη του ξενοδοχείου, όπως θα δούμε, δεν προέρχεται μόνο από την τοποθεσία του, αν και αυτό και μόνο θα ήταν αρκετό για να περιληφθεί στην πολιτιστική κληρονομιά της Βικτώριας.

Το κομμάτι γης στο οποίο είναι κτισμένο το ξενοδοχείο αγοράστηκε αρχικά από τον John Batman το 1837 για να κτίσει το σπίτι του και το οποίον αργότερα το 1839 λειτούργησε σαν σχολείο. Μερικά χρόνια μετά, το 1853, το σχολείο κατεδαφίστηκε και στη θέση του κτίστηκαν καταστήματα και αποθήκες. Στη συνέχεια το 1861 κτίστηκε το ξενοδοχείο Prince's Bridge, το οποίο

μετονομάστηκε σε Young and Jackson από τα ονόματα των δύο Ιρλανδών μεταναστών που το αγόρασαν το 1875.

Για αρκετά χρόνια το ξενοδοχείο λειτουργούσε σαν χώρος διαμονής. Αργότερα το 1920 επεκτάθηκε και στις δύο κατευθύνσεις των οδών Flinders και Swanston και βάφτηκαν όλα τα κτίρια του συγκροτήματος το ίδιο για να είναι ομοιόμορφα. Από τότε μέχρι σήμερα λειτουργεί κανονικά σαν ξενοδοχείο/μπαρ και λόγω της θέσης του, εξωτερικά κυριαρχούν διαφημιστικές γιγαντοαφίσες.

Η φήμη του ξενοδοχείου, που έφτασε σε όλη την Αυστραλία και σε άλλες χώρες, οφείλεται σ' ένα έργο ζωγραφικής που για χρόνια τώρα φιλοξενείται στον άνω όροφο για την απόλαυση των θαμώνων του ξενοδοχείου. Το έργο, ονομαζόμενο Chloe, παρουσιάζει μια νέα γυναίκα να ποζάρει ολόγυμνη. Είναι έργο του 1875, του γάλλου ζωγράφου Jules Joseph Lefebvre. Οι διαστάσεις του έργου είναι 260 επί 139 εκατοστά. Αγοράστηκε αρχικά για 850 λίρες από τον Dr. Thomas Fitzgerald. Το 1883 παρουσιάστηκε για τρεις εβδομάδες στην Εθνική Πινακοθήκη της Βικτώριας. Όμως αποσύρθηκε από την έκθεση γιατί ξέσπασε σάλος από την Πρεσβυταριανή εκκλησία. Ο πουριτανισμός που επικρατούσε τα χρόνια εκείνα δεν επέτρεψε τη συνέχεια της έκθεσης του έργου στην πινακοθήκη.

Αγοράστηκε από το ξενοδοχείο Young and Jackson το 1908 για 800 λίρες. Τοποθετήθηκε σε μια αίθουσα του ξενοδοχείου και είναι έργο που καθημερινά ελκύει πάρα πολλούς επισκέπτες. Το

1943 το έργο υπέστη κάποια ζημιά από αμερικανό στρατιώτη, ο οποίος έριξε πάνω του ένα ποτήρι μπύρα. Παρ' όλα αυτά το έργο είναι μεγάλης αξίας αφού μετά το σάλο που προέκυψε, η φήμη του έργου ανέβηκε στα ύψη. Ήταν η καλύτερη διαφήμιση που έκαναν οι επικριτές του έργου, για το ίδιο το έργο και για τους κατόχους του. Είναι ένα καταπληκτικό έργο τέχνης, που ξεχωρίζει για τη ζωντάνια, τον απαλό χρωματισμό, την αθωότητα και ομορφιά της Chloe, και γενικά την τεχνική του ζωγράφου.

Το μοντέλο που χρησιμοποίησε ο ζωγράφος στην πραγματικότητα ονομαζόταν Marie. Ήταν περίπου 19 χρόνων και δύο χρόνια αργότερα μετά από πάρτι με φίλους, έβρασε σούπα με δηλητήριο, ήπιε το παρασκεύασμα και πέθανε. Τα αίτια της αυτοκτονίας πιστεύεται ότι ήταν ανεκπλήρωτος έρωτας.

Σήμερα το περίφημο έργο εξακολουθεί να βρίσκεται στον πάνω όροφο του ξενοδοχείου, όπου μπορεί κανείς να το θαυμάσει στο πολύ όμορφο μπαρ που υπάρχει, απολαμβάνοντας ένα ποτήρι κρασί.

Το έργο, καθώς επίσης και το κτήριο τώρα ανήκουν στη πολιτιστική κληρονομιά της Βικτώριας. Από το 1988, το κτίριο μαζί με τη Chloe είναι συνδεδεμένα και έτσι θα μείνουν, λόγω της σημαντικής ιστορίας που κουβαλούν και τα δυο μαζί.

Έτσι η Chloe απέκτησε μόνιμη στέγη και δεν υπάρχει λόγος να εκτεθεί κάπου αλλού. Οι επισκέπτες και οι λάτρεις της τέχνης ξέρουν που θα την βρουν. Γι αυτό και έχει επικρατήσει η φράση: Young and Jacksons – The home of Chloe.

RODODENDRON GARDENS

Οι κήποι με τα ροδόδενδρα

Η πρόσκληση από τον ομογενή ζωγράφο Αποστόλη Λασπατζή (Paul Laspatzis) να συναντηθούμε στο σπίτι του με σκοπό να εκδράμουμε στα βουνά με την ονομασία Dandenong Ranges ήταν μια καλή ευκαιρία για μένα να δω για πρώτη φορά το φυσικό περιβάλλον με τα πανέμορφα αυτά βουνά που βρίσκονται περίπου 30 χιλιόμετρα ανατολικά της Μελβούρνης. Ξεκινήσαμε με το σύντροφό μου πρωί-πρωί και με τις φωτογραφικές μας φορτισμένες.

Ο Paul μας υποδέχτηκε με πολλή χαρά και ο ελληνικός καφές έκανε τη συνάντησή μας ακόμη πιο ευχάριστη. Μια ματιά στο

σπίτι του Paul και νιώθω ότι βρίσκομαι σε γκαλερί. Τα έργα του με καθηλώνουν. Ο τρόπος έκφρασης, οι γεωμετρικές γραμμές όπως δίνονται από το χέρι του καλλιτέχνη, σχηματίζουν παραστάσεις ζωντανές με βαθιά μηνύματα, με συνδυασμό παραλλαγών χρωμάτων όλα σε τέλεια αρμονία, που στο τέλος απεικονίζουν έργα που γίνονται μοναδικά και βαθυστόχαστα.

Μετά από αυτή τη συναισθηματική φόρτιση, ξεκινήσαμε για την εκδρομή μας στα βουνά. Η διαδρομή καταπληκτική με καλούς δρόμους, η βλάστηση μοναδική λόγω της συχνής βροχόπτωσης, οι ευκάλυπτοι να κυριαρχούν και να συναγωνίζονται ο ένας τον άλλο ποιος θα φτάσει πιο ψηλά. Ποικιλίες πολλές ευκαλύπτων συνθέτουν το περιβάλλον του βουνού. Ο πρώτος σταθμός έγινε για να αγναντέψουμε την απεραντοσύνη του τοπίου. Από το υψόμετρο που βρισκόμασταν βλέπαμε κάτω την πεδιάδα. Φαίνονταν θερισμένα σιταροχώραφα, εκατοντάδες στρέμματα γης το καθένα. Πεδιάδες ώσπου έβλεπαν τα μάτια μας. Αχανείς εκτάσεις με φάρμες από ζώα.

Το βουνό πανέμορφο και η βλάστηση με όλες τις αποχρώσεις του πράσινου. Τι να πρωτοθαυμάσεις; Τη θαμνώδη βλάστηση ή τους θεόρατους ευκαλύπτους; Ο ζωοδότης ήλιος έστελλε τις ακτίνες του σε μας, αφού περνούσαν από τους κλώνους των δέντρων όπου γίνονταν πιο λαμπεροί και όμορφοι. Την όλη ομορφιά απολάμβαναν πολύχρωμα πουλιά και κυρίως παπαγάλοι. Ενδημικά ζωάκια που ονομάζονται Possums έδιναν το παρόν τους σκαρφαλώνοντας στα δέντρα και στρέφοντας το βλέμμα τους προς εμάς. Η ζωή στο δάσος είναι πολύ έντονη.

Φτάσαμε τέλος στο Εθνικό Βοτανικό Πάρκο των Ροδοδέντρων στην περιοχή Olinda. Το πάρκο οφείλει το όνομά του στις χιλιάδες ροδόδεντρα που έχουν φυτευτεί εκεί και όταν είναι ανθισμένα την άνοιξη δίνουν πανέμορφα λουλούδια ροζ και κόκκινου χρώματος.

Η βλάστηση είναι πυκνή και οργιώδης. Πινακίδες μας καθοδηγούν προς το μονοπάτι που θα πάρουμε. Είναι μια τεράστια έκταση όπου η περιδιάβαση στους κήπους απαιτεί μέρες ίσως για να τους απολαύσει κανείς. Παρτέρια με εξωτικά λουλούδια και δέντρα αναπτύσσονται στο φυσικό τους περιβάλλον, προσφέροντας ομορφιά, ξεκούραση και την ευκαιρία να θαυμάσει κάποιος τα χρώματα και τις μυρωδιές της φύσης. Σπάνια φυτά αλλά κυρίως ροδόδεντρα, αζαλέες, καμέλιες, φτέρες, κερασιές και νάρκισσοι συνθέτουν το μονοπάτι που διαλέξαμε. Θαύμασα την ιδέα των υπευθύνων για την καλλιέργεια και φροντίδα των χιλιάδων ροδόδεντρων. Τα ώριμα λουλούδια πεσμένα στη γη σχηματίζουν τάπητα μοναδικής ομορφιάς. Οι φωτογραφικές μας δουλεύουν ασταμάτητα. Το βλέμμα μας περιστρέφεται παντού και δεν χορταίνουμε την παραδείσια ομορφιά των κήπων. Τα πολύχρωμα πουλιά μας συντροφεύουν κι αυτά με τα τιτιβίσματά τους, επιβεβαιώνοντας την απόλαυση και την αρμονία της φύσης.

Λίμνες με νούφαρα που σκεπάζουν με τα λουλούδια τους την επιφάνεια της λίμνης. Άλλοι ζωντανοί οργανισμοί της λίμνης αποσπούν την προσοχή μας με τα παιχνιδίσματά τους, οι πάπιες καμαρωτές διασχίζουν τη λίμνη και τα υδρόφυτα που βρίσκονται στον περίγυρο της λίμνης λικνίζονται μέσα στο νερό. Ένα ξύλινο κιόσκι, πραγματικό καλλιτέχνημα με παγκάκια, μας δέχεται για ξεκούραση και απόλαυση της μαγείας του τοπίου. Απέναντι ένα ποταμάκι άφηνε τα νερά του να τρέχουν ανάμεσα από μαυριδερές πέτρες δίνοντας τις δικές του νότες μουσικής. Θαυμάσαμε την αρχιτεκτονική του τοπίου και τον τρόπο που έχει διαμορφωθεί το πάρκο. Η ησυχία, η ομορφιά και οι φωνές των πουλιών του πάρκου μας συνεπαίρνουν. Η χλωρίδα και η πανίδα σε πλήρη αρμονία.

Το φιδίσιο μονοπάτι φαινόταν να μη είχε τελειωμό, έτσι αλλάξαμε πορεία για να θαυμάσουμε και άλλα σημεία του τεράστιου αυτού πάρκου. Πανύψηλα, αιωνόβια δέντρα έδιναν τη δική τους μαρτυρία για την ύπαρξή τους, σ' αυτό το κομμάτι γης. Περπατούσαμε για

αρκετές ώρες και δεν χορταίναμε το θαύμα της φύσης αλλά και της ανθρώπινης φαντασίας. Φυτά και λουλούδια από όλο τον κόσμο ευδοκιμούν σ' αυτή την ευλογημένη γη. Κυριαρχεί η πολυχρωμία των φύλλων και των λουλουδιών. Οι εικόνες των πεσμένων φύλλων σχηματίζουν εξαιρετικά έργα τέχνης. Η παρέμβαση του ανθρώπου σωστή και βοηθητική ώστε να αναδημιουργείται η φύση, να χαρίζει νέα δενδρύλλια και λουλούδια για να συνεχίσει η ομορφιά και η απόλαυση του πάρκου.

Το περπάτημα πάνω στα ξύλινα γεφυράκια, η ξεκούραση και η σιωπή κάτω από τα όμορφα κιόσκια μας χάρισαν ηρεμία και αγαλλίαση. Το μονοπάτι της επιστροφής μας έφερε στο τουριστικό περίπτερο για καφέ και νερό κάτω από τη δροσιά των πανέμορφων ευκαλύπτων με παρέα τους φτερωτούς φίλους μας όπου έδιναν τη δική τους συναυλία ανάμεσα στις φυλλωσιές.

Συνεχίσαμε τη διαδρομή μας για το κοντινό τουριστικό θέρετρο όπου θα απολαμβάναμε το γεύμα μας. Παραδοσιακά

εστιατόρια, καφέ, καταστήματα με σουβενίρ σε χαμηλά κτίρια με αρχιτεκτονική που παραπέμπει στις αρχές του περασμένου αιώνα, έδιναν μοναδικότητα στο θέρετρο αυτό. Η βλάστηση πλούσια, ομόρφαινε ακόμα πιο πολύ τη γύρω περιοχή.

Η ιδέα του Paul να απολαύσουμε τον καφέ μας στο χωριό «Kallista», ήταν τέλεια. Πραγματικά ένα ξεχωριστό χωριό με εξ ίσου ξεχωριστό όνομα. Όμορφα, γραφικά σπιτάκια χωσμένα στο πράσινο και στα λουλούδια, μικρά καφενεία, ζαχαροπλαστεία, και καταστήματα για ψώνια παραδοσιακών κυρίως προϊόντων, συνθέτουν ένα ρομαντικό περιβάλλον. Οι μυρωδιές των διάφορων βοτάνων έδιναν άρωμα και φρεσκάδα στον αέρα, και ο καφές στο μικρό και γραφικό κατάστημα μας τόνωσε για την πορεία της επιστροφής. Όλα ήταν μαγευτικά και για μένα πρωτόγνωρα. Η απόλαυση ήταν έκδηλη στο πρόσωπό μου.

Με τη δύση του ηλίου επιστρέψαμε στο σπίτι του Paul. Η φιλοξενία του συμπληρώθηκε με φρέσκα λαχανικά και φρούτα

από τον κήπο του. Τον ευχαριστήσαμε με την υπόσχεση να τα ξαναπούμε σύντομα πάλι στην πόλη.

Ήταν μια ευχάριστη εκδρομή με καλή παρέα, γεμάτη εικόνες και αρώματα. Είχα όμως και την ευκαιρία να βρεθώ στο χώρο ενός σπουδαίου καλλιτέχνη και να θαυμάσω την τέχνη του. Είναι πάντα μοναδικές οι ευκαιρίες αυτές.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΗΣ ΘΥΜΗΣΗΣ

Στους πανέμορφους κήπους της Μελβούρνης με την ονομασία Alexandra Gardens, μπορεί ο επισκέπτης να δει μεταξύ άλλων και το μνημείο των πεσόντων, γνωστό ως Μνημείο της Θύμησης (Shrine of Remembrance). Η επιβλητική εξωτερική όψη του μνημείου, ελκύει τον επισκέπτη να θαυμάσει την αρχιτεκτονική του και γενικά τον εξωτερικό του χώρο, καθώς επίσης και το τι υπάρχει στο εσωτερικό του.

Το μνημείο, αφιερωμένο σε όλους που έδωσαν την ζωή τους για την ελευθερία και δημοκρατία, αφήνει τον επισκέπτη πολύ συγκινημένο. Η σκέψη τρέχει σε μάχες, πολέμους, θυσίες, κακουχίες και υπεράνθρωπες προσπάθειες, που έθρεψαν το δέντρο

της ελευθερίας. Είναι ένα εξαιρετικό κτίσμα πάνω σ' ένα λόφο, σε σχήμα πυραμίδας με κολόνες κλασικού ρυθμού και αετώματα επηρεασμένα από τις ελληνικές αρχαιότητες με μυθικά πρόσωπα κατά το πρότυπο του Παρθενώνα. Από κάποιο σημείο του πάρκου ξεκινά φαρδύς διάδρομος με μήκος περίπου ενός χιλιομέτρου όπου γίνονται οι παρελάσεις και καταλήγει στον προαύλιο χώρο μπροστά από το μνημείο. Δεξιά και αριστερά του διαδρόμου είναι δεντροστοιχίες με κάθε δέντρο αφιερωμένο σε σώματα ή μονάδες στρατού ή και σε πρόσωπα που άφησαν ιστορία με τις πράξεις και τα ανδραγαθήματά τους.

Η νότια πλευρά του μνημείου αντιπροσωπεύει το καλωσόρισμα των ηρώων στην πατρίδα. Το σχήμα δε της πυραμίδας συμβολίζει τη δόξα και είναι εμπνευσμένη από παρόμοιο κτίσμα από την αρχαιότητα. Υπάρχουν δυο εξωτερικοί διάδρομοι, (εξώστες), που περικυκλώνουν την πυραμίδα. Εσωτερικές σκάλες δίνουν πρόσβαση στον εξώστη, όπου η θέα προς την πόλη της Μελβούρνης είναι μοναδική.

Σύντομη αναδρομή στην ίδρυση του Μνημείου της Θύμησης

Το μνημείο κτίστηκε μεταξύ 1928 – 1934 για να θυμίζει τους άντρες και τις γυναίκες της Βικτώριας που υπηρέτησαν και πολλοί από αυτούς σκοτώθηκαν στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο.

Τα σχέδια του μνημείου είχαν εκπονηθεί από τους Philip Hadson και James Wardrop, δυο Αυστραλούς από τη Μελβούρνη που υπηρέτησαν στον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο και μετά την επιστροφή τους έγιναν αρχιτέκτονες.

Το πνεύμα και η φιλοσοφία της αρχιτεκτονικής του εξωτερικού χώρου βγήκε από ένα από τα επτά θαύματα του αρχαίου κόσμου, του Μαυσωλείου της Αλικαρνασσού. Όπως αναφέρει ο Philip Hadson, από τα πρώτα ανακοινωθέντα του πολέμου που στέλλονταν από την Καλλίπολη στην πατρίδα, οι ANZAC ήταν ήδη ήρωες. Ειδικά κατά τη διάρκεια της εκστρατείας στην Καλλίπολη, ταύτισαν τους εαυτούς τους με τους αρχαίους Έλληνες.

Οκτώ χρόνια μετά την εκστρατεία στη Καλλίπολη, το 1924 ο Hadson κοίταζε τα αρχαία ελληνικά μνημεία, να πάρει ιδέες για τον σχεδιασμό του Μνημείου, με την άποψη ότι έπρεπε να ήταν παρόμοιο με την Αθηναϊκή Ακρόπολη. Έτσι η είσοδος του μνημείου, στη βόρεια πλευρά είναι εμπνευσμένη από τον Παρθενώνα. Οκτώ τεράστιες κολόνες στηρίζουν το τριγωνικό αέτωμα, παρουσιάζοντας μορφές εμπνευσμένες από την ελληνική μυθολογία.

Οι εξωτερικές παραστάσεις με γλυπτά και αγάλματα στους ανατολικούς και δυτικούς τοίχους, αντιπροσωπεύουν την ανδρεία, τον πατριωτισμό, τη θυσία αυτών που έδωσαν την ζωή τους για την ελευθερία και την ειρήνη. Επιγραφές και αναφορές για τον λόγο που ανοικοδομήθηκε αυτό το μνημείο υπάρχουν παντού όπως, η επιγραφή στον ανατολικό τοίχο: «*Θέλοντας ο κόσμος να ευχαριστήσει και να συντηρήσει τη μνήμη όλων εκείνων που υπηρέτησαν στον Μεγάλο Πόλεμο 1914-1918*». Ο δε δυτικός τοίχος φέρει την επιγραφή: «*Ας γνωρίζουν όλοι οι άνθρωποι ότι αυτός είναι χώρος ιερός. Αυτό το μνημείο οικοδομήθηκε από τις καρδιές των ανθρώπων, καθώς σ' αυτήν τη μοναδική γη, μνημονεύεται αυτό το έθνος για τις θυσίες που έχει κάνει. Εσείς που θα έρχεστε να θυμάστε*».

Πραγματικά θα πρέπει να θυμόμαστε, γιατί οι Αυστραλοί και οι Νεοζηλανδοί πότισαν με πολύ αίμα το δέντρο της ελευθερίας. Οι μεγάλες μάχες που διεξήχθηκαν στο Μεγάλο Πόλεμο στη Γαλλία στο Δυτικό Μέτωπο, όπως η Μάχη της Fromelles που έμεινε στην ιστορία, υπήρξε η πιο μεγάλη μάχη και αποδείχτηκε η πιο καταστροφική. Μέσα σε 24 ώρες γράφτηκε η αυστραλιανή στρατιωτική ιστορία. Πάνω από 5500 τραυματίες, 500 αιχμάλωτοι και σχεδόν 2000 Αυστραλοί και Νεοζηλανδοί σκοτώθηκαν. Υπολογίζεται ότι σε μια νύχτα στη Fromelles οι αυστραλιανές απώλειες ήταν ίσες με τις πολεμικές αναμετρήσεις εναντίον των Boers, της Κορέας και του Βιετνάμ. Όταν πέρασαν κάποιες μέρες από τη μάχη, οι διασώστες τραυματιών κουβαλώντας στην πλάτη τους τραυματίες, άκουαν τις φωνές των πληγωμένων να καλούν για βοήθεια με το χαρακτηριστικό κάλεσμα: «Don’t forget me copper», (μην με ξεχνάς σύντροφε). Σ’ όλους αυτούς είναι αφιερωμένο το άγαλμα του Peter Corlett παριστώντας το διασώστη με πληγωμένο στην πλάτη, με την έκφραση του πόνου και της

αγωνίας ζωγραφισμένη στα πρόσωπα και των δύο.

Μια άλλη εξ ίσου φονική μάχη που έδωσαν οι Αυστραλοί και Νεοζηλανδοί, γνωστοί με το όνομα ANZAC, ήταν στην Καλλίπολη το 1915. Η εκστρατεία αυτή, που δεν ήταν σωστά μελετημένη, αποδείχτηκε καταστροφική για τους Αυστραλούς και Νεοζηλανδούς. 2611 Αυστραλοί τραυματίες και 8141 σκοτώθηκαν στις φονικές μάχες. Ένα μικρό αλλά μεγάλης σημασίας άγαλμα έξω από το μνημείο αναφέρεται στην ιστορία που έγραψαν οι ANZAC στην Καλλίπολη. Το έργο αναφέρει: «Simpson and the Donkey». Είναι η ιστορία του John Simpson όπου σκοτώθηκε στην Καλλίπολη στις 19/5/1915. Ο στρατιώτης αυτός από τις αρχές της μάχης στον κόλπο της Καλλίπολης, άρχισε να κουβαλά τραυματίες από το πεδίο της μάχης προς τα παράλια πάνω στους

ώμους του αρχικά και μετά χρησιμοποιώντας ένα γαϊδουράκι. Ο Simpson συνέχισε την προσπάθειά του να σώζει πληγωμένους πάνω στα γαϊδουράκια δίνοντάς τους και ονόματα. Για τέσσερις εβδομάδες ασταμάτητα προσπαθούσε να διασώσει συντρόφους του μέσα στη φωτιά και τους πυροβολισμούς. Τελικά σκοτώθηκε και ο Simpson και το γαϊδουράκι του. Το όνομά του πέρασε στην αθανασία με το αγαλματίδιο να παριστάνει ακριβώς αυτήν την τεράστια προσπάθειά του. Είναι θαμμένος όπως και τόσοι άλλοι στο νεκροταφείο της παραλίας στην Καλλίπολη. Έτσι το άγαλμα Simpson και Daffy είναι το όνομα του στρατιώτη και της γαϊδουρίτσας που χρησιμοποιούσε.

Ένα καταπληκτικό μπρούτζινο αγαλματίδιο βρίσκεται στην ανατολική πλευρά του μνημείου, αφιερωμένο στις χήρες και τα ορφανά των πεσόντων. Κρατώντας στεφάνι, μάνα και παιδιά, ατενίζουν μπροστά με περηφάνια. Προσφέρουν το στεφάνι καμωμένο από μυρτιά για να τιμήσουν τον αγαπημένο τους σύζυγο και πατέρα. Η έκφραση στα πρόσωπά τους είναι χαρακτηριστική και πολύ ζωντανή.

Ακόμα ένα μπρούτζινο άγαλμα σε διαστάσεις φυσικές, παριστάνει στρατιώτη του Μεγάλου Πολέμου, σε πλήρη εξάρτηση και σε ετοιμότητα για τη μάχη. Ακόμη και η έκφραση του στρατιώτη δείχνει τη σκληρότητα της μάχης που έχει να αντιμετωπίσει. Ο Τύμβος ή κενοτάφιο, μια τεράστια στήλη στο εξωτερικό μέρος του μνημείου, καταγράφει όλες τις μεγάλες μάχες που έχουν δώσει οι Αυστραλοί και Νεοζηλανδοί. Στην κορυφή παρουσιάζει τραυματιοφορείς να σπεύδουν να σώσουν συμπολεμιστές τους. Η φλόγα που καίει συνεχώς κάτω από τον Τύμβο, δείχνει και τη δική μας φλόγα της θύμησης σ' εκείνους και εκείνες που πλήρωσαν ακριβά το τίμημα της ελευθερίας.

Δεν μπορούσε βεβαίως να λείπει η αναφορά στη μάχη της Κρήτης. Είναι γνωστές οι μάχες που έδωσαν οι σύμμαχοι με τους Κρητικούς στα Χανιά, Σούδα, Ηράκλειο, Μάλεμε και Ρέθυμνο. Μετά από τιτάνιες μάχες και θυσίες και από τις δύο πλευρές, οι δυνάμεις του Άξονα επικράτησαν, αφού έχασαν τους καλύτερους αλεξιπτωτιστές τους και οι οποίοι ήταν οι πιο άρτια εκπαιδευμένοι. Προορίζονταν για τις μάχες της Ρωσίας μετά από τον περίπατο

όπως υπολόγιζαν ότι θα έκαναν στην Κρήτη. Οι Συμμαχικές δυνάμεις υποχώρησαν και οι κάτοικοι με τα λιγοστά όπλα τους παραδόθηκαν, αφού οι δυνάμεις του άξονα με στόλο, αεροπορία και αλεξιπτωτιστές υπερίσχυσε. Ήταν η μεγαλύτερη αεροπορική επιδρομή του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Έτσι στις 26 Μαΐου 1941 τα Βρετανικά πλοία περισυνέλεξαν 10000 στρατιώτες από τα Σφακιά, αλλά αρκετοί παρέμειναν στο νησί, κρύβοντάς τους οι χωρικοί στα χωριά ή στα μοναστήρια.

Ένας από αυτούς που έκρυβαν οι Κρήτες ήταν και ο δεκανέας Geoff Edwards από το 2/11 τάγμα, ο οποίος θυμάται με πόση γενναιότητα και θυσία τον βοήθησαν οι Κρήτες και πως τον έκρυβαν για να αποφύγει τη σύλληψη. Έτσι αφού σώθηκε, επιστρέφοντας στην πατρίδα στη Δ. Αυστραλία, έκτισε πάνω σε ένα λόφο μιαν εκκλησία και το σπίτι του στην περιοχή της κοινότητάς του το ονόμασε Πρέβελη, δίνοντας το όνομα του μοναστηριού στην Πρέβελη Κρήτης όπου ήταν κρυμμένος από τους μοναχούς.

Μια ελιά αφού έκανε το ταξίδι της από την Κρήτη δεσπόζει στο

προαύλιο του μνημείου με αναφορές από τη μάχη της Κρήτης.

Στο εσωτερικό του μνημείου υπάρχει διαρκής έκθεση με τίτλο: «Humanity Under Fire» όπου οι επισκέπτες μπορούν να δουν φωτογραφίες στρατιωτών από τα θέατρα πολέμου στην ξηρά και στη θάλασσα, αναπαραστάσεις μαχών, πρόχειρα χειρουργεία με τους γιατρούς και τις νοσοκόμες σε απόγνωση. Επίσης μαγνητοφωνημένες συνεντεύξεις ανθρώπων που έζησαν τη φρίκη των πολέμων, γράμματα που έστελλαν οι στρατιώτες στην πατρίδα, στολές, εξαρτήσεις, εξοπλισμός, σημαίες κάθε σώματος στρατού, μετάλλια κ.α. Γίνονται συνεχείς ενημερώσεις για την ιστορία του λαού της Αυστραλίας και Νέας Ζηλανδίας.

Ένιωσα μεγάλη περηφάνια όταν κατά την ξενάγηση στο εσωτερικό του μνημείου, ρωτήθηκα από τον ξεναγό από πού είμαι και μου χαμογέλασε ικανοποιημένος όταν του είπα ότι είμαι Ελληνίδα από την Κύπρο. Μου εξήρε τη συμβολή του Ελληνισμού σε όλους τους πολέμους και τη φιλία που δένει τους δυο λαούς. Με ενημέρωσε δε ότι ο Ελληνισμός της Μελβούρνης έχει το προνόμιο

να παρελαύνει μπροστά από το μνημείο για την Εθνική Επέτειο της 25ης Μαρτίου, γιατί συνέβαλε στην επίτευξη της ελευθερίας και της ειρήνης στον κόσμο. Μου εξήρε επίσης την ιστορία και τον πολιτισμό της χώρας μας και τη συμβολή της στα γράμματα, τις τέχνες και τις επιστήμες.

Είναι γι' αυτούς τους λόγους που πολύ κοντά στο μνημείο της θύμησης, υπάρχει ξεχωριστό μνημείο με την ονομασία Hellenic Memorial, τονίζοντας έτσι τις θυσίες του ελληνικού λαού για την ελευθερία.

Επισκεπτόμενη τους χώρους του μνημείου, ένιωσα δέος, συγκίνηση αλλά και ευγνωμοσύνη προς όλους εκείνους που πότισαν με το αίμα τους το δέντρο της ελευθερίας. Ήταν μια συγκινητική επίσκεψη που με βοήθησε να γνωρίσω καλύτερα την ιστορία αυτής της θαυμάσιας χώρας.

ΕΘΝΙΚΗ ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Το κτίριο της Εθνικής Πινακοθήκης της Βικτώριας στην οδό St Kilda φιλοξενεί συλλογές έργων τέχνης από διάφορες χώρες του κόσμου: αρχαιότητες από την Ελλάδα, Αίγυπτο και Ιταλία, έργα χαρακτικής, διακοσμητικά, αγάλματα, φωτογραφίες, εκκλησιαστικά έργα της Βυζαντινής εποχής, έργα μοντέρνας τέχνης και άλλα πολλά.

Η κυρία είσοδος της πινακοθήκης πλαισιώνεται από δύο δεξαμενές με εντυπωσιακά σιντριβάνια. Το βράδυ ο φωτισμένος βυθός των δύο δεξαμενών και η αντανάκλαση του φωτισμού στην εξωτερική όψη της πινακοθήκης δημιουργεί ένα πραγματικά φαντασμαγορικό θέαμα. Επίσης, τρεχούμενα νερά στους υαλοπίνακες της εισόδου δημιουργούν ένα εξ' ίσου εντυπωσιακό

θέαμα, ειδικά για παιδιά που πλησιάζουν να αγγίξουν τους υαλοπίνακες και να νοιώσουν το τρεχούμενο νερό στα χέρια τους.

Στον εσωτερικό χώρο υπάλληλοι της πινακοθήκης σε καλωσορίζουν και αν χρειαστεί προσφέρουν πληροφορίες στους επισκέπτες. Στο ισόγειο, εκτός από αίθουσες με εκθέματα, λειτουργεί καφέ, καθώς επίσης και βιβλιοπωλείο.

Πολύ εντυπωσιακή είναι η Μεγάλη Αίθουσα (Great Hall) με την τεράστια οροφή κατασκευασμένη από πολύχρωμα βιτρό από τα οποία περνά το φυσικό φως δημιουργώντας στο χώρο της αίθουσας μια ευχάριστη αίσθηση φωτός και χρώματος.

Περνώντας δια μέσου της Μεγάλης Αίθουσας, ο επισκέπτης βγαίνει στην αυλή όπου μπορεί να ξεκουραστεί στη σκιά κάποιου δένδρου ή να περιηγηθεί στον κήπο και να θαυμάσει έργα γλυπτικής που εκτίθενται στον εξωτερικό χώρο.

Δύο πολύ σπουδαία έργα γλυπτικής που βρίσκονται εκεί στον κήπο της πινακοθήκης είναι το άγαλμα του Balzac από το Γάλλο γλύπτη Auguste Rodin, και η Καθιστή Γυναίκα (Sitting Woman) του Βρετανού γλύπτη Henry Moore.

Το άγαλμα του Balzac είναι αξιόλογο γιατί σκοπός του καλλιτέχνη ήταν η ψυχοσωματική ερμηνεία παρά μια ρεαλιστική φυσιογνωμία του συγγραφέα. Η παραγγελία και η οικονομική ενίσχυση για το έργο είχε δοθεί στον Rodin το 1891 από τον Σύνδεσμο ανδρών των γραμμάτων της Γαλλίας (Société des gens de lettres de France). Όταν επτά χρόνια αργότερα παρουσιάστηκε το πρωτότυπο του έργου σε γύψο, θεωρήθηκε κακοτεχνία και η επιτροπή που είχε δώσει τη χορηγία τελικά το απέρριψε. Έτσι το έργο παρέμεινε ξεχασμένο στην κατοχή του καλλιτέχνη.

Χρόνια μετά το θάνατο του Rodin, το έργο ανακαλύφθηκε και πάλι, αλλά αυτή τη φορά θεωρήθηκε αριστούργημα μοντέρνας γλυπτικής. Έτσι, αυτό το άγαλμα πήρε μεγάλη διασημότητα και βέβαια τη θέση και αξία που του αρμόζει. Δυστυχώς ο καλλιτέχνης δεν ζούσε για να δει την αποθέωση του έργου του.

Ο Henry Moore, ένας σπουδαίος Βρετανός καλλιτέχνης και γνωστός για τις μεγάλες, αφηρημένες ανθρώπινες φιγούρες, διετέλεσε ζωγράφος πολέμου (War Artist) το 1940 και πολλά από τα έργα του είναι εμπνευσμένα από αυτή την περίοδο. «Ένας γλύπτης είναι ένα άτομο που ενδιαφέρεται για το σχήμα των πραγμάτων, όπως ένας ποιητής για τα λόγια και όπως ένας μουσικός για τους ήχους» είναι τα λόγια του Henry Moore. Θεωρείται ο κατ' εξοχήν Βρετανός καλλιτέχνης του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου. Επισκεπτόταν συχνά τα καταφύγια όπου κατέφευγαν οι κάτοικοι του Λονδίνου για να γλυτώσουν από τις βόμβες των γερμανών, και απεικόνιζε σε χαρτί τις σκηνές που έβλεπε. Οι καταστροφές, ο πόνος, η αγωνία είναι τα κύρια χαρακτηριστικά της δουλειάς του αυτή την περίοδο. Αυτά τα σκίτσα σε χαρτί αποτέλεσαν τη βάση των μετέπειτα γλυπτών του. Τα περίεργα σχήματα ανθρωπίνων μορφών με τα κενά διαστήματα, είναι πολύ χαρακτηριστικά αυτών των γλυπτών.

Πολλά από τα έργα του παρομοιάζονται σαν κυματιστές μορφές εμπνευσμένες ίσως από τοπία και λόφους της γενέτειράς του, Yorkshire. Το 1951 ταξίδεψε στην Ελλάδα όπου είχε την ευκαιρία να δει από κοντά αρχαία ελληνικά αγάλματα. Επηρεάστηκε ιδιαίτερα από αγάλματα στα οποία μέρη του ανθρώπινου σώματος διακρίνονται κάτω από διάφανα ενδύματα, σκαλισμένα με εξαίσια τέχνη και ευαισθησία. Έργα όπως Η Καθιστή Γυναίκα είναι επηρεασμένα από αυτή την περίοδο. Άλλα από τα έργα του απεικονίζουν εργάτες ανθρακωρυχείων και φαίνονται επηρεασμένα από την ζωή του πατέρα του ως ανθρακωρύχου.

Στους εσωτερικούς χώρους, η διεθνής συλλογή έργων τέχνης, θα απορροφήσει την σκέψη και θα ταξιδέψει τον επισκέπτη σε άλλες χώρες και άλλες εποχές. Πλούσιες συλλογές, από την παγκόσμια παλιά και σύγχρονη τέχνη, κοσμούν τους χώρους της Πινακοθήκης. Εκεί ο επισκέπτης μπορεί να θαυμάσει γλυπτά, πορτραίτα, τοπία, αφηρημένη τέχνη, κεραμικά, βάζα και διάφορα άλλα. Πολύ εντυπωσιακή είναι η συλλογή έργων από τον 19ο και 20ο αιώνα. Η τεχνική και η παρουσίαση των έργων σε παραπέμπουν σε άλλους καιρούς και μελετώντας τα, μαθαίνεις για τις ασχολίες, τον τρόπο ζωής, τις κοινωνικές τάξεις των ανθρώπων, τον πλούτο αλλά και την μιζέρια. Η φύση, ειδικά σε έργα της Ιμπρεσιονιστικής Τέχνης, παρουσιάζεται έντονα, άρρηκτα συνδεδεμένη με τον άνθρωπο. Επίσης, έργα με θρησκευτικό θέμα, όπως η Ιερά Εξέταση την εποχή του Μεσαίωνα, εικόνες και εκκλησιαστικά σκεύη της Βυζαντινής και Μεταβυζαντινής περιόδου, παρουσιάζονται στις συλλογές της Πινακοθήκης. Έτσι η περιδιάβαση στους χώρους αυτούς της Πινακοθήκης εμπλουτίζουν τη γνώση για την πορεία και εξέλιξη των ανθρώπων σ' αυτόν τον πλανήτη. Είναι η ίδια η Ιστορία απεικονισμένη σε έργα τέχνης.

Ιδιαίτερη αίσθηση δίνει στον επισκέπτη η συλλογή έργων τέχνης από τις Ασιατικές χώρες. Εκθέματα από Κίνα, Ινδία, Ταϊλάνδη, Βιετνάμ και Ιαπωνία είναι ξεχωριστά, γιατί είναι εμπνευσμένα από μια άλλη φιλοσοφία και αντίληψη για την ζωή. Οι θεότητες αλλά και οι απλοί άνθρωποι, ζώα και πουλιά από τα πανάρχαια χρόνια, απεικονίζονται σε πίνακες, βάζα, κεραμικά και είδη οικιακής χρήσης με εξαιρετική τεχνική ικανότητα και ευαισθησία. Μέσα από αυτά τα έργα αντιλαμβάνεται κανείς την κουλτούρα αυτών των λαών και την αγάπη τους για τη φύση.

Αυστραλιανή Τέχνη στο Ian Potter Centre

Αξιόλογη είναι επίσης η συλλογή Αυστραλιανής τέχνης, η οποία στεγάζεται σε άλλο οίκημα στο Federation Square. Ιδιαίτερης σημασίας είναι η τέχνη των ιθαγενών πριν και μετά τον εποικισμό από τους λευκούς. Ο τρόπος ζωής, η κουλτούρα, τα εργαλεία που έφτιαχναν και οι θρησκευτικές τελετές των ανθρώπων που κατοικούσαν την χώρα χιλιάδες χρόνια πριν, παρουσιάζονται στη συλλογή αυτή.

Στα έργα των πρώτων ευρωπαίων εποίκων μπορεί ο επισκέπτης να γνωρίσει την ζωή στην Αυστραλία από τον καιρό του εποικισμού μέχρι την εποχή μας. Πολυπολιτισμική κοινωνία όπως είναι, έτσι και τα έργα τέχνης είναι επηρεασμένα από την ζωή στην Αυστραλία, τις ομορφιές της φύσης, αλλά και με άφθονες αναφορές από τις χώρες καταγωγής των καλλιτεχνών. Αξιόλογα έργα, όπου ο επισκέπτης μαθαίνει την ιστορία και τον πολιτισμό της χώρας μέσα από την τέχνη. Εξ άλλου τέχνη και ιστορία είναι αλληλένδετες.

Η Εθνική Πινακοθήκη της Βικτώριας είναι ένας πραγματικός θησαυρός για τον κόσμο αυτής της πολιτείας. Προσβάσιμη στο κοινό, με πλούσιες συλλογές που συνεχώς εμπλουτίζονται με νέες αγορές έργων, καθημερινά ελκύει επισκέπτες από όλα τα μέρη του κόσμου.

KATH WALKER (OODGEROO NOONUCCAL)

Η αναζήτησή μου στα πολιτιστικά δρώμενα των ιθαγενών της Αυστραλίας δεν άργησε να με οδηγήσει στο έργο της Kath Walker, μίας εξαιρετικής συγγραφέας, ποιήτριας, καλλιτέχνιδας, αλλά πρωτίστως αγωνίστριας για τα ανθρώπινα δικαιώματα.

Η Kath Walker (1920 – 1993) είναι πολύ γνωστή για το θάρρος, τη μαχητικότητά της και την αδιάφθορη εργασία της διεκδικώντας τα δίκαια των Ιθαγενών συμπατριωτών της. Η ποίησή της έδωσε ώθηση και φωνή στο κίνημα των Ιθαγενών για ίσα δικαιώματα. Η πρώτη ποιητική της συλλογή «We are going», έγινε αμέσως το πρώτο βιβλίο σε πωλήσεις το 1964.

Στα λογοτεχνικά και εικαστικά της έργα θυμάται την παιδική της ηλικία παίζοντας στα νερά του Moreton Bay στη γενέθλια γη του νησιού Stradbroke Island. Αναπαριστά θαλασσινά ζωντανά, όστρακα, αράχνες, χελώνες, και θαλάσσιες ανεμώνες. Επίσης ζωγραφίζει φύλλα, βράχους, φίδια και άλλα πράγματα και ζώα της άγριας φύσης. Γι αυτήν, αυτές οι απλές εικόνες αντιπροσωπεύουν την πραγματική ζωή. Βλέπει να υπάρχει μια αντιστοιχία, μια συνέχεια αυτών των μορφών μέσα από την αρχέγονη δημιουργία. «Περιστρέφομαι από τη γη, στη θάλασσα, στον ουρανό» όπως δήλωνε. Το αντικείμενο, το θέμα καλύτερα αυτών των έργων, είναι η ίδια η πράξη της δημιουργίας.

Η Kath Walker νιώθει περηφάνια για την καταγωγή της και θέλει να μεταδώσει αυτό το αίσθημα στους συμπατριώτες της. Προσπάθησε να τους τονώσει και να τους δείξει ότι μόνο με αγώνες και μαχητικότητα μπορούν να κερδίσουν ξανά την αξιοπρέπεια και τα δικαιώματά τους.

Το 1972 αγόρασε γη στο North Stradbroke Island και ίδρυσε ένα εκπαιδευτικό και πολιτιστικό κέντρο. Άρχισε να διδάσκει και το 1987 σε μια συνέντευξή της περιέγραψε το εκπαιδευτικό

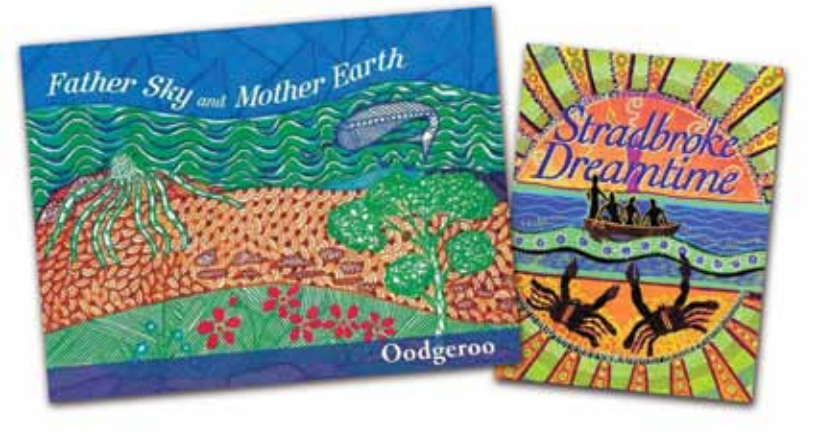

της πρόγραμμα λέγοντας τα εξής: « Τα τελευταία 17 χρόνια, είχα χιλιάδες παιδιά από το νησί. Λευκά παιδιά, καθώς επίσης και μελαψά. Αλλά και πράσινα να ήταν θα τα αγαπούσα το ίδιο. Στα χρώματα είμαι βλέπετε τυφλή. Τους διδάσκω, εκτός των άλλων, την κουλτούρα των Ιθαγενών, αλλά και την ισορροπία που πρέπει να υπάρχει στη φύση και στο περιβάλλον».

Η Kath Walker δίδαξε σ' όλα τα επίπεδα της εκπαίδευσης και συνεργάστηκε με πανεπιστήμια για να δημιουργήσουν νέα προγράμματα εκπαίδευσης που θα οδηγούσαν τα αυστραλιανά σχολεία σε ψηλότερα επίπεδα μόρφωσης και εσωτερικής καλλιέργειας.

Άξιο αναφοράς είναι ένα επεισόδιο που της συνέβη το 1974 ταξιδεύοντας με τις Βρετανικές Αερογραμμές στην Ευρώπη. Το αεροπλάνο κατελήφθη από αεροπειρατές, οι οποίοι όπως δήλωσαν, αγωνίζονταν για την Παλαιστινιακή απελευθέρωση. Οι αεροπειρατές σκότωσαν ένα μέλος του πληρώματος, ένα επιβάτη και ανάγκασαν το αεροπλάνο να πετάξει σε διαφορετικούς αφρικανικούς προορισμούς. Κατά τη διάρκεια των τριών ημερών της ομηρίας του αεροπλάνου, χρησιμοποιούσε ένα άξυστο μολύβι

και ένα χάρτινο σακούλι από το μπροστινό κάθισμα και έγραψε δυο ποιήματα. «Common place» και «Yusuf» (Το όνομα του αεροπειρατή). Λέει η ίδια για την εμπειρία που είχε: «Άρχισα να σκέφτομαι σε λίγα λεπτά το πέρασμα όλης της ζωής μου. Άρχισα να αναλύω την ζωή μου. Αν κατάφερα να την κάνω καλύτερη. Αν έχω κάνει κάτι καλό. Αν πέτυχα ή απέτυχα. Και έβαζα τικ-τικ, και ήμουν ικανοποιημένη γιατί πέρασα. Αλλά έβαλα μηδέν στον εαυτό μου για υπομονή και ανεκτικότητα. Υποσχέθηκα στον εαυτό μου αν βγω ζωντανή από αυτό το αεροπλάνο, να περάσω την υπόλοιπη ζωή μου ώστε να γίνω πιο ανεκτική. Κατάλαβα ότι μπορούσα να κερδίσω περισσότερα δείχνοντας περισσότερη ανεκτικότητα. Προσπάθησα να κρατήσω αυτήν την υπόσχεση και τα κατάφερα. Έγινα έτσι καλύτερος άνθρωπος και τελικά εκείνη η αεροπειρατεία, μου έκανε καλό. Κοίταξα, μάλλον εξέτασα την ζωή μου, τον εαυτό μου, έκανα αυτοκριτική. Έτσι προσπάθησα μετά να γίνω πιο ανεκτική, πιο ανθρώπινη. Κατάφερα τελικά να είμαι πιο δυνατή».

Για τη λογοτεχνική της εργασία και την προσφορά της στα γράμματα τής απενεμήθη το μετάλλιο OBE (Order of the British Empire) το 1970, αλλά το επέστρεψε το1987 σαν ένδειξη διαμαρτυρίας για τις γιορτές των δύο αιώνων από την άφιξη των λευκών στην Αυστραλία και έκαμε πολιτική δήλωση για την άθλια κατάσταση που ζούσαν οι ιθαγενείς. Είναι τιμή μου να μνημονέψω την Kath Walker και το έργο της αναφέροντας μερικούς μόνο στοίχους από το ποίημά της “We are going”:

...
We are the quiet daybreak paling the dark lagoon.
We are the shadow-ghosts creeping back
as the camp fires burn low.
We are nature and the past, all the old ways
Gone now and scattered.
The scrubs are gone, the hunting and the laughter.
The eagle is gone, the emu and the kangaroo
are gone from this place.
The bora ring is gone.
The corroboree is gone.
And we are going.

Το έργο της Kath Walker είναι ένας πραγματικός θησαυρός για την ιστορία της τέχνης και των γραμμάτων της Αυστραλίας. Και εγώ, σαν επισκέπτης από την άλλη μεριά του πλανήτη, ένιωσα πραγματικό δέος που τα βήματά μου στη βιβλιοθήκη της Μελβούρνης με έφεραν πρόσωπο με πρόσωπο με την εργασία αυτής της αξιόλογης γυναίκας που αγωνίστηκε τόσο πολύ για την κοινωνική δικαιοσύνη και τα γράμματα.

ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΠΕΡΙΟΧΗ DOCKLANDS

Η ιδέα, μετά την απόλαυση του φαγητού μας στο εμπορικό κέντρο QV, να επισκεφθούμε την περιοχή Docklands πραγματικά μας απέδωσε τις καλύτερες εντυπώσεις. Η περιοχή βρίσκεται προς στα δυτικά της κεντρικής περιοχής της Μελβούρνης, εκεί που καταλήγει ο ποταμός Yarra, όπου βρίσκεται και το λιμάνι της Μελβούρνης, εξ ου και το όνομα Docklands.

Επιβλητικές γέφυρες ενώνουν τις δυο πλευρές του ποταμού σε διάφορα σημεία. Νεόκτιστοι ουρανοξύστες δεσπόζουν και δίνουν το στίγμα τους, λόγω της διαφορετικότητάς τους. Σε ένα από αυτούς τους πύργους, στην οροφή του ξεχωρίζει το σχήμα μιας βάρκας

όπου διακρίνεται από χιλιόμετρα μακριά, σαν σήμα κατατεθέν της περιοχής. Σε άλλον, η αρχιτεκτονική του με καλλιτεχνικούς σχεδιασμούς, όπου το φως του ήλιου τονίζει τους απαλούς γαλάζιους χρωματισμούς και όπως αλλάζουν, σχηματίζουν μικρά γαλάζια κύματα. Χρώματα, καλλιτεχνικές απεικονίσεις, με περισσή αισθητική ευαισθησία χαρακτηρίζουν πολλά από αυτά τα κτίρια, και τους δίνουν μια ξεχωριστή ομορφιά.

Ένα μικρό λιμανάκι στη περιοχή είναι γεμάτο από βάρκες. Ιστιοφόρα με άσπρα πανιά, πολυτελή κότερα και άλλα πλεούμενα μικρά και μεγάλα, λικνίζονται στο γαλάζιο της θάλασσας και σου δίνουν την εντύπωση ότι βλέπεις έναν τεράστιο πίνακα ζωγραφικής. Περπατώντας και ακολουθώντας τους σχηματισμούς της ξηράς, κατά μήκος του ποταμού, δεν σταματούσαμε να κλείνουμε στο φακό της μηχανής μας μοναδικές ομορφιές της περιοχής. Εκεί όπου η φυσική ομορφιά συναντά την τέχνη και τη φαντασία του ανθρώπου.

Για να απολαύσουμε το τοπίο διαλέξαμε ένα κέντρο αναψυχής που πρόσφερε εξαιρετική θέα της γύρω περιοχής. Το γαλάζιο του ποταμού σε απόλυτη αρμονία με το πράσινο των δένδρων και την αρχιτεκτονική των κτιρίων.

Η αναχώρησή μας από την περιοχή έγινε με πολλή ικανοποίηση και χαρά. Ξεκινήσαμε περπατώντας με κατεύθυνση το κέντρο της πόλης, ακολουθώντας αντίθετη κατεύθυνση από τη ροή του ποταμού. Είναι μια καταπληκτική διαδρομή για περιπατητές, για να θαυμάσουν και να χαρούν τα παραποτάμια θέρετρα, καφέ, εστιατόρια και τις μικρές πράσινες οάσεις. Μια παιχνιδούπολη περιμένει τα μικρά παιδιά να παίξουν και να χαρούν. Στον ποταμό πηγαινοέρχονται ποταμόπλοια που δίνουν σε επισκέπτες την ευκαιρία να θαυμάσουν αυτήν την όμορφη πόλη από άλλη οπτική γωνία.

Κάτι πολύ ενδιαφέρον είναι το παλιό και ιστορικό ιστιοφόρο «Polly Woodside», διατηρημένο σε ένα ειδικά διαμορφωμένο χώρο

στον ποταμό. Το καράβι έχει μήκος 70 μέτρα, και κατασκευάστηκε στο ναυπηγεία του Belfast το 19ο αιώνα κατά παραγγελία του William Woodside. Λειτουργούσε σαν εμπορικό καράβι ταξιδεύοντας σε διάφορες χώρες της Ευρώπης και Αμερικής. Έκαμε δύσκολα και επικίνδυνα ταξίδια γύρω από το Cape Horn (ακρωτήρι του κέρατος). Αργότερα το 1904 πουλήθηκε στη Νέα Ζηλανδία και μετέφερε ξυλεία, αλάτι, τσιμέντο, κριθάρι και κάρβουνο. Αργότερα το 1920 όμως συγκρούστηκε με άλλο πλοίο στο λιμάνι του San Francisco σ' ένα από τα ταξίδια του. Ευτυχώς η βλάβη του ήταν τέτοια που του επέτρεψε να επιστρέψει στη Νέα Ζηλανδία, όπου και επιδιορθώθηκε. Το 1922 πουλήθηκε και έφτασε στο Σίδνεϋ. Τα επόμενα 40 χρόνια τα πέρασε κουβαλώντας κάρβουνο στη Μελβούρνη. Το 1962 το ανέλαβε το National Trust of Australia. Με πολλή δουλειά και εθελοντική προσπάθεια που κράτησε 27 χρόνια, ανακαινίσθηκε, επιδιορθώθηκε και το 1978 δόθηκε σε έκθεση στο κοινό εκεί που βρίσκεται σήμερα, στη θέση

Dry Dock στον ποταμό Yarra. Σήμερα ανήκει στην πολιτιστική κληρονομιά της Βικτώριας. Βεβαίως συνεχίζουν να γίνονται συντηρήσεις και επιδιορθωτικές εργασίες και έτσι παραμένει στον εκθεσιακό φυσικό του χώρο.

Έτσι αφού μάθαμε την ιστορία του ιστιοφόρου, συνεχίσαμε την πορεία μας προς τα κτίρια του Southgate. Το σούρουπο μας βρήκε να δροσιζόμαστε με ένα κρύο ποτό δίπλα στην προβλήτα και να θαυμάζουμε τα φωτισμένα κτίρια της Μελβούρνης και τα πλεούμενα που καθρεφτίζονταν στα νερά του ποταμού.

Η ολοήμερα περιήγηση μας κούρασε αλλά ευχάριστα. Η ικανοποίηση ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπά μας, οι εντυπώσεις καταχωρημένες στο ημερολόγιό μου, οι εικόνες στο μυαλό και στη φωτογραφική μου μηχανή.

MANCHESTER UNITY BUILDING

Ένα εξαιρετικό κτίριο στο κέντρο της Μελβούρνης

Η Μελβούρνη έχει πάρα πολλά παλιά κτίρια με ιστορία που διατηρούνται σε άριστη κατάσταση. Η αρχιτεκτονική τους φανερώνει μια αρχοντιά και ψηλό επίπεδο φαντασίας για την εποχή που κτίστηκαν. Στα τόσα πολλά ξεχωρίζει ένα κτίριο στην γωνία των οδών Swanston και Collins. Είναι το κτίριο της ασφαλιστικής εταιρίας «Manchester Unity» με μια υπέροχη στοά στο ισόγειο.

Το κτίριο αυτό κουβαλά ιστορία πολλών δεκαετιών, αφού το κτίσμα του είχε τελειώσει το 1932, με αρχιτέκτονα τον Marcus Barlow. Είναι ένα επιβλητικό κτίριο γοτθικού ρυθμού με δώδεκα ορόφους και ύψος περίπου 40 μέτρων, πανύψηλο για την εποχή

που κτίστηκε. Ήταν και συνεχίζει να είναι ένα κέντρο εμπορίου και προσφοράς υπηρεσιών. Σαν τέτοιο έχει ιδιαίτερη σχέση με τους κατοίκους της Μελβούρνης.

Αυτό που κάνει το κτίριο μοναδικό, είναι η στοά στην είσοδό, με ανάγλυφες παραστάσεις παρμένες από την καθημερινότητα των ανθρώπων. Γραφικά μαγαζάκια, καφενεία και εστιατόρια στολίζουν τη στοά γιατί είναι κι αυτά φτιαγμένα με πολλή τέχνη και φαντασία. Ο εξοπλισμός των εσωτερικών χώρων είναι ανάλογος της εξωτερικής του εμφάνισης. Το δάπεδο είναι καλυμμένο από ψηφιδωτά με μία εξαιρετική απεικόνιση στο κέντρο της κεντρικής στοάς, μπροστά από τους τρεις ανελκυστήρες. Μια μεγάλη επιγραφή στολίζει το δάπεδο και αναφέρει: «AMICITIA AMOR ET VERITAS» (Friendship, Love and Truth).

Επίσης, οι τρεις πόρτες των ανελκυστήρων είναι επενδυμένες με φύλλα χαλκού με ανάγλυφες παραστάσεις και διάφορες αναφορές για το κτίριο. Οι σκαλιστές ξύλινες σκάλες είναι εξαιρετικά επιβλητικές. Όπως αναφέρουν ειδικοί το όλο κτίριο ήταν μπροστά για την εποχή του, σε αισθητική, πολυτέλεια, τεχνολογία

και φιλοσοφία. Ένα σπάνιος συνδυασμός τέχνης, επιστήμης, πολιτισμού και εμπορίου. Γενικά το όλο κτίριο είναι ένα επίτευγμα μοντέρνας αρχιτεκτονικής.

Γραφεία που στεγάζονται στο κτίριο είναι με τον ίδιο τρόπο επιπλωμένα και διακοσμημένα, διατηρώντας την αρχοντιά του κτιρίου. Στο δωδέκατο όροφο υπάρχει ένας πολύ ωραίος κήπος και καφέ, με δάπεδο από μωσαϊκά με Ιαπωνικές απεικονίσεις φυτών και λουλουδιών, και ένα σκαλιστό σιντριβάνι δίνει με τα νερά του αίσθηση δροσιάς στους επισκέπτες.

Το πιο εντυπωσιακό όμως σημείο του κτιρίου είναι ο είκοσι τεσσάρων μέτρων πύργος γοτθικού ρυθμού, πάνω από την οροφή του κτιρίου. Η πολυτέλεια του κτιρίου τεκμηριώνεται από τα πανάκριβα υλικά που χρησιμοποιήθηκαν για την επένδυση των εσωτερικών χώρων. Γενικά είναι ένα κτίριο ορόσημο της Μελβούρνης που δεν μπορεί να μείνει απαρατήρητο για το εντυπωσιακό κτίσμα του και δίκαια ανήκει στην πολιτιστική κληρονομιά της Βικτώριας.

ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ ΤΩΝ ΙΤΑΛΩΝ ΣΤΟ CARLTON

Το Carlton, ένα από τα εσωτερικά προάστια της Μελβούρνης, είναι η γειτονιά των Ιταλών. Περπατώντας στην οδό Lygon Street, στα γύρω δρομάκια, στην πλατεία και στα πάρκα, είναι έντονες οι μυρωδιές της Ιταλίας. Ένας καφές στο Brunetti μας ξεκούρασε από την περιπλάνησή μας στην περιοχή. Αυτό το πολύ γνωστό καφέ κουβαλά ιστορία μερικών δεκαετιών, από τα πρώτα χρόνια της μετανάστευσης των Ιταλών στη Μελβούρνη.

Η μαζική μετανάστευση των Ιταλών συμπίπτει χρονολογικά με τα μεγάλα μεταναστευτικά κύματα των Ελλήνων τις δεκαετίες 1950, ΄60 και ΄70. Σαν μεσογειακός λαός, οι Ιταλοί μετανάστες εισήγαγαν το δικό τους τρόπο ζωής, τη μεσογειακή κουζίνα και διασκέδαση.

Τα πεζοδρόμια γέμισαν τραπεζάκια και καρέκλες. Καθιέρωσαν τον καφέ και το φαγητό έξω σε ανοικτούς χώρους. Έξω στο φως, στην κίνηση, να βλέπουν κόσμο να περπατά, να συναντιόνται, να μιλούν δυνατά όπως ήταν συνηθισμένοι, να δημιουργούν ζωντάνια και ανθρώπινο ανακάτεμα και να αφουγκράζονται την πόλη. Εκεί έβρισκαν δουλειές ή έλυαν τα προβλήματα της καθημερινότητάς τους συζητώντας με συμπατριώτες τους. Έφεραν χρώμα και ζωή στην πόλη που τους υιοθέτησε και με τη δυναμικότητά τους διαμόρφωσαν και την εικόνα της.

Την πορεία και εξέλιξη των Ιταλών μεταναστών με τις πρώτες επιχειρηματικές τους δραστηριότητες βλέπει ο κάθε ένας που επισκέπτεται ένα από τα πολλά ιταλικά μαγαζιά της περιοχής. Πολλά από αυτά είναι διακοσμημένα με παλιές φωτογραφίες που παρουσιάζουν την ιστορία του καταστήματος αλλά και των πρώτων μεταναστών.

Η περιήγησή μας στη περιοχή μας έφερε και στο Steps Gallery όπου εκεί φιλοξενούνται εκθέσεις έργων τέχνης, ιδιαίτερα από καλλιτέχνες από την πολυπολιτισμική κοινωνία της Αυστραλίας. Θαυμάσαμε έργα Ρουμάνικης τεχνοτροπίας με έντονες επιρροές από το Αυστραλιανό περιβάλλον. Εκεί φιλοξενείται κάθε χρόνο και η έκθεση του Ελληνο-Αυστραλιανού Πολιτιστικού Συνδέσμου, με μεγάλη ανταπόκριση από την ελληνική παροικία της Μελβούρνης.

Το απόγευμά μας στο Carlton πέρασε θαυμάζοντας τα ιταλικά καταστήματα με είδη ένδυσης και υπόδησης πάντα με την ιταλική φινέτσα και γούστο. Καταλήξαμε σε μια ιταλική μπυραρία σ' ένα δρομάκι του Carlton όπου εκεί μας περίμενε μια φίλη από την Κύπρο, που για μερικά χρόνια τώρα ζει στην Μελβούρνη, και με την ευκαιρία να γνωρίσω περισσότερα για τη ζωή των ομογενών της Μελβούρνης. Ήταν πραγματικά ένα ευχάριστο απόγευμα.

LONSDALE STREET ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΣ

Η περιήγησή μας στη Μελβούρνη δεν μπορούσε να μη γίνει και στην οδό Lonsdale. Ένας δρόμος που συνεχίζει να έχει έντονη την παρουσία των Ελλήνων. Στο δρόμο συχνά ακούεται η ελληνική γλώσσα αφού εκεί βρίσκονται ελληνικά εστιατόρια, ζαχαροπλαστεία, καφέ, καταστήματα με ελληνικά προϊόντα, ταξιδιωτικά γραφεία καθώς και το κτίριο της Ελληνικής Κοινότητας. Ένας ελληνικός καφές με μπακλαβά σε κάποιο κατάστημα μας έδωσε γεύσεις καθαρά παραδοσιακές.

Για την ελληνική παροικία, ο δρόμος αυτός είναι η καρδιά της Μελβούρνης. Μεταξύ των οδών Swanston και Russell υπάρχει η

μεγαλύτερη συγκέντρωση ελληνικών καταστημάτων.

Σε κάποιο σημείο του πεζοδρομίου βρίσκεται μια ανάγλυφη πλάκα που παριστάνει τον Μέγα Αλέξανδρο από τη μια μεριά και τον Άγιο Δημήτριο από την άλλη, δωρεά του Δήμου Θεσσαλονίκης προς την πόλη της Μελβούρνης, μετά την αδελφοποίηση των δυο πόλεων. Σ' αυτό το μέρος του δρόμου κάθε χρόνο η Ελληνική κοινότητα Μελβούρνης διοργανώνει, για ένα Σαββατοκύριακο, φεστιβάλ με μουσική, χορό και ελληνικά φαγητά, προβάλλοντας έτσι την ελληνική κουλτούρα και φιλοξενία.

Το καμάρι όμως για τον ελληνισμό της Μελβούρνης είναι το δεκαπέντε ορόφων κτίριο στη γωνία των οδών Russell και Lonsdale. Μελέτες, οικονομικοί υπολογισμοί, δάνεια, και μια γενναιόδωρη επιχορήγηση από την Αυστραλιανή κυβέρνηση έφεραν σε πέρας το μεγαλόπνοο αυτό σχέδιο, που πραγματικά ήταν ένα όνειρο για τους πρωτεργάτες της ιδέας αυτής. Ένα κόσμημα στην καρδιά της Μελβούρνης και «μιλάει ελληνικά». Κι αυτό γιατί τα σχέδια από τους ιθύνοντες έδωσαν ιστορικά χαρακτηριστικά και απεικονίσεις από την Ελλάδα. Κοιτάζοντας την πρόσοψη του κτιρίου από κάποια απόσταση, διακρίνεται η μορφή του Δισκοβόλου του Μύρωνος. Επίσης, τα χρώματα των γυαλιών όπως εναλλάσσονται, περπατώντας κανείς είτε από μακριά είτε από κοντά, νομίζει ότι βλέπει τη γαλανόλευκη να κυματίζει.

Εκτός από τα γραφεία της Κοινότητας, σ' αυτό το θαυμάσιο κτίριο γίνονται σεμινάρια, βιβλιοπαρουσιάσεις, και άλλες πολιτιστικές εκδηλώσεις της ελληνικής παροικίας. Στην οροφή του κτιρίου υπάρχει ένα εξαιρετικό καφεστιατόριο όπου μπορεί κάποιος να ξεκουραστεί και να απολαύσει τον καφέ του με πανοραμική θέα την πόλη. Τελικά τα πολιτιστικά δρώμενα της παροικίας έχουν το δικό τους σπίτι στη διεύθυνση: 168 Lonsdale Street.

Η ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΑΥΣΤΡΑΛΙΑΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟ ΚΥΒΕΡΝΕΙΟ ΤΗΣ ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ

Η «Ημέρα της Αυστραλίας» είναι μέρα γιορτής για όλες τις εθνότητες που αποτελούν το κοινωνικό και πολιτισμικό μωσαϊκό της Αυστραλίας. Η μέρα γιορτάζεται με πολλές και διάφορες εκδηλώσεις, η κυριότερη των οποίων είναι η παρέλαση που ξεκινά από την πλατεία Ομοσπονδίας (Federation Sq.) και καταλήγει στους κήπους όπου βρίσκεται το οίκημα του Κυβερνήτη της Βικτώριας.

Ήταν μοναδική ευκαιρία για μένα, σαν επισκέπτης από άλλη χώρα, να παρακολουθήσω αυτή την πολύχρωμη και πολυπολιτισμική παρέλαση και μετά να επισκεφτώ το οίκημα του Κυβερνήτη της Βικτώριας. Παρέλασαν με μπάντες πάρα πολλές

κοινότητες με τις εθνικές τους φορεσιές, εργατικά συνδικάτα όπως των μεταλλωρύχων, πρώτων βοηθειών, πυροσβεστών, και άλλων επαγγελματικών οργανώσεων. Απλός κόσμος αλλά ιδιαίτερα τα παιδιά εκπροσωπώντας τα σχολεία τους, δέχονταν τα χειροκροτήματα όλων των παρευρισκομένων, με χαμόγελο και ικανοποίηση. Είναι το μέλλον της Αυστραλίας αυτά τα παιδιά και δίκαια έπαιρναν την επιβράβευση από τον κόσμο.

Επικρατούσαν οι παραδοσιακές στολές κάθε εθνικότητας με μεγάλη χάρη και πολυχρωμία. Σαν Αυστραλοί πολίτες συμμετέχουν στο πανηγύρι αυτό της χαράς που γίνεται κάθε χρόνο στις 26 του Γενάρη. Δεν έλειψε βέβαια η ελληνική και κυπριακή κοινότητα από αυτήν την παρέλαση. Παιδιά ντυμένα με την ελληνική φουστανέλα και την ελληνική σημαία, αλλά και κυπριόπουλα με την παραδοσιακή βράκα και την κυπριακή σημαία έδωσαν το παρόν τους στην παρέλαση, με εξαιρετική περηφάνια. Τα τύμπανά των έπαιζαν το γνωστό εμβατήριο που ακούμε σε ελληνικές εθνικές επετείους. Ήταν μια έκπληξη για μένα, ευρισκόμενη σ' αυτό το

πανηγύρι χαράς να ακούω ελληνικά εμβατήρια.

Εντυπωσιακή επίσης ήταν η παρέλαση παλιών ποδηλάτων μονοθέσια με πολύ μεγάλο μπροστινό τροχό, ή τα διθέσια με ζευγάρι ντυμένο με φορεσιές του περασμένου αιώνα ίσως και πιο παλιά ακόμα. Ήταν σαν να έβλεπα εικόνες του 19ου αιώνα. Επίσης ζευγάρια ντυμένα οι μεν γυναίκες με τουαλέτες και οι άντρες με σμόκιν, με τα ομπρελίνα τους σαν να έκαμναν τον περίπατό τους στους βοτανικούς κήπους, σε παρέπεμπαν σε άλλες εποχές. Πολύ όμορφες εικόνες που σε παίρνουν πίσω στην εποχή του ρομαντισμού.

Η παρέλαση των ηλικιωμένων ανθρώπων, ντυμένοι με στολές του Α΄ και Β΄ παγκοσμίου πολέμου, ανεβασμένοι σε πολύ όμορφα άλογα έστελλαν το δικό τους μήνυμα. Τιμούσαν όλους εκείνους που έδωσαν την ζωή τους στα πεδία των μαχών σε όλο τον κόσμο για την ελευθερία των λαών και την επικράτηση της ειρήνης. Ήταν μια συμβολική παρουσία και αντιπροσώπευαν όλους εκείνους για να τους θυμόμαστε. Η συγκίνηση ήταν πολύ έντονη. Η παρέλαση

παλιών αυτοκινήτων, αντίκες, πολύ καλά συντηρημένα και οι ιδιοκτήτες τους ντυμένοι ανάλογα με την εποχή που αντιπροσώπευε το αυτοκίνητό τους, έδιναν ξεχωριστό θέαμα στην παρέλαση.

Η πορεία κατέληξε στους κήπους μπροστά από το Κυβερνείο της Βικτώριας. Ωστόσο σμήνος αεροπλάνων όχι βέβαια πολεμικών, έκαμναν πολύ ωραίους σχηματισμούς ακριβώς πάνω από την πορεία της παρέλασης σαν να χαιρετούσαν τον κόσμο από ψηλά.

Μετά το τέλος της παρέλασης, αφού πήραμε σειρά για προσωπικό έλεγχο, προχωρώντας σιγά-σιγά μπήκαμε στο Κτίριο του Κυβερνήτη, το οποίο είναι ανοιχτό για το κοινό την ημέρα αυτή της γιορτής. Από την είσοδό μας και μετά άρχισε η ξενάγηση. Από μία γωνιά της εισόδου έβγαιναν νότες κλασσικής μουσικής από τα δάχτυλα ενός καταξιωμένου πιανίστα και μας ψυχαγωγούσε μέχρι να προχωρήσουμε στο εσωτερικό του δαιδαλώδους κτιρίου.

Η αρχιτεκτονική του και οι κολόνες ιδιαίτερα, είναι αρχαιοελληνικού ρυθμού, και η διακόσμηση εσωτερικά είναι αριστούργημα, φωτεινή με απαλούς χρωματισμούς. Στους τοίχους

και τις εσοχές δεσπόζουν σπουδαία έργα τέχνης και πορτραίτα κυβερνητών, προσωπικοτήτων της πολιτικής ζωής της πολιτείας που έζησαν ή πέρασαν από εκεί. Το πορτραίτο της Βασίλισσας Ελισάβετ, είναι το πιο εντυπωσιακό και έχει τεράστιες διαστάσεις όσες ο τοίχος της αίθουσας που βρίσκεται.

Έπιπλα βικτωριανής εποχής μοναδικά σε τέχνη και σκαλίσματα, βρίσκονται στις αίθουσες του κυβερνείου. Το δωμάτιο δείπνου είναι διακοσμημένο με σπάνια έργα τέχνης, πορτραίτα, καθρέφτες και ανθοστήλες. Ένα τεράστιο οβάλ τραπέζι και περίτεχνα σκαλιστές καρέκλες, στρωμένο για 100 τουλάχιστον άτομα, με πορσελάνες, κηροπήγια, ανθοδοχεία, κρύσταλλα και ακριβά σερβίτσια, περίμεναν όχι φυσικά εμάς αλλά τους ενοίκους και τους φιλοξενούμενους του κυβερνήτη. Εξ άλλου τα δείπνα αυτά δεν είναι για τους κοινούς θνητούς, γιατί σίγουρα θα μπερδευτούν με το πρωτόκολλο.

Εντυπωσιακές είναι οι αίθουσες με τις βιβλιοθήκες, τα αρχεία, οι χώροι των γραφείων, τα δωμάτια συσκέψεων, αλλά και το

γραφείο του κυβερνήτη.

Στο τέλος οδηγηθήκαμε στη μεγάλη αίθουσα τελετών και χορού, «Ballroom» όπως αποκαλείται. Η αίθουσα είναι πολύ εντυπωσιακή τόσο από το μέγεθός της, όσο και από τη διακόσμηση και τους απαλούς χρωματισμούς με γαλάζιο φωτεινό χρώμα.

Εκεί βρίσκεται και το κάθισμα του κυβερνήτη, σαν θρόνος, για να απολαμβάνει τις τελετές και τις δεξιώσεις.

Το Government House, όπως ονομάζεται στα Αγγλικά, είναι ένα θαυμάσιο κτίριο του 1876, της εποχής του χρυσού. Τότε ο πλούτος της Πολιτείας βρισκόταν στα ύψη και έτσι το Κυβερνείο καθώς και πολλά άλλα κτίρια της εποχής εκείνης είναι σήμερα ένα πραγματικό στολίδι για την πόλη της Μελβούρνης.

Επίλογος

Πολύ περισσότερα θα μπορούσε κάποιος να γράψει γι' αυτή την όμορφη πόλη. Το κυριότερο που με εντυπωσίασε, σαν επισκέπτης από άλλη χώρα, είναι η μεταμόρφωση της Μελβούρνης σε μια κοσμοπολίτικη πόλη που σφύζει από ζωή, πράγμα που το αποδίδω στη συνδρομή των μεταναστών προς την κοινωνική συνοχή, την πολιτιστική εξέλιξη και την οικονομική ανάπτυξη της Αυστραλίας. Αυτό, μαζί με τις εξαιρετικές φυσικές ομορφιές που έχει να προσφέρει η Μελβούρνη, την κάνει μιά απο τις πιο όμορφες πόλεις στον κόσμο.

Τελειώνοντας αυτή τη σύντομη περιήγηση, θα ήθελα να πω ότι το ταξίδι μου στην Μελβούρνη συνεχίζεται μελετώντας βιβλία που έχω φέρει μαζί μου όταν επέστρεψα στην ιδιαίτερη μου πατρίδα, την Κύπρο. Επιφυλάσσομαι να συνεχίσω αυτή τη διήγηση, και να αναφερθώ σε γνωριμίες με συμπατριώτες που έκανα στη Μελβούρνη, καθώς επίσης και σε άλλες πτυχές τις Αυστραλιανής κοινωνίας οι οποίες πολύ με εντυπωσίασαν.

Το ταξίδι συνεχίζεται …